

SISMANOGLIO
MEGARO

„Εὐκλίου γεωμετρικὰ κείμενα· τμήμα

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΗΣ

ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ,

συλλεχθεῖσα, & σιχρυγηθεῖσα

παρὰ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ,
τῷ μετωνομαθέντος Καίσαρος.

Ἀφιερωθεῖσα δὲ τῷ πανιερωτάτῳ, ἡ Θεοπρο-
βλήτω μητροπολίτῃ Οὐγροβλαχίας

Κυρίῳ Κυρίῳ

ΦΙΛΑΡΕΤΩ.

Ἡγεμονεύοντος τῷ εὐσεβεστάτῳ, & ὑψη-
λωτάτῳ αὐθέντῳ, ἡ ἡγεμόνος

Κυρία Κυρία

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ
Δ. Ρ. τῷ ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ

Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀυστρίας, 1795

Παρὰ Μαρκ. Πάλλισ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΗΣ

ΘΕΙΑΣ ΑΡΙΤΟΤΡΓΙΑΣ.

Τῷ Πανιερωτάτῳ, καὶ Θεοπροβλήτῳ
μητροπολίτῃ τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Οὐγγρο-
βλαχίας, ὑπερίμῳ καὶ ἐξάρχῳ πλαγηνῶ

Κυρίῳ Κυρίῳ

Φ Ι Λ Α Ρ Ε Τ Ω

τὴν μετ' εὐλαβείας θαλικὴν ἀπονέμω προσκύνησιν.

Σοὶ τῷ πανιερωτάτῳ, καὶ φερωνύμῳ
δεσπότῃ Κυρίῳ Φιλάρετῳ, τὸ τῆς
μὲν τὴν ἀρετὴν φιλεῖντας ἄγον εἰς τελειό-
τητα, τῆς δὲ ταύτης ἀποσχοινιζέμεντας
ἐπανάγον πρὸς αὐτὴν, συνεχῶς ἀναγι-
νωσκόμενον, τὸ τὶ συνταγματικὸν ἀνατίθη-
μι πανιερώτατε Δέσποτα· τίσι
γὰρ ἄλλοις προσφωνητέον τὰ ἱερά εἰμὴ
τοῖς ἐκ τῆς ἱεῖς καταλόγου, καὶ τέτων

τοῖς τὰ πρῶτα φέρει; καί γε ἐκ ἀπει-
κότως, κοινωνητὰ γὰρ τοῖς ὁμοίοις τὰ
ἴμοια, καὶ ἀποδοτέα τοῖς ἀγίοις τὰ ἅγια,
ὥς πρὸς τὰ ἱερά φησι λόγια. Διὸ δὴ καὶ γὰρ
τὸ παρὸν πονημάτιον, Ἐξήγησις
τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας ἐπιγραφό-
μενον, ἀπὸ διαφόρων ἀγίων ἀνδρῶν συλ-
λεξάμενος, μὴ ὅτι γε τῇ θύραθεν φιλο-
σοφία μέγα ἐσχηκότων ὄνομα, ἀλλὰ

καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερᾷ Θεολογίᾳ γνωρί-
μων, ἀφ' ὧν ἕκαστος πῇ μὲν σποράδην
περὶ ταύτης ἱερολόγησε, πῇ δὲ καὶ καθ'
αὐτὸ πραγματείαν πεπόνηκε, προσφονῶ
ΣΟΥ τῇ Πανιερότητι, διὰ σίχων
πολιτικῶν, πεζῶν τε καὶ ὁμοιοτελεύτων
συντεθέν, διὰ τε τὸ εὐάγωγον καὶ εὐσύ-
νοπτον πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι· τὰ δ'
ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἐξηγεῖται πάντα

τὰ τῆς ἀναιμάκτου καὶ φρικώδους θυσίας
προηγμένα, αὐτὴν τε ταύτην τὴν φρι-
κώδη θυσίαν, καὶ τὰ ταύτης ἐπόμενα·
ταῦτόν εἰπεῖν πάντα τὰ τῆς Θεῆς λόγου
σαρκώσεως, ἀπ' ἀρχῆς ἥς ὑπερφυῖς
αὐτῆς καὶ ἀσπόρου γεννήσεως μέχρι τῆς
σεπτῆς ἀναλήψεως, καὶ τῆς ἐν δεξιᾷ τῆς
Πατρὸς ἐγκαθιδέσεως· οἷς προστετέθη
καὶ οἷόν τι καρύκευμα παντὸς λόγου ὕμνοι

τινὲς καὶ χαιρετισμοὶ πρὸς τὴν ὑπέραγνον
καὶ τριπάρθενον Δέσποιναν. Παντίως
δῆλον ἄρα ὅτι ἱερὸν τὸ βιβλίον καὶ ἅγιον,
ἅτε δὴ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐξηγόμενον,
καὶ ἀπὸ ἁγίων ἀνδρῶν ἐξηξηγημένον,
ὑπαγορεύοντος αὐτοῖς τῆς παναγίας Πνεύ-
ματος· τίνα γὰρ τῶν φιλαρέτων ἀνδρῶν
ἐκ εἰς θεωρίαν ἀνάξει τελειότητος; ἢ
τίνα τῶν τῆς ἀρετῆς ἐκπεπτωκότων ἐκ

εἰς αὐτὴν ἐπανάξει, συνεχῶς ἀνελιττό-
μενον; τὴν γὰρ ἄπειρον πρὸς ἡμᾶς τῷ
Θεῷ φιλικτηρίαν, καὶ τὸ ἀνεξάντλη-
τον πέλαιος τῆς ἀμετρήτης αὐτῆς εὐε-
ργεσίας ἐμφαίνει πρὸς τὸν ἄνθρωπον· δι-
ὸν τῆς γνώσεως ἕκαστος εὖ ἔχων φρονή-
σεως πρὸς ὕψος ἀρετῆς ἐπιβρώννυται, καὶ
εἰς κτήσιν ταύτης ἀναζωπυρεῖται ὥς διε-
γείρεται. Πᾶσι γε τοίνυν τοῖς εὐσεβεῶς

μετίῃσι τὸ παρὸν πονημάτιον, ψυ-
χωφελὲς τυγχάνει γε ὄν καὶ ὄνησι-
μώτατον. Διὸ δὴ δέξασθαι τῷτο ἐκ-
λιπαρῶ εὐμενῶς εὐμενέσατε. Δέ-
σποτα, μικρὸν μὲν καὶ πενιχρὸν ὡς
παρ' ἐμῶς προσφερόμενον, μέγα δὲ καὶ
πλέσιον ὡς ἀνδρῶν ἀγίων περιέχον νοή-
ματα εἰς ὠφέλειαν παντὸς τῷ χει-
σωνύμῳ πληρώματος· ἐμῶ δὲ τῷ ἐλα-

χίς μνειάν ποιῖται ἐν ταῖς πρὸς Θεόν
σα ἐντεύξεσιν.

Ἐν Βαυκρεσίῳ
Ἐν ἑταίρω σωτηρίῳ αὐτῶν.

ΤΗΣ ὙΜΕΤΕΡΑΣ ΠΑΝΙΕΡΟΤΗΤΟΣ

δούλος ταπεινός
Καيسάριος Δαπόντες.

Τοῖς ἐντευξομένοις χαίρειν.

Τριῶν ὄντων μάλισα τῶν πρὸς τὸ ἐντυγχάνειν
τοῖς τῶν πάλαι ἐπὶ σοφίᾳ γνωρίμων συγγράμμα-
σιν ἡμᾶς ῥαθυμετέρως ποiónτων, τῷ τῶν νοημά-
των βάθῳ δηλονότι, τῷ τῶν λεγομένων μήκει,
καὶ τῷ τῆς λέξεως ἀσαφῶς, ἔγνωσαί μοι δεῖν, καὶ
τῶν ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερᾶς μυσαγωγίας διαπονηθή-
σῃ τῷ χρυσορρήμονι βιβλῳ, ὅσα μὲν τῇ ἀσαφείᾳ
ὑπομελαίνεται, διὰ τῆς χύδην λευκάναι διαλέκ-
τι, τοῖς ἐλλάδος φωνῆς ἀνασκήτοις ταύτῃ χαρι-
ζομένῳ· ὅσα δ' ἂν πάλιν εἰς μῆκος ἢ τὸ τυχὸν
ἀποτέταται, ἐπὶ ἀμέτρων μὲν, παρίσων δὲ, καὶ
ἰσοκώλων ταῖς ἰσχυρίσιν ὥς οἶόν τε μάλισα συνελεῖν
πειραθῆναι, τῷ δ' ἑπερ καὶ τῶς ἄγαν δυσαρέστως,
ὁκνῶτε εἰκοντας, καὶ ἀφραδίῃσι νόοιο, ἵνα κατ'
ὁμηρον εἶπω, καὶ πρὸς βίαν ἐκκαλίσεται εἶμαι εἰς
τὴν ἀνάγνωσιν· ὅσαπερ καὶ τῶς ἕκ ἐν χρόνῳ μόνον

καὶ ἐπιλύγδην ἀλλ' ἐς βάθος διαγινώσκειν ἀπερ ἀνα-
γινώσκουσι φιλοῦντας, ἢ τε τῶν ὅσα ἐν αὐτῇ τῷ
βάθει τῷ Πνεύματος ἐπιφρίσκει, καὶ τῶν τῆς
ἀναιμάκτου θυσίας ἡγουμένων τε καὶ ἐπομένων ἀνά-
πτυξις, ἐκ πολλῶν ἐκ διαφόρων τῆς ἡμετέρας αὐ-
τῆς σοφῶν ἀτρέτῳ φιλοπονίᾳ, καὶ σπουδῇ ἀγενδό-
τῳ συλλεγεῖσά μοι, εἰς τε μέρη διαιρεθεῖσα, καὶ κε-
φαλαίοις διακοσμηθεῖσα, εἰς βίβλιν μιᾶς ὅλης
συμπλήρωσιν· ἐν οἷς εἶπεν τι καὶ παρὰ μέλος μοι γέ-
γραπται, (Θεῷ γὰρ μόνῳ τὸ ἀσφαλές) ἐπιδιορ-
θώσεως ἀξιῶν ἀξιῶ τῆτο μὴ ἀπαξιώσῃτε, εὖ εἰ-
δότες ὡς ἐκ ἁμιῶτον τὸ εὐποιεῖν κεν μὴ παραχρῆ-
μα τῆς εὐεργεσίας ἢ ἀντίδοσις φαίνεται· τρέφει
δὲ ὁδὸν ἣτον τὸς ἀνθρώπους πρὸς τοῖς ἐλπιζομέ-
νοις ἀγαθοῖς, καὶ διαχεῖ τὴν καρδίαν τὸ συνειδός.
Ἐρρῶθε τοίνυν οἱ ἀναγινώσκοντες, καί με μνησίαν
ποιεῖτε ἐν ταῖς ὑμετέραις πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Στίχοι ἡρωελεγεῖοι πρὸς τὸν πεποννηκότα.

Ἀλεξάνδρου διδασκάλου τῆς αὐθεντικῆς σχολῆς.

Καίσαρι Καισάριος τάγε καίσαρος ἔμφρονι θυμῷ

Γηθοσύνης ἀποδῆς, Κύριος ὡς κέλεται,

Τῷ πάντων βασιλεῖ ἀποδῆναι ἔγνω τὰ Θεοῦ,

Σχῆμα μοναζόντων τῆνεκεν ἐνδύεται.

Καὶ βίβλον ἐκπονέει θείαν τὴν, πολλὰ μογήσας,

Σώζουσιν ψυχὰς, ἐρέξατε ἢ προφύως.

Θεοδώρου Β'. διδασκάλου ὡς ἀπὸ τῆς

βίβλου.

Καισάριος τεύχων κάμε τῇ πικλῇ μ' ὁ Δαπόντε,

Μυσταγωγίης τὴν ἀνάπτυξιν ἄγω.

Μὴ μ' ὡς τῇ χύδην χερῶμαι Φωνῇ φίλε μίσει.

Ἀλλ' ὡς εὐληπτον, ἢ παρυσὸν με φίλει.

Ἀλεξάνδρου καρκινωτοῖ πρὸς τὸν δεσπότην

Χριστὸν εἰπόντα, Λάβετε φάγετε,

καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὡθείαν ὡς ἔστιν ἁμωμον νόμῳ μάκαρ σῶναι ἔθω

Σάρεκα σὴ παγαῖ, ὦ ἀγάπης ἄκρας.

"Ετεροι πρὸς τὸ, Πίετε ἐξ αὐτῆ

πάντες.

Εἶπες ὁ σωτὴρ ἵαται ἑητῶς ὃς ἔπιε

Ἰερὸν αἷμα σοφὸς ἄμι ἂν ὁ ῥεῖ.

Θεοδώρῳ ὡς ἀπὸ τῆ συγγραφέως.

Νοσῶ Θεὲ ταμὶα μ' ὡς ἴασαι σῶμ' αἱματιῶδ' σὺν.

Μανασσῇ ἡρωελεγεῖοι.

Τέκτων τεκτονικῆς ὅσ' ἔασι ἐπίκαται ἔργα,

Ποντοπόρος τε σαφῶς πάντα τὰ ναυτιλίας,

Καὶ Θρησκείης τῆς αὐτῶν ἔλληνες ἔνακα

Ὡν τελεταὶ πᾶσαι εὖρεμα δαιμονίων.

Χρειανοὶ Χραιοῖο δ' ἀναντος κ' ὀλβιοδώρῳ

Οὐκ ἴασαι πράξεις, αἰσχὸς ἀπειρέσιον.

Τοῦνεκεν ἦδε βιβλος τῷ Καισαρῶ πεπόνηται

Κοιῇ τῇ λέξει κοιῇ ἐπ' ὠφελίῃ.

Καὶ Πράξεις Χραιοῖο μεγακλέος, αἵπερ ἐνεῖσι,

Ἐκφαίνει πάσας, ἡμετέρῃ θυσίῃ.

Π Ι Ν Α Ξ.

Φύλ.

Περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι κρείττων ἐστὶ τῆ
Οὐρανῆ. 1

Πῶς τε καὶ ποῖω τρόπῳ εἰκὼν ἐστὶ, καὶ τύπος Θεῶ
ἡ ἁγία Ἐκκλησία. 9

Πῶς καὶ τίνα τρόπον ἡ ἁγία Ἐκκλησία ἐστὶν εἰκὼν
καὶ τῆ νοητῆ, καὶ αἰδητῆ κόσμου. 10

Ὅτι καὶ μόνον τῆ αἰδητῆ κόσμος ἐστὶν εἰκὼν ἡ ἁγία
τῆ Θεῶ Ἐκκλησία. 10

Πῶς τε καὶ ποῖω τρόπῳ συμβολικῶς εἰκονίζει
τὸν ἄνθρωπον ἡ ἁγία Ἐκκλησία, καὶ αὐτὴ ὡς
ἄνθρωπος ὑπ' αὐτῆς εἰκονίζεται. 10

Πῶς καὶ ποῖω τρόπῳ πάλιν τῆς ψυχῆς καθ' ἑαυ-
τὴν νοημένης εἰκόντε καὶ τύπος ἐστὶν ἡ ἁγία
τῆ Θεῶ Ἐκκλησία. 11

Ποίων καὶ πόσων εἰκὼν καὶ τύπος ἐστὶ λέγεται. 11

Μυσταγωγία περὶ τῆς τίνων σύμβολα τὰ κατὰ
τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς συνάξεως τε-
λήμενα καθίστηκε· καὶ πρῶτον περὶ τῆς τίνος
ἔχει δήλωσιν κατὰ τὴν ἱερὰν σύναξιν ἡ τῆ
ἀρχιερέως εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν εἰσόδος. 13

Τίνος ἔχει δήλωσιν καὶ ἡ τῆ λαῶ εἰσόδος. . . . 13

ΠΙΝΑΞ.

Φύλ.

Τίνων εἰσὶ σύμβολα τὰ θεῖα ἀνεκγνώσματα. . .	14
Τίνος εἰσὶ σύμβολα τὰ θεῖα ἄσματα.	14
Τι σημαίνει αἱ τῆς εἰρήνης προσφωνήσεις. . .	15
Τίνος σύμβολόν ἐστιν ἡ τῆ ἀγίας Εὐαγγελίου ἀνάγνωσις.	15
Τίνος σύμβολόν ἐστιν ἡ κλείσις τῶν θυρῶν τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, ἡ μετὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον γινομένη.	16
Τι σημαίνει ἡ τῶν ἀγίων μυστηρίων εἰσοδος. . .	17
Τίνος ἐστὶ σύμβολον ὁ θεῖος ἀσπασμὸς.	17
Τι σημαίνει τὸ θεῖον τῆς πίστεως σύμβολον. . .	18
Τι σημαίνει ἡ τῆ τρισαγίας δοξολογία.	18
Τίνος ἐστὶ σύμβολον ἡ ἀγία προσευχὴ τῆ Πατρὸς ἡμῶν.	18
Τι σημαίνει τὸ, Ἦς ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός.	19
Τίς ὁ παραδὸς εἰς τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἡ τῆς ὁ νῦν τῆς ιερουργίας ὅλης.	21
Τι σημαίνει τὰ πρὸ τῆ ἀγιασμῆ, ἡ ἐν τῷ ἀγιασμῷ, ἡ μετὰ τὸν ἀγιασμόν τῶν Δώρων λεγόμενα ἡ τελεόμενα.	24
Περὶ τῶν ἐν τῇ προσκομιδῇ τελεμένων, καὶ λεγομένων.	28
Τί ἐστιν ἡ τῆ Κυρίας ἀνάμνησις.	30
Περὶ τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ τελεμένων.	31

ΠΙΝΑΞ.

Φύλ.

Τίνα τὰ μετὰ τὴν ἀνάμνησιν ἐπιτελούμενα καὶ λεγόμενα τῇ προσκομιδῇ, ἡ ὅτι ἡ προσαγωγή τῶν Δώρων χαριστήριος ἐστὶ ἡ ἰκείσιος. . .	33
Ὕμνος.	36

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ἀρχὴ τῆς λειτουργίας.	40
Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ δοξολογίας.	41
Περὶ αἰτήσεων, ἡ διατὶ πρῶτον αἰτῶμεθα εἰρήνην.	42
Περὶ τῶν ἀντιφώνων τυπικῶν, μακαρισμῶν, ἡ περὶ τῆς γ', ἡ ε'. ὁδῆς τῆ κανόνος.	46
Περὶ τῆς εἰσόδου τῆ ἀγίας Εὐαγγελίου, ἡ περὶ τῆ τρισαγίας ὕμνου.	47
Περὶ τῆς κατὰ τὸν ὕμνον εὐχῆς, ἡ τῶν ἐπιφωνημάτων τῆ ἱερέως, ἡ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆ ἀποστόλης, ἡ τῆ εὐαγγελίου.	49
Περὶ τῆ ἀρχιερέως ὅταν λειτουργῇ.	52
Περὶ τῆς εἰσόδου τῆ ἀρχιερέως εἰς τὸ ἅγιον βῆμα.	55
Περὶ τῶν μετὰ τὸ εὐαγγέλιον λεγομένων ἡ τελεμένων.	59
Ὕμνος.	64

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Περὶ τῶν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Δώρων τελεμένων εὐχομένων τε ἡ παραγγελλομένων. . .	68
---	----

τῶν ἀχρεάντων μυστηρίων ὁμοίως τοῖς ζώ- σι.	118
Περὶ τῆς ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν μυστηρίων εὐχαρι- στίας· ἢ τῶν πρὸς τῷ τέλει τῆς λειτουργίας εὐχῶν.	120
Υμνος.	121

Μ Ε Ρ Ο Σ Ε.

Περὶ τῶν συγγραφέων, ἀφ' ὧν ἐλήφθησαν αἱ ἐρμηνεῖαι τῆς θείας Λειτουργίας, ἢ διατὶ διὰ τίχων ἐγράφησαν.	124
Περὶ τῆς λειτουργίας, ὅτι λέγεται ἕρανός τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἕρανός ὁ ἀνώτατος.	127
Περὶ τῆς ἱερατικῆς ἢ ἀρχιερατικῆς εὐχῆς καὶ πρῶτον τὸ δηλοῦν τὸ εὐχαρίσθαι.	130
— — Τὸ ἐπιτραχήλιον.	131
— — Τὸ ἡ ζώνη.	131
— — Τὸ τὰ ἐπιμάμικα.	131
— — Τὸ τὸ φελώνιον.	132
— — Τὸ τὸ ἰσάριον.	132
— — Τὸ τὸ ἐπιγονάτιον.	132
— — Τὸ τὸ ὠμοφόριον.	132
— — Τὸ ὁ Σάκκος.	133
— — Τὸ ὁ μανδύας.	133
— — Τὸ τὸ ἐγκόλπιον.	133

Περὶ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως, ἢ τῶν τελε- μένων ἐν αὐτῇ· ἢ περὶ ὧν μετ' αὐτὴν ὁ ἱε- ρεὺς τοῖς πιστοῖς παρακαλεῖ ἢ εὐχεται, καὶ ὧν ἐκείνοι πρὸς αὐτὸν ἀποκρίνονται.	72
Περὶ τῆς ἁγιασμῶς τῆς Δώξης, ἢ τῆς προτάτης εὐχαριστίας.	80
Υμνος.	85

Μ Ε Ρ Ο Σ Δ.

Περὶ τῶν μετὰ τὴν θυσίαν εὐχῶν· ἢ τίς ὁ λό- γος καὶ ὅν ἐνταῦθα τῶν Ἀγίων μνημονεύει, ἢ ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας.	90
Περὶ ὧν ὁ ἱερεὺς ἕνεκα αὐτῆς εὐχεται· ἢ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Δώξεων, ἢ ὑπὲρ ὧν τοῖς πιστοῖς εὐ- χεσθαι κελεύει.	97
Περὶ τῆς Θεοπαράδοτης εὐχῆς, ἢ τῆς κλήσεως τῶν κεφαλῶν, ἢ τῆς μετὰ τὸτο εὐχαριστίας, ἢ δεήσεως πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ δοξολογίας, ἢ περὶ ὧν εἰς τὸ πλῆθος βοᾷ ὁ ἱερεὺς τὰ ἅγια ἀνυψῶν.	102
Περὶ τῆς ἐπὶ τὴν κοινωνίαν κλήσεως τῶν πιστῶν ἢ ὧν προσφωνῶσι τοῖς Δώροις Φανείσιν οἱ πιστοί, ἢ τῆς εὐχῆς τῆς ἱερέως, ἢ ἐκφωνεῖ μετὰ τὴν μεταλήψιν, ἢ περὶ τῆς μεταδό- σεως τῶν ἁγίων Δώρων εἰς τὴν προθεσιν.	106
Περὶ τῆς τῆς Ἀρχιερέως μεταλήψεως.	111
Περὶ τῶν κεκοιμημένων εἰ ἁγιάζονται ἀπὸ	

— — Τὴ ἡ πατερίτζα.	134
— — Τὴ ἡ λαμπὰς.	134
Περὶ τῆς σημασίας, καὶ χάριτος τῆ ἀρχιερείως ιερέως τε, καὶ διακονῆς, καὶ τῆς εὐλογίας αὐτῶν.	135
Παραίνεσις περὶ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας.	138
Θαῦμα τῆς Ἐκκλησίας.	140
Θαῦμα ἄλλο.	148
Εὐχή, πίκις, καὶ ἀπολογία τῶν εὐσεβῶν χει- ριανῶν.	151
Ἦμνος.	162
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον.	165
— — εἰς τὸν ἅγιον Ῥηγῆνον.	174
Ἦμνος.	194

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

τῷ μετονομαζέοντος Καيسαρίῳ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς Λειτουργίας.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΚΕΦ. Α΄.

Περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι κρείττων ἐστὶ
τῷ Οὐρανῷ.

Αγιε ἄντισε Θεέ, ὁ τῆς αἰῶνας κτίσας,
Καὶ πανταγῶ δυνάμεισιν τόδε τὸ πᾶν ποιήσας.
Ἄγιε ἀναρχε Θεέ, ὁ ἐν τρισὶ προσώποις
ἀπαύτως δοξαζόμενος Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.
Ἄγιε Κύριε Θεέ, Πάτερ, Τίς, καὶ Πνεῦμα,
Τὸ Φέροντε καὶ συντηροῦν τὰ πάντα θεῖον νεῦμα.
Τρισέγχε καὶ Κύριε, γῆς κρανὺ δομήτωρ,
Εἰπέ νᾶ γῆν κρανὺ τῆς Ἐκκλησίας κτίτωρ.
Κύριε πρόσχαι εἰπέ κὲγὼ νᾶ ἐξισχύσω.
Τῆς θείας Ἐκκλησίας σὺ τὸν κρανὸν νᾶ κτίσω.

Α

Καὶ μὲ ἀστέρας Φανὸς νὰ τὸν κατασερίσω,
 Μὲ κάλλη τὰ ἑράνια νὰ τὸν κατασολίσω.
 Νὰ Φανερώσω ὅλας τὲς τὰς χάριτας καὶ κάλλη
 Ἐν ἀληθείᾳ τε πολλῇ, καὶ χάριτι μεγάλη.
 Σὺ γὰρ τῆς χάριτος πηγή, Σὺ καὶ τῆς ἀληθείας,
 Ἡ χάρις, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀβυσσὸς σοφίας.
 Εὐδόκησον ὦ Κύριε· εἰπε τὸ Γενηθίτω·
 Ὁ λόγος ἐργὸν γίνεταί, ἡ κτίσις μαρτυρεῖτο.
 Πιστεύω δὲ νὰ τὸ εἴπῃς, πιστεύω πάντα τρόπον,
 Διότι καὶ θεοποιεῖς ὡς τῆς τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν δύναμιν λόγῳ τῇ θεϊκῇ σου
 Τὸν ἑρᾶνόν τὸν λογικὸν νὰ κάμω τῇ νὰυ σου.
 Σὺ γὰρ εἰπὼν Φιλάνθρωπε, ἀνάγκη ἢ ἀληθείᾳ,
 Πῶς πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐναν πᾶ πιστοῖς.
 Ἡ Ἐκκλησία ἑρᾶνός βέβαια εἶναι ἄλλος
 Ἐκ τέττε τιμιώτερος πολλὰ καὶ πλεὺς μεγαλύτερος.
 Τῆτος τὸν μέγαν ἥλιον ἀνατέλλει Φωστῆρα,
 Τὸν τῆς ἡμέρας ὀφθαλμὸν, καὶ τῇ Φωτὸς δοτῆρα.
 Αὕτη Χεῖρὸν τὸν ἥλιον τὸν τῆς δικαιοσύνης,
 Φωτὸς καὶ τέττε ποιητὴν, καὶ πάσης εὐφροσύνης.
 Τῆτος προβάλλει δευτέρου Φωστῆρα τὴν σιλήτην,
 Φωτίζουσιν πραινύσαν τὴν τῆς νυκτὸς γαλήτην.
 Αὕτη παρθένον Μαριάμ, τὴν τῇ Φωτὸς Μητέρα,
 Φωτίζουσιν τὰ περάτα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.
 Τῆτος Πλανήτας τῆς λοιπῆς ὡσανύ λυχνῆς ἀνάπτει
 Ἀκτινοβόλῃς καὶ λαμπρῆς, καὶ λάμπει καὶ ἀστράπτει.
 Αὕτη δὲ τὰ μυστήρια τὰ θεῖα ὡς λυχνίαν
 Ἐπτάφωτον καὶ λάμπουσιν ὑπὲρ τὴν ἑράνιαν.
 Τῆτος μὲ τῆς ζωδιακῆς ἀστέρας ἐπαπειταί,
 Χρόνων καιρῶν σημαντικῆς, καὶ σοβαρῆς κινεῖται.
 Αὕτη μὲ τῇ ζωαρχικῇ λόγῳ τῆς ὑπηρετίας,
 Τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτικῆς, σατὰν δὲ ἀναιρέτας.

Τῆτος σολίζεται πολλὰ μὲ τόσων ἀστέρων πλήθος,
 Καὶ λάμπει ἀκτινοβολεῖ ὥσπερ ὁ ἀνδραξ λίδος.
 Αὕτη μὲ τὰ τοσαῦτα δὲ πλήθη τὰ τῶν Ἀγίων,
 Ἀνθρώπων ἑρᾶνίων μὲν, Ἀγγέλων δ' ἐπιγείων.
 Τῆτος ἔχων ἀγάλλεται γλυκὴν τὸν Γαλαξίαν,
 Χύνοντας ὥσπερ ποταμὸν μίαν ἀστροχυσίαν.
 Αὕτη τῆς κολυμβήθρας δὲ τῆς ποταμῆς ἐνδίας
 Ἐκπλύνοντας, καλλύνοντας καὶ τῆς τῆς ἀδίας.
 Τῆτος σολίζεται Φοραῖς πλὴν μερικαῖς μ' ἀστέρας
 Κομήτας, ὅπῃ δίδουσι πολλὴν εὐχὴν τῆς σφαίρας.
 Αὕτη μὲ πανηγύρεως τε, καὶ μὲ Φωτοχυσίας
 Μὲ λαμπροφθορῆς ἰορτάς, καὶ μὲ χοροσασίας.
 Τῆτος ἀνοίγει κάποτε σημαῖαν τῶν σημείων
 Λαμπρᾶν, καὶ ἀστροσύνδετον, μὲ θαῦμα ἑγκοσμίων.
 Αὕτη συνδέεται πάντοτε βιβλία τῶν θαυμάτων
 Μὲ ἐμπληρὴν καὶ θαυμασμὸν κενεῖων τῶν πνευμάτων.
 Τῆτος εἰς δύο μοναχὰ πόλεις ἀεὶ χωρίζει,
 Στερέφεται ὅλο εἰς αὐτὰς, καὶ ἑδαμῶς χωρίζει.
 Αὕτη εἰς δύο ἱεράς καὶ θείας διαθήκας,
 Ἐργῶν καὶ λόγων τῇ Θεῷ τὰς παρακαταθήκας.
 Τῆτος μὲ ζώας ζώνεται ψυχῆς καὶ κεκαυμένας
 Καὶ κάνει καὶ τὰς σάρκας μας ἀσπράς καὶ μαυρισμένας.
 Αὕτη μὲ τὰς συνόδους δὲ πατέρων τὰς ἀγίας
 Κάνει δὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὁμοίας ἑρᾶνίας.
 Τῆτος τείνει τὸ τόξον τε, ἰεὶν τὴν ποικιλόχρεν,
 Ὅπῃ μιμεῖται ἀκριβῶς γῆν ἀνδρομυροχρεν.
 Σημεῖον ἐκλαμπρότατον Θεῷ τῆς συμφωνίας
 Πῶς δὲν κάνει κατακλυσμὸν μέχρι τῆς συντελείας.
 Αὕτη δὲ τὰ χαρίσματα Πνεύματος τὰ ποικίλα,
 Καὶ τῇ Σταυρῇ τὰ τρόπαια, ὅντα τοῖς πᾶσι ὁῦλα.
 Γνώρισμα προφανέστατον τῇ θεῖᾳ ἐλέει
 Καὶ τῆς συγκαταβάσεως εἰς δόξης τε δηλαῖς.

Τῆτος ὑδάτων ὡς πατὴρ ὕδατα κατεβάza,
 Δροσαῖς, βροχαῖς, χαλάζια, ἢ χιόνα σιβάza.
 Αὕτη ἐλεῖς ὡς πηγὴ ἐλεῖ ἀναβλύza,
 Καὶ τῆς ψυχῆς ἢ σώματος ἰάματα χαίza.
 Τῆτος τὴν γῆν μὲ ἀεραπαῖς ὡς ἐν ῥιπῇ φωτίζza,
 Καὶ μὲ βροταῖς τὰς ἀκοῆς ὅλης αὐτῆς γυμνάζza.
 Αὕτη μὲ τὰ διδάγματα, ἢ δόγματα τὰ θεῖα,
 Ἀερέουσιν ἀκροόμενα παντὶ ἐν ἀληθείᾳ.
 Τῆτος ἀπλώνει πανταχὲ τὰς σκιεῖς νεφέλας,
 Σκεπάζοντας δροσίζοντας τὰς λογινὰς ἀγέλας.
 Αὕτη τῇ παραλήτῃ δὲ χάριν τὴν αἰώνιαν,
 Σκέπουσιν κτίσιν ἀπασαν γῆνιν ἡραῖαν.
 Τῆτος παντὶ ἐνδύεται τὸ κυανὸν τὸ χεῶμα,
 Διὰ τὸ μὴ τῇ βλέπωμεν ἡμεῖς καλὰ τὸ σῶμα.
 Αὕτη τὸ ἀκατάληπτον, διὰ τὸ μὴ μπόρῃ μιν
 Τὰ δόγματα τῆς πίστεως ἡμῶν νὰ θεωρήμεν.
 Τῆτος τὸ ἀεικίνητον ὅλως διόλκῃ ἔχει,
 Ἐτι καὶ ὀκνηκίνητον, καὶ εἰσὶν δὲν κατέχει.
 Αὕτη τὸν λόγον τῇ Θεῷ ποτὲ μὴ ἡρεμῶντα,
 Τὴν σωτηρίαν πάντοτε ἀνθρώπων ἐνεργῶντα.
 Τῆτος τὴν ἐναερόνιον ἐκείνην μελωδίαν,
 Ὅπῃ ἀπὸ τὴν κίνησιν προερχεται καὶ βίαν,
 Τόσον γλυκεῖαν θελητικὴν, ἢ εἰς τοῖστον τρόπον,
 Ὅπῃ ἡκίετο, καὶ οἱ δὲν ζῆσε τῶν ἀνθρώπων.
 Αὕτη δὲ τὴν μελιέρυτον ἱμνωσον ὑμνωδίαν,
 Ὅπῃ ἀπὸ τὴν ἐφῆσιν προέρχεται τὴν θεῖαν,
 Ὅπῃ εὐφραίνει ἢ κινεῖ κενεῖναι τὰς Ἀγγέλους
 Νὰ ψάλλῃν, νὰ χοροστατῇν, νὰ κοινῶν τῇ μέλῃ.
 Τῆτος ἢ τὸ σφεροειδὲς, τιθεῖ τὸ στρογγύλον,
 Πάντων τὸ περιεκτικόν, ἵτι πῶς ἔχει ὅλον.
 Αὕτη δὲ τὸ παντάλειον, τὸ πλήρες, τὸ συνήκον
 Πᾶν ἀγαθὸν ἡλῶται, ὡς ὄψον ὑπερέχον.

Τῆτος ὕψος τὸ ἄπειρον, ἀμίτητόν τε λίαν,
 Ὅπῃ τὴν μαθηματικὴν νικᾷ ἐρεσχελλαν.
 Αὕτη δὲ τὸ μετάρσιον ἐκ πάντων τῶν γῆνιν
 Διὰ τὸ ὕψος τῶν δεθῶν δογμάτων τῆς ἐκείνων.
 Τῆτος τὸ πλάτος τὸ πολὺ, τὴν τόσῃ ἀμετρίαν,
 Ἀμίτῳ ὑπερβαίνουσιν πᾶσαν γεωμετρίαν.
 Αὕτη τῆς θεῖας πίστεως ἀρεὰν εὐευχόμεναι,
 Τῶν ἀρεῶν γῆς καὶ ἡραῖς ἐκείνης τὴν κυρίαν.
 Τῆτος μὲν βεβαιότατα ἐπὶ πεμπτῇ ἡσίᾳ,
 Ἐξω ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἐκτὸς τὰ στοιχεῖα.
 Αὕτη ἀναμυριβόλως δὲ ἐστὶν ἑκτῇ ἡσίᾳ,
 Ὅτι δὲν εἶναι γῆνι, ἀλλ' ἡδὲ ἡραῖα,
 Εἶναι δὲ θεῖα ἐκ Θεῷ, ὡς οἰκοδομηθεῖσα,
 Οὐκ ἐκ σαρκὸς ἢ αἵματος δὲ ἀποκαλυφθεῖσα.
 Τῆτος ἢ ἀμετάβλητος, ποτὲ δὲν παραλλάττει,
 Ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς παντοῦν τὸ ἀτρέπτον φυλάττει.
 Αὕτη δὲ ἀμετάθετος, καὶ ἰσχυρὰ διόλκῃ,
 Πύλαι ἢ κατισχύουσιν αὐτῆς τῇ διαβόλῃ.
 Τῆτος εἶναι ἀπάνωθεν περιτριγυρισμένος
 ὑπὸ ὑδάτων καθαρῶν ὅλος ἢ σκεπασμένος.
 Αὕτη ἐπὶ τὰ ὅρηματα τῇ ποταμῷ τῇ θεῖᾳ
 Σκέπεται ἢ εὐφραίνεται, ὡς πόλις τῇ Κυρίᾳ.
 Τῆτος κατοικητήριον Ἀγίων καὶ Δυναίων
 Πῶς εἶναι ὑπεραίρεται τῶν παλαιῶν ἢ νέων.
 Αὕτη δὲ περισσώτερον, γιατί εἶναι αἰτία
 Ὅπῃ εἰς ὅλης δοθῇ ἐκεῖ ἡ κατοικία.
 Τῆτος ἔχει τὴν ἀχεραντὸν Σάρα τὴν θεοθεῖσαν,
 Ἐκ τῆς παρθενομήτορος λέγω τὴν προσληφθεῖσαν.
 Αὕτη τὴν ἰδίαν αὐτῇ Σάρα ἐδδομένην
 Ἐκ πάντων, καὶ μηδέποτε βαβαὶ δαπανώμενην.
 Τῆτος ὁράται φαίνεται ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅλων,
 Καὶ ὁνομάσθῃ ἡραῖος, τὸν λέγουσι καὶ πόλεον,

Αὕτη πάλιν τῆς δέχεται, καὶ τῆς ἐκκλησιάζει,
 Καὶ Ἐκκλησία λέγεται, γιατί ὅλης συνάζει.
 Τῆτος ἐμπεριέχει μὲν κοντολογίᾳ μονάδα.
 Αὕτη δὲ θαῦμα μέγιστον τὴν ἡρατῶν ἐνάδα.
 Τῆτος τοσῆτος μίαν μὲν ἢ τόσην συλλαμβάνει.
 Αὕτη τοσῆτης τόσης δὲ ὄντας περιλαμβάνει.
 Διὸ ἀρμοδιώτατα ἰδὼ νὰ ἀνυμνήσω
 Πρέπει τὸν Παντοδύναμον, ἢ ἔτω νὰ βοήσω.
 Μίγας ὑπάρχεις Κύριε, καὶ ὄντως θαυμασά σε
 Τὰ ἔργα τὰ ποιήματα, καὶ τὰ νοήματά σε.
 Καὶ ἡδεῖς λόγος ἀρετὰ δύναται νὰ ὑμνήσῃ
 Ὅλα σε τὰ θαυμάσια, ἢ νὰ ἐξαγένηται.
 Ἐν ἀδελφείᾳ γὰρ ἡ σὴ δύναμις τελειῖται,
 Ἐπεὶ τὸ μέγα τὸ μικρὸν ἐν σοὶ μεγαλειῖται.
 Ἡ Ἐκκλησία ἡρατὸς λοιπὸν ἰδεῖχθῃ ἄλλος,
 Ἐκ τῆς τιμιώτερος πολλὰ καὶ πλὺς μεγάλος.
 Τὸν ἡρατὸν γὰρ ὁ Θεὸς ἐποίησε μὲ λόγον,
 Καθὼς εἶπεν ἰδοὺσε Μωσῆν τὸν θεολόγον.
 Τὸν νοητὸν δὲ ἡρατὸν, λέγω τὴν Ἐκκλησίαν,
 Μὲ τὴν θεοφύκτον αὐτὴ τὴν αἵματοχυσίαν.
 Ὡ ἡρατὲ ἦν νοερε, ὑπερλελαμπυσμένη,
 Τῇ αἰσθητῇ ἀνώτερε, ὑπερανωκισμένη.
 Οἱ ἡρατοι γὰρ ἐκλιναν εἰς τὴν οἰκοδομήν σε,
 Καὶ Ἀγγέλαι παρίστανται σοὶ διὰ τὴν τιμὴν σε.
 Ὡ ἡρατὲ ἦν νοερε, σιμῇ Θεῷ ἀκτίσει
 Τὴν τράπεζάν σε ἔχουσα ὡς θρόνον τῇ ὑψίσει.
 Αὕτη γὰρ θρόνος ὁρατὸς ἀπὸ τῆς ἡρατῆς,
 Θρόνος Θεῷ Παντάνακτος, ἀνάεχῃ, αἰώνιῃ.
 Θρόνος θεότητος σεπτῆς, φεικτῆς, ἀνυποστάτῃ,
 Ἀκτίσει, παντοκτίστορος, ἀπλῆς τεισυποστάτῃ.
 Θρόνος Θεῷ χειρβικός ὑπερδεδοξασμένος,
 Ἰπὸ τῶν νοῶν νοερώς περιπεκυκλωμένος.

Τῆς λόγῃς βεβαιώνει με καὶ ὁ ὁμώνυμός με
 Ὁ Κωνσταντῖνος μανασῆς, ὅχι συνώνυμός με,
 Νῆς ὁ νοητικώτατος, ὁ ἔχων τῶν ἐντόσεων,
 Ὁ Κωνσταντινουπόλεως γεαφύς αυτοκράτορος,
 Γεράφοντας περὶ τῆς νῆς τῆς ἁγίας Σοφίας,
 Τῇ μέλλοντος νὰ σώζεται ἕως τῆς συντελείας.
 „Οὗτος ναὸν ἰδεῖματο τὸν Φεραυγῆ, τὸν μέγαν,
 „Τὸ τῇ Θεῷ τέμενος, τὸν ἡρατὸν τὸν κατῶ,
 „Ὁν οἶμαι ἢ τὰ Σεραφίμ αἰδύμενα θαυμάζει.
 „Ἀν γὰρ Θεὸς καταξίῃ μένειν ἐν χειροκμήτοις,
 „Ἐν τῷ πάντως κατοικεῖ, ἢ πᾶ γὰρ ἀλαχόθι;
 „Ἐπερικλᾷπει γὰρ Φαιδρῶς ὡς ἐν μικροῖς ἀσείοις,
 „Τοῖς ἱεροῖς τέμενεσιν, ἄλλος ἥλιος γίγας,
 „Ὁ θεοδόμητος ναὸς, τὸ κάλλος γῆς ἀπάσης.
 Ἐὰν ἐν τὴν οἰκοδομῇ ταύτῃ τὴν Φανομένην,
 Ἀπὸ θητῶν τε καὶ γηγενῶν ἀνθρώπων γενομένην.
 Ὡς τόσον τὴν ὑπερυψοῖ, καὶ τὴν ἐγκωμιάζει,
 Ὡς καὶ μὲ τὸν ἡρατὸν αὐτὴν παρομοιάζει,
 Ἡ ἀφανὴς, ἡ αὐλὸς, λέγω, ἡ νοημένη,
 Ἀπὸ Θεῷ τῇ ποιητῇ ἀμέσως δεδομένη.
 Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἡρατὸν εἶναι τιμιώτερε,
 Λοιπὸν ὑπερῆρατος, λοιπὸν καλλιωτέρα.
 Ὡ ἐν νὰς θεοκτίτε, θεοκατοικημένη,
 Νὰς ὑπερῆρατῃ, ὑπερτετιμημένη.
 Οἶκος Θεῷ πολύτιμος, κτισμένος μὲ σοφίαν
 Τὴν πάνσοφον, τὴν ἀκτίστον, τὴν παντηγόνην καὶ θαίαν.
 Καθὼς φησὶ ἢ ὁ σοφὸς ἐκεῖ ἐν παρομίᾳ,
 Τὸν οἶκον ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ ἡ σοφία,
 Ὅς τις ἐστὶν ἡ ἀμωμος κύμνητῃ Ἐκκλησίᾳ,
 Ἄλλοι δὲ, σὰς ἡ θεῖα τε, ἄλλοι, ἡ Παναγία.
 Στύλεις ἐπὶ ὑπηρεῖσι, μυτήρια τὰ θεῖα,
 Καὶ τὰ σεπτὰ χαρίσματα Πνεύματος ἐνεργία.

Τὰ θύματα τῆς ἑσφάξης, Προφῆτας τῆς ἐνδείας,
 Θανατημένους δι' αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας.
 Τὸν οἶνον τῆς ἐκείρας, τὴν θείαν ἡσίαν,
 Μίξας μὲ τὴν ἀνθρώπινον εἰς τὴν ἁγίαν Μαρίαν.
 Τὴν τράπεζαν ἐτοίμασε, τὴν εἰς Θεὸν λατρείαν,
 Τὴν ψυχροτέρου τράπεζαν διὰ θεογνωσίαν.
 Τῆς δόξης τῆς ἀπέστελε, τῆς θείας ἀποστόλης,
 Καλῶντας εἰς τὴν τράπεζαν γῆς τῆς ἀνθρώπου ὅλης.
 Τοῖς ἐνδεέσι δὲ φρενῶν, τοῖς ἐτι ἀμυήτοις,
 Εἶπεν αὐτὴ ἡ τῆ Θεῶ σοφία μοναχὴ τῆς.
 Ἐλθετε πρὸς με, φάγετε τὸν ἄρτον μὲ τὸ σῶμα,
 Καὶ πlete τὸν οἶνον μὲ, τὸ αἷμά μὲ, ὡς πόμα.
 Ὁ Θεὸς λοιπὸν οἶκος Θεῶ εἶναι ἡ Ἐκκλησία,
 Τέμενος ὅντως ἅγιον, τῆς προσευχῆς οἰκία.
 Συνάθροισις Χερσὶν ὧν, σῶμα Χερσὶν Κυρίου,
 Ὄνομα αὐτῆς, νύμφη αὐτῆς, τῆς μουσικῆς νυμφίος,
 Καὶ ἑρανοῦ ἐπίγειος, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν
 Ὁ ἐπεράνιος Θεὸς ἔχει τὴν κατοικίαν.
 Τῷ τῆ βαπτίσματος αὐτῆς ὕδατι ἁγνισθεῖσα,
 Καὶ τῷ τιμῷ αἵματι ἅπαντα ῥαντισθεῖσα.
 Τῷ τῆ ἁγίου Πνεύματος αὐτῆς σφραγιζομένη,
 Θεοπρεπῶς ὡς τῆ Θεῶ νύμφη ἐτολίσμενη.
 Ἀντιτυπῶσα γέννησιν, εὐφραντὴν τὴν ταφὴν τε,
 Καὶ τὴν πανυπερένδοξον θείαν ἀνάστασιν τε.
 Ἐν Πατρίᾳρχαίς προτέρων λαμπρῶς προτυπωθεῖσα,
 Ἐν Ἀποστόλοις ὑπερὸν τε θεμελιωθεῖσα,
 Ἐν τοῖς Προφῆταις τῆ Θεῶ πᾶσι προκηρυχθεῖσα,
 Ἐν ἱεραρχαῖς θαυμαστῶς δε καταποσμηθεῖσα,
 Ἐν τοῖς ἁγίοις Μάρτυσι καλῶς τελειωθεῖσα,
 Ἐν τοῖς σεπτοῖς λειψάνοις ἰων σεπτῶς ἐνδουλωθεῖσα,
 Ἐκκαλυμμένη τῆς λαοῦ ἵνα προσευχηθῶσι,
 Καὶ ἀπὸ τὰς κακίας τῶν ἵνα μετανοήσι,

Διὰ τῆ κώδωνος αὐτῆς, διὰ σημαντηρίῃς,
 Ὅπερ δηλοῖ τὰς σάλπιγγας Ἀγγέλων τῆ Κυρίου,
 Καὶ διεγείρει τῆς πίστεως πρὸς τὸν τῶν ἀοράτων
 Πόλεμον διὰ προσευχῆς ἐχθρῶν τῶν καταράτων.
 Ὡς ἑρανεῖ ἢν νοσεῖ, οἶκος τῶν σωτηρίων,
 Οἶκος δυνάμειος λαμπρὸς Κυρίου τῶν κυρίων.

Κ Ε Φ. Β.

Πῶς τε, καὶ ποίῳ τρόπῳ εἰκὼν ἐστὶ, ὅς
 τύπος Θεῶ ἡ ἁγία Ἐκκλησία.

Τῆτον τὸν ὑπερύμνητον οἶκον καὶ ὁ μέγας
 Μάξιμος ὁ φιλόσοφος, καὶ θεολόγος ἄλλος,
 Ὑπερυμνῶν, ὑπερυψῶν εἰς τὴν μουσαγωγίαν
 Τὴν γεγνουῖαν ὑπ' αὐτῆς σοφῶς καὶ κατ' ἀταξίαν,
 Λέγει πῶς τύπος καὶ εἰκὼν εἶναι ἡ Ἐκκλησία
 Τῆ Παντοκράτορος Θεῶ ἁγία καὶ τελεία.
 Διότι τὴν ἀσύγχητον ἑνωσιν ὅπως κάνει
 Ὁ Παντοδυναμὸς Θεὸς χωρὶς κόπον καὶ βάνη
 Περὶ τὰς διαφορὰς τῆς ἡσίας τῶν πραγμάτων,
 Πάντων τῶν ὄντων τῶν κτιστῶν, σωμάτων ἀσωμάτων,
 Συνέχων καὶ διακερατῶν αὐτὰ εἰς ἑαυτὸν τε,
 Ὡσαν ὅπως ἐκτίθηται μὲ λόγον ἰδιόν τε.
 Τὴν καλὴν ἑνωσιν αὐτὴν κάνει ἡ Ἐκκλησία,
 Τῆ Παντοκράτορος Θεῶ νύμφη ἡ ἑρασμία,
 Ἐνώνησα τῆς εὐσεβεῖς ἀλλήλης κατὰ μίαν
 Τῆς ἀρετῆς πίστεως χάριν καὶ ὀνομασίαν.

Πῶς καὶ τίνα τρόπον ἡ ἁγία Ἐκκλησία ἐστὶν
εἰκὼν καὶ τῷ νοητῷ καὶ αἰδμητῷ κόσμῳ.

Ἐστὶ δὲ τύπος καὶ εἰκὼν εἶναι ἡ Ἐκκλησία
τῷ νοητῷ καὶ αἰδμητῷ κόσμῳ ἐν ἀληθείᾳ,
Ἀντίς διὰ τὸν νοητὸν, Ἀγγέλων τῶν ἁγίων,
τὸ θεῖον βῆμα ἔχουσα, τὸ καὶ ἱερατεῖον,
Ἀντίς διὰ τὸν αἰδμητὸν, τιτίσι τῶν ἀνθρώπων,
ἔχουσα πάλιν τὸν ναὸν τῶν λαίπων τὸν τόπον.

Ὅτι καὶ μόνος τῷ αἰδμητῷ κόσμῳ ἐστὶν
εἰκὼν ἡ ἁγία τῷ Θεῷ Ἐκκλησία.

Καὶ μόνος δὲ τῷ αἰδμητῷ κόσμῳ ἡ Ἐκκλησία
ἔστι εἰκὼν καὶ σύμβολον, καὶ μία ζωγραφία.
Ὡς ἡρατὸν μὲν ἔχουσα τὸ βῆμα τῆς τοῦ Θεοῦ,
Ἀντίς τὴν γῆν δὲ τὸν ναὸν, ὁμοίωμα οἰκεῖον.
Ὡσαύτως καὶ ὁ κόσμος δὲ ὑπάσχει Ἐκκλησία,
καὶ εἶναι πάλιν ἡ αὐτὴ ὁμοίωσις τελεία.
ἔχοντας μὲν τὸν ἡρατὸν ὡσαν ἱερατεῖον,
τὴν γῆν δὲ πάλιν ὡς ναὸν, σαφεῖς σωτὸν σημεῖον.

Πῶς τε καὶ ποίῳ τρόπῳ συμβολικῶς εἰ-
κονίζει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἁγία Ἐκκλησία,
καὶ αὐτὴ ὡς ἄνθρωπος ὑπ' αὐτῇ
εἰκονίζεται.

Ἀκόμι τύπος καὶ εἰκὼν εἶναι καὶ τῷ ἀνθρώπῳ
ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ διὰ τοιαύτην τέχνην.

Διὰ τῆς θεῆς βήματος τὴν ψυχὴν μιμημένη,
τὸ σῶμα διὰ τῆς ναὸς πάλιν προβαλλομένη.
Πῶς δὲ ἐξεικονίζεται καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς ἀνθρώπου,
εἶναι ἐκ τῆς φανερῆς ἐκ τῆς ὁμοίας τέχνης.

Πῶς καὶ ποίῳ τρόπῳ πάλιν τῆς ψυχῆς
καθ' ἑαυτὴν ναυμένης εἰκὼν τε καὶ τύπος
ἐστὶν ἡ ἁγία τῷ Θεῷ Ἐκκλησία.

ἔστι εἰκὼν καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς θεωρημένης,
ἡ γὰρ αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν μόνος λαμβανομένης.
τὸ μὲν γὰρ θεωρητικὸν μὲ τὸ ἱερατεῖον,
τὸ πρακτικὸν τὸ δείχνει δὲ μὲ τὸν ναὸν τὸν θεῖον.

Ποίων καὶ πόσων εἰκὼν καὶ τύπος ἔτι
λέγεται κατὰ τὸν Συμεὼν
θεσσαλονίκης.

Διπλῆς δὲ ὄντας ὁ ναὸς, (διότι διαιρεῖται
εἰς ἄδυστα, καὶ εἰς ἐπὶ, διὸ διπλῆς καλεῖται)
καὶ τὸν Χριστὸν αὐτὸν διπλῆς ὄντα ἐξεικονίζει
θεὸν ὅμως καὶ ἄνθρωπον σωτὰ καὶ ζωγραφίζει.
καὶ τὸ ἄρατον αὐτὸ τὸ τῆς θεότητος,
καὶ πάλιν καὶ τὸ ὁρατὸν τῆς ἀνθρωπότητος.
Ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον Τριάδος τῆς ἁγίας
ὁμοίως σηματοδοτεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας,
τῇ φύσει μὲν ἀπρόσιτος ἔσα Τριάς ἡ θεία,
Γνωστὴ δὲ ταῖς δυνάμεσι, καὶ τῇ αὐτῆς προνοίᾳ.
καὶ κατὰ ἄλλον δὲ σκοπὸν τριαδικῶς νοεῖται
ὁλος ὁ ἅγιος ναὸς Θεῷ καὶ θεωρεῖται.

Νάρθη, ναός, ἢ βυβάτε, ὅπῃ μάλιστα σημαίνει
 Καὶ τὴν Τριᾶδα τὴν σεπτὴν, ἢ ἐντελῶς ἐμφαίνει.
 Καὶ τὸς Ἀγγέλους ἐπὶ δὲ, τριπλῶς διασημένους,
 Καὶ τὸς πιστοὺς εἰς τάξεις τρεῖς, διαμοιραζομένους,
 Εἰς τὴν ἱερωμένην τε, ἢ εἰς πιστοὺς τελείους,
 Καὶ εἰς κατηχημένους τε, ἢ ἄλλους παρομοίους.
 Τὴν γῆν τε καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνόμι εἰκονίζει,
 Καὶ τὰ ὑπερθεῖνα μᾶς ὑποδειγματίζει.
 Καὶ διὰ μὲν τὴν νάρθητος τὰ ἐν τῇ γῇ τυπῶνται,
 Διὰ δὲ πάλιν τὴν ναὸν ὁ οὐρανὸς δηλῶνται.
 Τὰ δὲ ὑπερθεῖνα τὸ βῆμα παρασάφει,
 Διὸ ἢ ἐν τῷ βήματι ἡ Τράπεζα σημαίνει
 Τὸν θρόνον τὸν ὑψίστου Κυρίου τῆς ὑψίστης,
 Τὴν ὑπεράνω οὐρανῶν καθέδραν Θεοῦ κτίσθαι.
 Ἡ τις δυσιαστέριον, καὶ ἁγία ἁγίων,
 Καὶ τόπος Θεοῦ λέγεται, σκήνωμα δόξης Θεοῦ.
 Ἔτι καὶ ἱλαστήριον, καὶ μῆμα τῷ Κυρίῳ,
 Καὶ ἐργαστήριον αὐτῇ τῇ Δύματος τῇ Θεῷ.
 Καὶ εἶναι ἀπὸ πέτραν δὲ Χριστὸν γὰρ εἰκονίζει,
 Ὃς πέτρα, ὠνομάσθηκεν ὡς ἡ γεαφὴ οὐρίζει.
 Καὶ πέτρα, ἢ θεμέλιος, ἢ κεφαλὴ γωνίας,
 Καὶ λίθος ὁ ἀκρόγωνος, κατὰ τὰς ἐνεργείας.
 Καὶ ὅτι πέτρα τὴν αὐτὴν Τράπεζαν ἐτύπησε,
 Ποτίζουσα τὸν Ἰσραὴλ παλαιὸν ὅπῃ γογγύσει.
 Νῦν δὲ τὸν νέον Ἰσραὴλ ἢ χὶ ὕδωρ ποτίζει,
 Τῆς αἰωνῆς δὲ ζωῆς ἡμῖν νάματα βλύζει.
 Ὑπόκεινται δὲ λεῖψανα μαρτύρων, ὡς σημεῖον,
 Πῶς ἢ ψυχαῖς εἶναι παρὸν, καθὼς ψυχαῖς ἁγίων,
 Μὲ τὸν Χριστὸν τὸν Μάρτυρα τὸν πρῶτον ἢ μεγάλον
 Τῷ οὐρανῷ τῇ Πατρὶ, τὸν ὑπὲρ πάντα ἄλλον.
 Ἀλλὰ ἢ ὡς θεμέλιοι ὄντες τῆς Ἐκκλησίας
 Μετὰ Χριστὸν οἱ Μάρτυρες διὰ τῆς μαρτυρίας.

Μὲ τὸ μέγαλον μῦθον δὲ αὐτὴ εἶναι χρισμένη,
 Τῆς χάριτος τῷ Πνεύματος ὡς ὄντας γεμισμένη.
 Καὶ τὸν Χριστὸν, μῦθον τὸ ζῶν, ὡς λέγῃ Προφηταία,
 Ἔχει ἱερηγεύμενον Τράπεζα ἡ ἁγία.

Κ Ε Φ. Γ.

Μυσαγωγία περὶ τῆς, τίνων σύμβολα
 τὰ κατὰ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς
 συνάξεως τελέμενα καθέστηκε καὶ πρῶ-
 τον περὶ τῆς, τίνος ἔχει δήλωσιν κατὰ
 τὴν ἱερὰν σύναξιν ἢ τῆς ἀρχιερέως εἰς τὴν
 ἁγίαν Ἐκκλησίαν εἴσοδος.

Ἡ μὲν ἔν πρώτῃ εἴσοδος ἡ τῆς ἀρχιερέως
 Ἐν Ἐκκλησίᾳ τῇ Θεῷ, ἢ ἢ τῆς ἱερέως,
 Διηλοῖ τὴν πρώτην τῇ Θεῷ ἐνσαρκίον παρυσίαν
 Τὴν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐπὶ γῆς αὐτῇ ἐπιδημίαν.
 Ἡ τετὴ πάλιν εἴσοδος εἰς τὸ ἱερατεῖον,
 Καὶ ἡ ἀνάβασις αὐτῇ εἰς σύνθρονον τὸ Θεῷ,
 Διηλοῖ τὴν εἰς τὴν οὐρανὸς ἀνάβασιν Κυρίου,
 Καὶ τὴν ἀποκατάστασιν θρόνον ἐπὶ τῷ Θεῷ.

Τίνος ἔχει δήλωσιν καὶ ἡ τῆς λαῶν εἰς τὴν
 ἁγίαν τῇ Θεῷ Ἐκκλησίαν εἴσοδος.

Ἡ τῇ λαῶν δὲ εἴσοδος μὲ τὸν Ἀρχιερέα
 Εἰς τὸν ναὸν τὸν τῇ Θεῷ, ἢ μὲ τὸν ἱερέα,

Ἀπίστων τὴν ἐπιτροπὴν ὁλοῦ ἐξ ἀπιστίας
 Εἰς τὴν ἐπίγνωσιν Θεοῦ πείσας τῆς ἀγίας.
 Καὶ ἐπὶ τὴν μετάθεσιν πιστῶν ἀπὸ κακίας
 Εἰς ἀρετὴν, καὶ γνώρισιν τῆς ἀγαθοεργίας.
 Δότι ὅς τις ἀνθρώπος οὕτω λογῆς κακίαν
 Ἐνέχεται εὐρίσκειται, ἢ οὕτω ἀμαρτίαν,
 Καὶ παύσει, ἢ δὲν ἐνεργεῖ, ἀλλὰ μεταγνώμῃσει,
 Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν προσκολληθῇ ἢ ζήσῃ,
 Τέτος κυρίως ἀληθεῶς μέσα εἰν Ἑκκλησίαν
 Μὲ τὸν Δεσπότην μας Χριστὸν μπαίνει μὲ παρρησίαν.

Τίνων εἰςὶ σύμβολα τὰ θεῖα ἀναγνώ- σματα.

Αὐτὰ δὲ τ' ἀναγνώσματα τῶν ἱερῶν βιβλίων,
 Ὅπῃ ἀναγνώσκονται εἰς τὸν ναὸν τὸν Θεῶν,
 Τὰς μακαρίας τῷ Θεῷ βελὰς τε ἢ θελήσεις
 Δηλοῦσι ἢ σημαῖουσιν, ὡς τῶν Ἀγίων ἔστις,
 Ἐκ τῆς ἀγίας Πνεύματος ὑπαγορευομένης.
 Καὶ εἰς ἡμᾶς τῆς δόξης τῇ ταύταις φανερωμένης.
 Καὶ δι' αὐτῶν μαρτυροῦμεν τί πρέπει νὰ ποιῶμεν,
 Καὶ διδάσκόμεθα καλῶς ἐκ τούτων πῶς νὰ ζήμεν.
 Ἐπὶ ἡμεῖς μαρτυροῦμεν τῆς νόμῃς τῶν ἁγίων
 Ἀγώνων τῶν ὑπὲρ ψυχῆς εἰς τὸν παρόντα βίον,
 Καθ' ὅς ἀγωνιζόμενοι νομίμως μετ' ἀσθεῖας,
 Λαμβάνομεν τὸν Στέφανον τῆς ἀνω βασιλείας.

Τίνος ἐστὶ σύμβολα τὰ θεῖα ἄσματα.

Ἡ ψαλμωδία δὲ ὁλὴν πάλιν τὴν γπομέτην
 Εἰς τὰς ψυχὰς μας ἔδωκεν, θεόθεν πέμπομένην,

Τὴν ἡδονὴν λέγω αὐτὴν, ὅπῃ μᾶς ἀναφλέγει
 Εἰς τὴν Θεοῦ τῶν ἔρωτα, ἢ θεϊκῶς μᾶς θέλγει.
 Καὶ πλέον μᾶς παρακινεῖ εἰς μῖσος ἀμαρτίας,
 Εἰς ἔχθραν ἢ ἀποστροφὴν κατὰ λογῆς κακίας.

Τί σημαίνουσιν αἱ τῆς εἰρήνης προσφωνήσεις.

Καὶ τὸ, Εἰρήνη πᾶσι δέ, ὅπῃ κοινῶς φωνεῖται
 Ἐκ τῆς ἀγίας βήματος, ἢ συνεχῶς λαλεῖται,
 Σημαίνει πῶς δεχόμενος διὰ φιλικῆς φιλίας
 Ὁ πολυέλεος Θεὸς ἡμῶν τὰς ἱκεσίας,
 Καὶ διὰ τῶν ἀγγέλων τε λύων τῶν ἐναντίων
 Τὰς ἀοράτης συμπλοκάς τὰς μετὰ τῶν ἁγίων,
 Ὅπῃ ἀθλήντες ἔχουσιν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας,
 Ἀγωνιζόμενοι σφοδρῶς κατὰ τῆς ἀμαρτίας,
 Τὴν ἀμαρτίαν καταργεῖ ἢ δίδει ἡσυχίαν,
 Καὶ πρὸς τῆς πόνης ἀρετῆς ἀπάθειαν τελείαν,
 ἵνα ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀφέντες τραπῶσι
 Πρὸς ἐργασίαν ἀρετῶν, καὶ ὁλῶς ἐνδοθῶσι.

Τίνος σύμβολόν ἐστιν ἡ τῆς ἀγίας Εὐαγγελίης ἀνάγνωσις.

Ἡ τῆς Εὐαγγελίης δὲ ἀνάγνωσις σημαίνει
 Τὴν κόσμον τὴν συντέλειαν, καθολικὰ ἐμφαίνει.
 Ὅτι ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς πᾶσαντὰ κατεβαίνει
 Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τῆς συνθρόνου βγαίνει,
 Καὶ τῶν κατηχημένων τε ἢ ἄλλων ἀναγίων
 Γίνεται ἡ ἀποβολὴ θυρῶν ἐκ τῶν ἁγίων.

Ἐπίτοι δὲ εὐγαίνουσιν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας,
 Ἐπάρχοντες ἀνάξιοι τῆς θείας θεωρίας,
 Μὴν ὄντες ἐτι ἀξιοὶ ἦσαν νὰ θεωρῶσι
 Τὰ ἀχεράτα μυστήρια, μέλλοντας νὰ εὐγῶσι.
 Σημαίνει ἡ ἐκβολὴ αὐτὴ ἢ προτυπῶσα,
 Καὶ τὴν ἀληθεῖαν αὐτὴν ἀγλώσπως ἐκφανεῖται,
 Ὅτι ἀφ' ἧς, ὡς γέγραπται, ἢ κηρυχθῇ εἰς ὅλην
 Τὴν οἰκουμενὴν αὐτὴν γῆν, εἰς πᾶσαν χώραν πόλιν,
 Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ τῆς θείας βασιλείας,
 Εἰς μαρτυρίαν τῶν ἔθνων, πάσης φυλῆς παντοίας,
 Τότε τὸ τέλος νὰ ἐλθῇ τῆς τῆς κόσμου μέλει,
 Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον τε τότε νὰ κρίνῃ θέλει.
 Καὶ νὰ χωρίσῃ τῆς πίστες, ἢ τῆς εὐλογημένης,
 Ἀπ' τῆς ἀπίστες, ἢ κακῆς, ἢ τῆς καταραμένης.
 Σημαίνει δὲ ἢ ἰδιῶς φθορὰν τῆς ἀσεβείας,
 Τὸν τέλειον ἀφαισισμόν τῆς εἰδωλολατρίας,
 Τῶν πειθευσάντων εἰς αὐτὴν τὴν ἱεράν ἢ θείαν.
 Τὴν διαθήκην τῆ Θεοῦ τὴν νέαν ἢ ἀγίαν.

Τίνος σύμβολόν ἐστιν ἡ κλείσις τῶν θυρῶν
 τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, ἡ μετὰ τὸ ἅγιον
 Εὐαγγέλιον γινομένη.

Αὐτὸ δὲ ὅπῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ σύνθετον εὐγαίνει
 Ὁ λειτουργῶν ἀρχιερεὺς, ἢ κατὰ κατεβαίνει.
 Ὁμοίως καὶ ἡ ἐκβολὴ ἢ τῶν κατηχημένων,
 Καὶ τῶν θυρῶν τὸ κλείσιμον, τῶρα διωρισμένον,
 Σημαίνει μὲν κατὰ τὴν Χριστὸν τὴν παρουσίαν
 Τὴν δεύτεραν, ὡς εἶπομεν, μὲ δόξαν ἢ ἰσχύαν.
 Καὶ τῶν κακῶν τὸν χωρισμὸν μὲ λόγον τε τὸν Θεοῦ
 Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φρικτῇ ἐν πάντων τῶν ἀγίων.

Καὶ τὴν διάβασιν αὐτῶν τῶν ὑλικῶν γηίνων,
 Μελλόντων δὲ φανέρωσιν τῶν νοητῶν ἐκείνων.
 Σημαίνει ἐτι μερικῶς πάλιν ἢ, τὴν τελείαν
 Ἐν πίσει τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν πληροφθορίαν,
 Ὅπῃ ἐρχόμενος παρὸν αὐτὸς τε ὁ Χριστὸς μας,
 Τὴν κάνει μέσα τὸν ναόν, βαβαὶ τῆς χάριτός μας.
 Ὡς ἂν ἔχη ἢ κανεὶς τινὰ ἀμφιβολίαν
 Εἰς τίποτες τῆς πίσεως, φεύγει μὲ εὐκολίαν,
 Σὰν ἕνας κατηχημένος ὁ λογισμὸς εὐγαίνει
 Ἐπὶ τὸς ὁ ἀμφίβολος ἢ τέλειος ἐμμένει.

Τί σημαίνει ἡ τῶν ἀγίων μυστηρίων
 εἴσοδος.

Ἡ εἴσοδος δὲ τῶν σεπτῶν ἀγίων μυστηρίων
 Εἶναι προσέσιμον ἀρχὴ ἄλλων πραγμάτων θείων,
 Τητέσι τῆς ἐν ἡεανοῖς καινῆς διδασκαλίας
 Περὶ τῆς θείας εἰς ἡμᾶς Θεοῦ οἰκονομίας.
 Καὶ ἀποκάλυψις σωτῆ τῆς θείας μυστηρίων
 Τῆς σοφίας τῆς ἡμῶν, ταῦν ὅντος κρυφίως,
 Μέλλουσα τότε νὰ γενῇ μὲ τρόπος ἐξαισίως
 Ἀμείσως παρὰ τῆ Θεοῦ εἰς ὅλης τῆς ἀγίας.

Τίνος ἐστὶ σύμβολον ὁ Θεῖος ἀσπασμός.

Ὁ ἀσπασμὸς γινόμενος, δηλοῖ τὴν ἐπομένην
 Τότε εἰς τὰ ἡεάνια, ἢ τὴν γεννησομένην
 Ἀγάπην, ἢ ὁμόνοιαν, ἢ ὁμογνωμοσύνην
 Τῶν σωζομένων ὁλων, ἢ τὴν ὁμοφροσύνην.
 Τῶρα δὲ ἔπαυσεν αὐτὸς, ἢ δὲν τὸν ἐνεργῶσι,
 Ἀλλήλως τῶν οἱ λαῖκοι σήμερον δὲν φιλοῦσι,

Καθὼς πρῶτα ἐγένετο τότε καὶ ἐτελεῖτο,
 Ὅταν τὸ, Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἐφωνεῖτο.
 Οἱ ἱερεῖς δὲ μοναχὰ ὅσοι συλλειτουργῶσιν
 Ἀλλήλους ὡς τῆς σήμερον τὸν ἀσπασμὸν ποιῶσι.

Τί σημαίνει τὸ θεῖον τῆς πίσεως
 σύμβολον.

Ἡ τῆ πίσεύω δὲ κοινὴ πάντων ὁμολογία,
 Ἡ γινομένη ἐν αὐτῇ τῇ θεῷ λειτουργίᾳ,
 Δηλοποιεῖ τὴν μουσικὴν ἡμῶν ευχαριστίαν,
 Ὅπῃ μέλλει νὰ καμώμεν τὴν ἄνω βασιλείαν,
 Διὰ τὴν πρόνοιαν Θεοῦ, καὶ τὴν εὐεχεσίαν
 Τὴν γενομένην εἰς ἡμᾶς ἡμῶν εἰς σωτηρίαν,
 Χάριτα νὰ προσφέρωμεν μὴν ἔχοντες καμμίαν,
 Ἐξω ἀπὸ τὴν λογικὴν ταύτην ἡμῶν λειτουργίαν.

Τί σημαίνει ἡ τῆ τρισαγίας δοξολογία.

Τὸ πρὸς Φωρᾶς δὲ ἅγιος, ὅπῃ ὁ κόσμος κηρύττει,
 Ὁ λαὸς ὅλος ὁ πιστὸς βοᾷ πιστῶς φωνάζει,
 Δηλοῖ τὴν μέλλουσαν ἡμῶν ἐνωσιν πολιτείαν,
 Μὲ τὰς Ἀγγέλους τῷ Θεῷ, καὶ τὴν ἰσοτιμίαν,
 Ὅπῃ ἐκεῖ τότε καὶ ἡμεῖς μέλλοιμεν διὰ νὰ ζήμεν
 Μὲ τὰς Ἀγγέλους ἴσια, καὶ νὰ θεολογῶμεν.

Τίνος ἐστὶ σύμβολον ἡ ἁγία προσευχὴ τῆ
 Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ἔθαινοις.

Ἡ παναγία καὶ σεπτὴ ἐπίκλησις καὶ θεῖα
 Τῷ Θεῷ καὶ πάντων καὶ Πατρὸς σημαίνει, ὡς ἁγία,

Τὸ πῶς μέλλει οἱ ἄνθρωποι νὰ υἱοθετηθῶμεν,
 Ἦσαν υἱοὶ τῷ φοβερῷ Κυρίῳ νὰ γενῶμεν.
 Ἐκεῖνοι ὅπῃ ἀγαπᾶν ὁμῶς τὴν Ἐκκλησίαν,
 Καὶ κατὰ ἡμέραν τρέχουσι τὴν θεῖαν λειτουργίαν.
 Καὶ τῷ Θεῷ τὰ λόγια ἀκούοντες ποιῶσι,
 Καὶ ἄλλο δὲν ἐκχάζονται, εἰμὴ πῶς νὰ σωθῶσι.
 Καὶ ἐκείνην ἐλάμπουναν μὲ ἀρετὰς ἁγίας,
 Ἀπὸ ἐδῶ τῷ λόγῳ τῆς μετὰ ἐπιμελείας.

Τί σημαίνει τὸ, εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος,
 Ἰησοῦς Χριστός.

Αὕτη δὲ ἡ ὑπερινὴ πάλιν ὁμολογία,
 Εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος, Χριστὸς δοξολογία,
 Τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐνωσιν βαβαὶ καὶ κοινωνίαν
 Μὲ τὴν θεότητα αὐτὴν, καὶ θέωσιν ὁμοίαν,
 Σημαίνει προδηλοποιεῖ πῶς εἶναι γιὰ νὰ γένῃ
 Εἰς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, τῷτο σαφῶς ἐμφαίνει,
 Διὰ τὴν ἀγαθότητα Θεοῦ καὶ εὐσπλαγχνίαν,
 Διὰ τὴν ἀνεκλάλητον αὐτῇ φιλανθρωπίαν.
 Νὰ εἶναι ἓνας βασιλεὺς ἀνθρώπων καὶ Ἀγγέλων
 Ὁ Ἰησοῦς μας ὁ Χριστός, ὡς φύσει Θεὸς πέλων.
 Ὅθεν καὶ ὑπερᾶν αὐτὴν εὐδὺς τῶν μυσηρίων
 Ὡς τέλος πάντων γίνεται μετάδοσις τῶν θεῶν.
 Κάνουσα ἡ μετάδοσις ἡ θεῖα τῆς ἀξίας,
 Καὶ ἀποδείχνουσα αὐτὴς μὲ λόγῳ τῆς ὁμοίας
 Κατὰ χάριν καὶ μέθεξιν μὲ ἀποξήτης τρόπης,
 Ὡς ἐφικτὸν καὶ δυνατόν εἶναι εἰς τῆς ἀνθρώπων.
 Εἰς τόσον ὅπῃ καὶ αὐτοὶ ὅλοι νὰ ἡμπορῶσι
 Νὰ εἶναι χάριτι Θεοί, καὶ νὰ ὀνομαζῶσι.

„Τόσα μεγάλα ἢ ποτὰ πράγματα Φανερώει
 Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἢ μᾶς τὰ βεβαιώνει
 Μάξιμος ὁ Φιλόσοφος, ἐν τῇ Διονυσίᾳ
 Παραλαβὼν ὅλα αὐτὰ τῇ παλαιᾷ Ἀγίᾳ.
 Τῆτος ὁ Διονύσιος ἐσάθη Ἀθηναῖος,
 Φιλόσοφος, Ἀρχιερεὺς, ἢ Μάρτυρας γενναῖος.
 Εἰς τῇ Χριστῇ μας τὸν καιρὸν, ἢ μαθητὴς διόλη
 Κατὰ τὴν Θεοσεβείαν Παύλῃ τῇ Ἀποστόλῃ.
 Καὶ τῇ Ἱεροδύνῃ δὲ, τῇ πανερωτάτῃ
 Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν, τῇ ὄντος σοφωτάτῃ.
 Κοιτολογῆς ὁ ἄνθρωπος τῆτος ἐσάθη ἕνας
 Ἐξ ἀποξέγγτων τῇ Θεῷ μὲ ἑρανίας Φρένας.
 Καθὼς ἐκ τῶν ἁγίων τῇ φαίνεται συγγραμμάτων,
 Καὶ μαρτυρεῖται ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων ἢ πραγμάτων.
 Τῶν συγγραμμάτων τῇ αὐτῶν σχολιαστὴς σὺν ἄλλοις
 Ἐσάθη ἢ ὁ Μάξιμος μετὰ σπυδὸς μεγάλης.
 Ὡς πράγματα Θεοπεπῆ, μυστήρια μεγάλα,
 Ὅπῃ δὲ εἶναι σὺν αὐτὰ πράγματα πλέον ἄλλα.
 Ὡς Ἐκκλησία τῇ Θεῷ, Θεῷ συνηγενομένη,
 Ἄν ἢ κτισμένη ἐκ Θεοῦ ἢ ἀφωμοιομένη.
 Ὡς Ἐκκλησία τῶν πιστῶν, ἢ ὑπὲρ πᾶσαν πίσιν,
 Δεδοξασμένη θαυμαστῶς ἀπὸ τῶν πάντων κτίσιν.
 Ὡς Ἐκκλησία μητέρα, ἢ μήτηρ, ἢ κυρία.
 Ὡς πίστις μὴ προσκυνητὴ, ἢ πίστις ἑρανία.
 Διότι ἢ οἱ Ἀγγελοὶ πιστεύω προσκυνῶσι
 Ταύτην τὴν πίσιν βέβαια, ἢ δυνάμει τιμῶσι.
 Πῶς νὰ μὴν εἶσαι τὸ λοιπὸν τόσον ποτὰ μεγάλη,
 Πανθαύμαστη καὶ ὑψηλὴ, ὡς ἑδεμία ἄλλη;
 Ὡς ἑσα βεῦσις ἢ πηγὴ αἵματος ζωηρέτη,
 Αἵματος θείου ἢ φρικτῆ, ὡς λόγῳ ἀποξέγγτη.
 Ὡς ἑσα μήτηρ ἢ γαστὴρ σώματος τῇ ἰδίᾳ,
 Σώματος τῇ δεσποτικῇ, ἢ πανπεραγία.

Καὶ βεῦσις μὲν παντοτινὴ, ὅπῃ δὲν λιγοσεύει
 Καὶ μήτηρ ὅπῃ πάντοτε γεννᾷ ἢ δὲν σηρεύει.
 Ἀλλ' ὡς τέκνα Φωτόμορφα μητρὸς τῇ Ἐκκλησίας,
 Ὡς εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ πίσεως τῇ Ἀγίας
 Ἡμεῖς ὅπῃ τὸ τρώγομεν αὐτὸ τὸ θεῖον σῶμα,
 Καὶ κατ' ἑκάστην πίνομεν αὐτὸ τὸ θεῖον πόμα,
 Εἶδαμεν, ἢ ἠκῆσαμεν τὰ κάλλη τῇ μητρὸς μας,
 Καὶ τὰς τιμὰς ἃς ἔλαβεν ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς μας,
 Καὶ ἐδοξάσαμεν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῇ καρδίας,
 Ὅπῃ μᾶς κατηγγίωσε χάριτος τόσον θείας.
 Ὅθεν ἃς μὴν ὀκνεύσωμεν πάλιν γὰρ νὰ ἰδῶμεν
 Καὶ ἄλλα κάλλη ἢ τιμαὶς αὐτῇ ἢ νὰ εἰπῶμεν,
 Διὰ νὰ λάβωμεν πολλὴν χαρὰν ἢ εὐφροσύνην,
 Τόσῃ μεγαλοπρέπειαν, τόσῃ ἁγιωσύνην,
 Βλέποντες, σοχαζόμενοι αὐτῇ μας τὴν μητέρα,
 Καὶ νὰ προσερχώμεν σ' αὐτὴν ἢ νύχτα ἢ ἡμέρα,
 Διὰ νὰ χαίρεται καὶ αὐτὴ χαρὰν μεγάλῃ θείαν,
 Ὡς μήτηρ μετὰ τέκνα τῇ, κατὰ τὴν προφητείαν.

Κ Ε Φ. Δ.

Τίς ὁ παραδὲς εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν
 τὴν θείαν λειτουργίαν· καὶ τίς ὁ νῦς τῇ
 ἱεργίας ὅλης ὡς ἐν κεφαλαίῳ.

Ἐως ἐδῶ μὲ τὸν ἄββα αὐτὸν καὶ θεολόγον
 Εἶπα καθὼς δυνήθηκα, ἢ ἕναμα τὸν λόγον.
 Ἀπὸ ἐδῶ τώρα κ' ἔμπρος, καθὼς Θεὸς φωτίσει,
 Μὲ ἄλλως θέλω σὰς εἰπεῖ, ἢ θέλω ομιλήσει.

Ἔως ἰδῶ ταῖς ὑψηλαῖς, καθολικαῖς τιμαῖς τῆς
 Συντόμως ἐπαρίθμησα, ὅμῃ ἢ ἀρεταῖς τῆς,
 Τώρα δὲ ἢ ταῖς μερικαῖς, ὅπῃ εἰς τὸν Χριστὸν μας
 Ἐνταῖς ἀναφέρονται, τὸν κτίστην ἢ Θεὸν μας,
 Κτίστην ἢ οἰκοδόμον δὲ ἢ ταύτης τῆς οἰκίας,
 Τῆς θαυμαστῆς, τῆς ὑψηλῆς, ἢ ὑπερθεαίας.
 Καὶ φανερώων τὴν ζωὴν αὐταῖς ἢ ζωγραφίζων,
 Τὴν ζωὴν λέγω τῷ Χριστῷ, ἢ μᾶς ἀναδυμῆζεν.
 Τὴν γέννησιν, τὰ πάθη τε, αὐτὴν τὴν σαυρώσιν τε,
 Ταφὴν τε ἢ ἀνάστασιν, ἢ τὴν ἀναλήψιν τε.
 Διὰ τὰ ἰξεύρωμεν, ἢ διὰ τὰ ἠμπορέμεν
 Καὶ ἄλλως νὰ μαθαίνωμεν, ἢ νὰ τὴς ὠφελῶμεν.
 Καὶ νὰ ἀποκρινώμεθα εἰς ὅσας μᾶς ἐρώτησι,
 Καὶ θέλῃσι νὰ μάθωσιν αὐτὰ καὶ ἀγαπήσι.
 Διότι εἶναι ἀπρεπον πρᾶγμα ἐπ' ἀληθείας
 Νὰ μὴν ἰξεύρωμεν σωτὰ ὅλα τῆς Ἐκκλησίας,
 Ὡς αὐτὴ ἢ πίστις μας, ἢ νόμος ἐδικὸς μας,
 Καὶ γέννησις, ἢ βάπτισις, ἢ ὁ Παράδοσιός μας.
 Ὅπῃ τὰ λογία αὐτὰ, τὰ ὡς γεγενημένα
 Καὶ χεῖριμα ἢ προχέουσα νὰ εἶναι τὸν καθεύοντα.
 Μάλιστα εἰς τὰ πρόσωπα τὰ χειροτονημένα,
 Καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, τὰ καὶ ἱερωμένα.
 Νὰ εἶναι ἐγχειρίδιον ἢ τῶν ἱερωμένων,
 Καὶ τῶν ἀνδρώπων ὁλων τῶν θεοφοβημένων.
 Ἐτι μανθάνοντες ἡμεῖς ὅλα τῆς Ἐκκλησίας,
 Θέλει τὴν ἀγαπήσομεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας.
 Διότι ὅταν τὸ καλὸν τινὰς σωτὰ γνωρίσῃ,
 Τῷτος ἀνάγκη τὸ καλὸν ἢ νὰ τὸ ἀγαπήσῃ.
 Καθὼς ἐξ ἐναντίας δὲ ἢ τὸ κακὸν μισῶμεν,
 Ὅταν γνωρίζωμεν αὐτὸ σωτὰ ἢ τὸ νοῶμεν.
 Πρὸ πάντων λέγω σας λοιπὸν μετὰ βραχυλογίας
 Πῶς πρέπει νὰ ἰξεύρετε περὶ τῆς λειτουργίας,

Ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας κάνει τὴν λειτουργίαν,
 Λαβῆσα ἀπὸ τὸν Χριστὸν ταύτην τὴν ἐξουσίαν,
 Ὅποτεν ἐπαράδοδε τῆς θείας Ἀποστόλης
 Τὸ σῶμά τε, ἢ αἷμά τε, συντερώγωντας μὲ ὅλης,
 Ὅπῃ ὁρίζει εἰς αὐτὴς, λέγων, τὸτο ποιεῖτε
 Εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν, ἢ ὅπως ἐνεργεῖτε.
 Λαβῆσα δὲ τὴν δύναμιν ταύτην καὶ ἐξουσίαν,
 Ἀκόμῃ ἐπρομήθευσε μὲ θείαν ὁδηγίαν
 Νὰ καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελλιπῇ τελείαν
 Εἰς ὅλην τε τὴν ἐνσαρκον θείαν οἰκονομίαν.
 Ὅθεν ἐσύλθεσε καλῶς ταύτην τὴν λειτουργίαν,
 Ὅπῃ αὐτὴ περιερατεῖ μὲ τόσῃν εὐταξίαν,
 Ἔως τῆς ἀναλήψεως ἀπὸ γεννήσεώς τε
 Καθόλη τὸ μυστήριον τῆς σωματώσεώς τε.
 Μία ἀνάμνησις λοιπὸν ὅλη τῇ μυστηρίῳ
 Ἐνανθρωπήσεως Θεῷ τῷ κοσμοσωτηρίῳ.
 Εἶναι ἢ ὀνομάζεται ἀνελλιπῆς τελεία
 Ἡ θεία ἢ ἀναίμακτος ἐτήτη λειτουργία.
 Ἔργον τῆς λειτουργίας δὲ εἶναι νὰ μεταβάλλῃ
 Τὰ δῶρα τὰ προκείμενα (ὡς δύναμις μεγάλη)
 Τὸν ἄρτον τε ἢ τὸ κρασί τε τῷ ποτηρίῳ
 Εἰς σῶμα τὸ παναχραντὸν ἢ αἷμα τῷ Κυρίῳ.
 Τέλος δὲ εἶναι οἱ πιστοὶ τὸ νὰ ἁγιασῶσι
 Διὰ τῆς χάριτος αὐτῶν, ἢ νὰ σωτηρευθῶσι.
 Ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, ἢ θείαν βασιλείαν,
 Καὶ τὰ τοιαῦτα πύργοντες δίχως ἀμφιβολίαν.
 Συντέλεια δὲ εἰς αὐτὸ, ἢ προετοιμασία,
 Νὰ γίνῃ ἢ μεταβολή, ἢ γὰρ ἢ ἡ σωτηρία,
 Εἶναι ἐκείναις ἢ εὐχαῖς, εἶναι ἢ ψαλμοῖς,
 Αἱ ἀναγνώσεις τῶν γραφῶν, ἢ ἡ λογαῖς ἢ χρεῖαις.
 Καὶ ἀπλῶς ὅλα ἐφεξῆς τὰ ὅσα ἐνεργῶνται,
 Καὶ γίνονται, ἢ λέγονται ἐκεῖ, ἢ θεωρῶνται,

Τόσον πρὸ τῆ ἁγιασμῆ τῶν Δώρων τῶν τιμίων,
 Καὶ μετὰ τὸν ἁγιασμὸν τῶν Δώρων τῶν ἰδίων.
 Ἐτῆτος εἶναι ὁ σκοπὸς ὅλης τῆς λειτουργίας,
 Τῶν Δώρων ἡ μεταβολή, μέτεξις εὐλογίας.

Τί σημαίνεισι γὰ πρὸ τῆ ἁγιασμῆ, καὶ
 ἐν τῷ ἁγιασμῷ, καὶ μετὰ τὸν ἁγιασμὸν
 τῶν Δώρων λεγόμενα καὶ τελέμενα.

Τὰ μὲν πρὸ τῆ ἁγιασμῆ, ἦτοι, πρὸ τῆς θυσίας
 Τελέμενα σημαίνεισι διὰ τῆς λειτουργίας.
 Τὴν παρυσίαν τῆ Χρυσῆ, ἦγυν, τὴν γέννησίν τε,
 Ἀνατροφήν, ἀναδείξιν, ἢ τὴν φανέρωσίν τε.
 Αὐτὸς δὲ ὁ ἁγιασμός, ταυτὸν εἰπεῖν, θυσία,
 Τὸν θάνατόν τε δείχνει μας, δι' ἧς ἡ σωτηρία.
 Καὶ ἐτι τὴν ζωοποιὸν λαμπρὰν ἀνάστασίν τε,
 Καὶ τὴν ὑπερθεάνιον θείαν ἀνάληψίν τε.
 Τὰ μετὰ τὸν ἁγιασμὸν, τιτέσι, τὴν θυσίαν,
 Τὴν τῆ ἁγίου Πνεύματος, δηλῶν ἐπιδημίαν.
 Καὶ ἐτι τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὁλῶν
 Καὶ κοινωνίαν τῶν ἐθνῶν διὰ τῶν ἀποστόλων.
 Καὶ ὅτως εἶναι ἅπαντα ἡ θεία λειτουργία
 Τῆς ζωῆς ὅλης τῆ Χρυσῆ ὡσάν εἰκόνα μία.
 Ἔως τὸ τέλος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῆς τὴν συμφωνίαν
 Φυλάττεσα ἀνελλιπῶς, ἢ τὴν ὁλοκληρίαν.
 Ὅλα τὰ μέρη τῆς ζωῆς Χρυσῆ ἢ πολιτείας
 Ἐμπρὸς μας φέρεσα αὐτὴ μετὰ εὐαρμοσίας.
 Ὅθεν ἐκεῖνοι οἱ ψαλμοί, ὡς λόγοι προφητείας
 Παλλόμενοι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς θείας λειτουργίας,
 Καὶ ἀπ' αὐτὰς προσηγμένα τὰ ὅσα θεωροῦνται
 Ἐκεῖ εἰς τὴν προσκομιδὴν, λέγονται, ἢ τελεῖνται.

Ὅλα τὸν πρῶτον τὸν καιρὸν Χρυσῆ οἰκονομίας
 Σημαίνεισι ἢ δείχνουσι μετὰ πληροφορίας.
 Τὰ δέ γε μετὰ τῆς ψαλμῆς, ἦγυν αἱ ἀναγνώσεις
 Τῶν ἱερῶν ἡμῶν γραφῶν, ἢ ἄλλαι παραδόσεις,
 Σημαίνεισι τὸν ἐφεξῆς καιρὸν τὸν τῆς ζωῆς τε,
 Τῆς ἀναδείξεως αὐτῆ ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τε.
 Διότι ἂν ἢ εἴπαμεν πῶς εἶναι ἄλλη χρεία
 Τῶν ἀναγνώσεων αὐτῶν, ἢ τῶν ψαλμῶν ἰδιά,
 ἦγυν τὸ πῶς εἰς ἀρετὴν ἡμᾶς παραινεῖσι,
 Καὶ πρὸς Θεὸν μᾶς θέλγουσι, ἢ μᾶς ἀναπτέξουσι,
 Δὲν ἐμποδίζει δὲ ποσῶς τῆτα νὰ ἡμπορεῖσι
 Τῆτο κ' ἐκεῖνο ἐνταυτῷ ὅμῃ νὰ ἐνεργῇσι,
 ἦγυν ἢ εἰς τὴν ἀρετὴν ἡμᾶς νὰ μᾶς τραβῇσι,
 Καὶ τὴν οἰκονομίαν δὲ Χρυσῆ νὰ σημειῖσι.
 Καθὼς ἢ τὰ Φορέματα πληρῇσι μὲν τὴν χρείαν,
 Καὶ τὸ κομμὶ συνεπάζουσι μὲ τὴν ἐνδυμασίαν,
 Τὸ δὲ νὰ εἶναι κόκκινα, ἢ πράσινα, ἢ πάλιν
 Μακρὰ, κοντὰ, ἢ νὰ ἔχωσι σχῆμα Φατῆρα ἄλλην,
 Μὲ τῆτα μερικαῖς Φοραῖς ἢ βίον σημειῖσι,
 Καὶ τέχνην, ἢ ἀξίωμα, αὐτῶν πᾶ τὰ Φορεῖσι,
 Ἐτῆ λοιπὸν ἢ εἰς αὐτὰ, πῶς γὰρ ἡ ψαλμῳδαίς,
 Λόγια τὰ θεόπνευστα, ἢ αἱ γραφαὶς ἡ θείαις,
 Καὶ ὕμνος περιέχουσι, τὸν Κύριον ὕμνουσι,
 Καὶ τῆς ἀναγνώσκοντος εἰς ἀρετὴν κινῇσι,
 Καὶ ἐτι ἁγιάζουσι κ' ἐκεῖνον ὅπῃ ψάλλει,
 Εἶναι τοῖς πᾶσι φανερόν, κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει.
 Ὅτι δὲ διαλέχθησαν τοιαῦτα πρὸς τὴν χρείαν,
 Καὶ ὅτως διετάχθησαν εἰς τὴν ἱερωσίαν,
 Καὶ τὴν ἄλλην τὴν δύναμιν ἔχον τῆς σημασίας,
 ἦγυν ἀρετὴν πρὸς δῆλωσιν Χρυσῆ τῆς πολιτείας.
 Ἀλλὰ ἢ τὰ τελέμενα, ἢ τῆτα παρομοίως
 Ὅσαν τὰ ἀναγνώσματα φαίνονται ἀρμοδίως,

Καὶ κάθε ἓνα γίνεται μὲν διὰ κατὶ χρείαν,
 Δηλοῖ δὲ κατὶ τῇ Χρεῖᾳ πάθος, ἢ ἐργασίαν.
 Καθὼς εἶναι ἡ εἰσοδος ἢ τῇ Εὐαγγελίᾳ
 Εἰς τὸ θυσιαστήριον, τὸν θρόνον τῇ Κυρίᾳ.
 Ὁμοίως ἢ ἡ εἰσοδος τῶν δώρων τῶν τιμίων
 Εἰς τὸ θυσιαστήριον, τὸ ἅγιον ἁγίων.
 Ὅπῃ ἐτέτα ἢ τὰ δύο γίνονται κατὰ χρείαν
 Τότε εἰς τὴν σωτήριον ἢ θείαν λειτουργίαν,
 Ἡ μὲν διὰ τὴν διαβαδῆν τὸ Εὐαγγέλιόν μας
 Ἀπὸ τοῦ ἱερώτατον θυσιαστήριον μας,
 Ἡ δὲ διὰ τὴν τελεῶν ἢ ἱερὰ θυσία
 Ἐκεῖ ὅπῃ εὐρίσκεται Τράπεζα ἡ ἁγία.
 Σημαίνει δὲ ἢ αἱ δύο αὐταῖς τὴν τῇ σωτήρος
 Ἀνάδειξιν, Φανέρωσιν, ἢ τῇ φωτὸς δοτῆρος.
 Ἡ τῇ Εὐαγγελίᾳ μὲν εἰσαγωγὴ σημαίνει
 Τὴν ἀμυδράν ἢ ἀτελῆ, τὴν κατ' ἀρχὰς ἐμφαίνει.
 Ἡ τῶν τιμίων δώρων δὲ εἰσοδος δηλοῖ πάλιν
 Τὴν τελευταίαν ἢ φεικτὴν ἐκείνην τὴν μεγάλην.
 Εἶναι δὲ ἄλλα μερικὰ ἢ μὴ πληρῆντα χρείαν,
 Γίνονται δὲ διὰ τινὸς ἑτέρου σημασίαν.
 Καθὼς εἶναι τὸ νὰ κεντᾷ τὸν ἄετον νὰ λογχεύῃ,
 Καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπάνωθεν αὐτῇ νὰ σημαδεύῃ.
 Κ' ὁ σιδηρὸς ὅπῃ κεντᾷ, λόγχῃ ὠνομασμένος,
 Εἰς εἶδος λόγχης ἢ αὐτὸς νὰ εἶναι καμωμένος.
 Καὶ τέλος πάντων τὸ θερμὸν νερὸν ὅπῃ ἐμβάλλει
 Ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν ἁγία, τὰ τῶν ἁγίων καὶ ἁλη.
 Τῆτα μὲν ὅλα γίνονται, μὰ ὅχι διὰ χρείαν,
 Ἀλλὰ δι' ἄλλην κάποιαν χρεῖωδὴν σημασίαν.
 Τῆτος λοιπὸν εἶναι ὁ νῆς ὅλης τῆς λειτουργίας,
 Ὡς εἶπομεν σαφέστατα, πληρὴ μετὰ συντομίας.
 Μὲ πράγματα δὲ ὑλικά αὐτὴν τὴν παρασαίνει,
 Ὅτι σ' ἐμᾶς τῆς ὑλικῆς ἀλλέως πᾶς νὰ γένη;

Μὲ τὸ νὰ εἶναι πρᾶγμα δὲ ἔχοντας δυσκολίαν,
 Ὅπῃ νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τὴν ἱεραγίαν
 Τοσαῦτα πράγματα πολλὰ, ὅσάναι τῇ Χρεῖᾳ μας
 Τὰ ἔργα ἢ παθήματα Κυρίᾳ τῇ Θεῷ μας,
 Σμίγει εἰς ἓν ἢ τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλα γενομένα
 Εἰς διαφόρους ἢ καιροὺς ἢ τόπους καμωμένα.
 Καθὼς εἶναι τὸ κάλυμμα λέγω τῇ ποτηρίᾳ
 Πότε εἰς δηλωτικόν, πότε ἄλλῃ μυστηρίῳ.
 Ἀλλ' ὅτε τάξις ἢ αὐτὴ αὐτῶν τῶν μυστηρίων
 Φυλάττεται ἢ γίνεται τῶν ἱερῶν ἢ θείων,
 Κατὰ τὴν τάξιν τῇ καιρῷ, ὅπῃ ὁ Κύριός μας
 Τότε τὰ ἐπαράδωκεν, ὁ Ἰησὺς Χριστὸς μας.
 Ἀλλ' ἄλλα μὲν προήτερα λέγονται ἢ τελῶνται,
 Ἀλλὰ δὲ ὑπερώτερα γίνονται θεωρῶνται.
 Τὴν κοινωνίαν ὡς καθὼς, ὅπῃ ὁ Κύριός μας
 Ἐκαμε πρὸ τῇ πάθους τῇ, ὁ ἀπαθὴς Θεός μας.
 Τώρα δὲ οἱ Χριστιανοὶ κατόπιν τὴν ποιεῖμεν,
 Ὅπῃ ἀπ' τὴν ἀνάμνησιν τῇ πάθους κοινωνοῦμεν.
 Καὶ ταῦτα μὲν καθολικῶς διὰ τὴν λειτουργίαν,
 Ἐγραψάμεν πρὸς εἰδήσιν κάποιαν ἀρχαρίαν.
 Ἐξῆς δὲ χάριτι Χρεῖᾳ καθ' ὅσον δυναθῶμεν
 Ἀνωθεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν συμφέρει νὰ εἰπῶμεν,
 Καὶ νὰ τὴν θεωρήσωμεν αὐτὴν ἓνα πρὸς ἓνα
 Τὰ μέρητης ξεχωριστὰ ὅλα διηρημένα.
 Ἀλλὰ προσέχετε πολλὰ, προσέχετε, νὰ ζῆτε,
 Πατέρες μὲ ἢ ἀδελφοί, ἵνα ὠφεληθῆτε.
 Ὅντας δὲ θεῖα πράγματα αὐτὰ ὅπῃ ἐξηγῶμεν,
 Μυστήρια ὅπῃ ἡμεῖς ὁλοίμας προσκυνῶμεν,
 Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὰ διηγηθῶμεν
 Μὲ ἀπλάις λέξεις κοιναῖς ὅπῃ συνομιλοῦμεν.
 Ὅθεν ἐβιασάμεθα δίχως νὰ τ' ἀγαπῶμεν
 Ἀνάμεσα λέξεις τινὲς δύσκολαις νὰ εἰπῶμεν.

Ὅμως μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τὴν συνεχῆ νοῶνται,
 Καὶ εὐκολύνει σὺν Θεῷ ὅλα καὶ ἐξηγῶνται.
 Διότι βέβαια αὐτὰ δὲν εἶναι ἱστορία
 Νὰ περαθῇ μία βολὰ, ἀλλ' εἶναι λόγια Θεῶ.
 Καὶ μία καὶ δύο καὶ τρεῖς βολαῖς πρέπει νὰ περαθῇσι,
 Καὶ μὲ μεγάλον σοχασμὸν ὅλα ν' ἀναγνωθῇσι,
 Κ' ἐτὶ θαρρῶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐννοηθῇσι,
 Καὶ εἰς τὸν νῦν νὰ μείνῃσι, καὶ νὰ ἐξερῶθῇσι,
 Καὶ νὰ γενήσῃν καὶ καρπὸς εἰς τὸν Θεὸν ἀείνῃς,
 Καὶ εἰς ἡμᾶς τῆς δόξης τῆ τιμῆς, καὶ πλεονείας.

Κ Ε Φ. Ε'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ προσκομιδῇ τελεσμένων,
 καὶ λεγομένων.

Πρῶτον λοιπὸν τὴν προσφορὰν φέρει τὴν Ἐκκλησίαν,
 Τῆτο σημαίνει καὶ δηλοῖ τὴν Δεσποιναν Μαρίαν,
 Ὅπῃ τὴν ἔφεραν μικρὴν οἱ ἅγιοι γονεῖς της
 Εἰς τὴν Κυρίαν τὸν ναὸν μετὰ πολλῆς τιμῆς της.
 Ὁ ἱερεὺς μιμνήμενος τὸν Ζαχαρίαν πάλι,
 Μέσα εὖ βῆμα πεθερὰ τὴν πέρνει καὶ τὴν βάλλει,
 Ὡς ὅπῃ τὰ ἱερά νὰ βάλλῃ νὰ φορέσῃ,
 Τὴν λειτουργίαν ἐπειδὴ μέλει νὰ ἐκτελέσῃ.
 Τῆτο δὲ πάλιν ἐπεται νὰ εἶναι ὡς σημεῖον
 Τῶν χρόνων ὅπῃ ἔκαμεν εἰς τὸν ναὸν τὸν Θεῖον.
 Ἀπὸ ἐκεῖ τὴν προσφορὰν σηκώνωντάς τὴν πάλι,
 Τὴν φέρει εἰς τὴν πρόθεσιν ὁ ἱερεὺς καὶ βάλλει.
 Τῆτο δηλοῖ τὸν δεσμόν δὲ, ὅπῃ ἡ Παναγία
 Ἐκαμε μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἡ ἀχραντος Μαρία,
 Πηγαίνοντας εἰς Βηθλεὲμ, ὄντας ἐγγατερωμένη,
 Κ' ἐγέννησε εὖ σπῆλαιον, μὴν ὄντας πῶ νὰ μένῃ.

Καὶ δι' αὐτὸ ἡ Προσφορὰ εἶναι σημαδεμένη
 Μὲ τῇ Χρυσῇ τὸ ὄνομα ἐπανωγεγραμμένη.
 Ὁ τόπος τῆς προθέσεως τὸ Σπήλαιον σημαίνει,
 Ὡς καὶ τῆς βαθρῆς μέσα καὶ ἐσκαμμένη.
 Τὸ δὲ δισκαριον δηλοῖ τὴν Φάτιν τὴν ἁγία,
 Αὐτὰ δὲ τὰ καλύμματα, τὰ σπάργματα τὰ Θεῶ.
 Ὁ ἀσβεστός δὲ δηλοῖ ἐκεῖνον τὸν ἄσπερον,
 Ὅπῃ οἱ μάγοι ἐβλεπαν καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.
 Τὸ δὲ θυμιατήριον, ὅμῃ καὶ τὸ λιβάδι,
 Ἀντὶς διὰ τὰ μαγικά τὰ δῶρα αὐτὸ κάνει.
 Ἐπεὶ δὲ πιάωντας τὴν προσφορὰν σφραγίζει,
 Τὴν εὐλογεῖ σαυροειδῶς, καὶ ἀποστοματίζει,
 Λέγων τὸ, εἰς ἀνάμνησιν, καθὼς μᾶς διορίζει
 Ὁ Κύριος, ὡς εἶπομεν, καὶ μᾶς τὸ δογματίζει.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ προφητικῶς λέγει ὁ Ἡσαΐας
 Ὁ μεγαλοφωνότατος Γραφῆς μας τῆς ἁγίας,
 Πῶς ὅταν ὁ υἱὸς Θεοῦ ἐγέννηκε Παιδίον,
 Καὶ μᾶς ἐδόθηκεν ἡμᾶς, ὡς δῶρον μέγα Θεῖον,
 Εἶχε σὺν ὧμον τὴν ἀρχὴν, ἦγεν, τὴν βασιλείαν,
 Ὅπῃ σημαίνει τὸν Σταυρὸν δίχως ἀμφιβολίαν,
 Μὲ τὸν ὁποιόν τε Σταυρὸν, τὸ ζωηφόρον ξύλον,
 Εἰς ὅλα ἐβασίλευσε τὰ ἔθνη, καθὼς ἄλλον.
 Ὁρίζει δὲ καὶ ὁ Χρυσὸς, τὸ πῶς δὲν ἐγεννήθη
 Δι' ἄλλο τέλος ἀνθρώπος, καὶ δὲν ἐβρεφωθήθη,
 Παρὰ γὰρ ν' ἀποθάνῃ δὲ, ἡμᾶς διὰ νὰ σώσῃ,
 Καὶ λύτρωσιν τὴν ψυχὴν αὐτῇ ἀντὶ πολλῶν νὰ δώσῃ.
 Καὶ πῶς ἐγεννήθη ὁ Χρυσὸς ἀσπὴρ τὸ σημαδεύει,
 Νὰ θανατώσῃ δὲ αὐτὸν Ἡρώδης τὸν γυνεύει.
 Καὶ Συμεὼν δοξολογῶν αὐτὸν ὡς γεννηθέντα,
 Τὸν προφητεύει ἐνταῦθα καὶ ὡς περ σαυρωθέντα.
 Γιὰ τῆτα τῆς ἀνατολῆς ἡ Θεῶ Ἐκκλησία
 Εἰς ἓνα τόπον καὶ κατὰ σμῖγει ἐν εὐταξίᾳ.

Και γέννησιν ἡ Θάνατον Χριστῷ τῷ ζωοδότη,
 Ἀνατολῆς ἡ δύσεως καὶ ἡρανὺ δεσπότῃ.
 Ὅθεν ἡ, ὅταν τὸν γενῇ ἀπὸ τὴν Παναγίαν,
 Ὅταν εὐγάλη δηλαδὴ σφραγίδα τὴν τιμάν,
 Τὸν βγάλει μετὰ τὴν λόγχην τῆς, ἐτέτη σημειώνει
 Τὴν λόγχην ὅπῃ τὴν πλευρὰν Χριστῷ ποτὲ πληγώνει.
 Λέγων εὐθὺς ὁ ἱερεὺς, καὶ ῥήσεις ἀρεμοδίας,
 Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ὡς λέγει Ἡσαΐας.
 Καὶ ἄλλας ὑπερ' αὐτὴν λέγωντας μαρτυρίας,
 Ὅπῃ δηλῶν τὸ πάθος τῆ κατὰ τὰς προφητείας.
 Καὶ τελειῶν ἄκριβως τὸν λόγον τῷ Κυρίῳ,
 Εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν, λέγοντος τῇ ἰδίῃ.

ΤΙΕΣΙΝ ἢ τῷ Κυρίῳ ἀνάμνησις.

Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀνάμνησις ἐτέτη ποῖα εἶναι,
 Ὅπῃ ὁρίζει ὁ Χριστός, ἡμᾶς αὐτῇ μνησθῆναι;
 Καὶ πῶς τὸν ἐνθυμήμεθεν εἰς τὴν ἱερεσίαν
 Τί ἔπαινον εἰς τὴν ζωὴν αὐτῇ ἡ πολιτείαν;
 Τί πράγματα περὶ αὐτῇ ἦγαν ἡμεῖς φρονῶντες;
 Τί δὲ ἡ διηγούμενοι, λέγοντες, ἐκφωνῶντες;
 Τάχα τὸ πῶς ἀνέστη νεκρὸς ὡς ζωοδότης;
 Καὶ μετ' ὀλίγα ἔδρεψε πολλὰς ὡς τροφοδότης;
 Χωλὸς καλὸς ἰάτρευσε, τυφλὸς εἶχε φωτίση,
 Δαιμόνια ἐδίωξεν, ἀνέμους εἶχε σῆση,
 Ὅπῃ αὐτὰ τὰ πράγματα τὸν εἶχαν ἀποδείξῃ
 Θεὸν ἡ παντοδύναμον, τοῖς πᾶσι τὸν κηρύξῃ.
 Οὐδαμῶς, ὅχι· ἀλλὰ τί; τὰ ὅς' ἀδυναμίαν
 Ἐφαίνονταν νὰ δείχνῃσι, ἡ φύσιν ἀνθρωπείαν,
 Τὸ πάθος λέγω, τὸν Σταυρὸν, τὸν Θάνατον αὐτὸν ἴσ,
 Μετὰ τῶτα μᾶς ἐπρόσβαλεν ἡμᾶς κατὰ λαόν τῃ,
 Νὰ κάνωμεν παντοτινὰ κατὰ τὴν προσαγῆν τῇ
 Τὴν θείαν τῇ ἀνάμνησιν, ἦγαν τὴν θυμησίαν τῇ.

Καὶ πόθεν τῷτο φανερόν; ἀπὸ τὸν Κυρίον μας,
 Λέγωντας γὰρ ὁ Κύριος εὐαγγέλιόν μας,
 Τῷτο εἰς τὸ αἵμά μας, ἡ τῷτο μὲ τὸ σῶμα,
 Θαύματα δὲν ἐπρόδρεσε τὸ ἁγίον τῇ σῶμα,
 Νὰ πῇ, τῷτο τὸ σῶμά μας, τὸ νεκρὸς ἀνέστησαν,
 Τὸ καθαρίσαν τῆς λεπτῆς, ἡ τὸ θαυματουργῆσαν.
 Μὰ τί εἶπε; τὸ πάθος τῇ, τὸν Θάνατον τῇ μόνον,
 Ὅχι τὴν δόξαν, τὴν χαρὰν, τὴν λύπην δὲ τὸν πόνον.
 Τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, τὸ πάσχον ἐκασίως,
 Τὸ ὑπερεκχυνόμενον ὑπὲρ ὑμῶν πλυσίως.
 Μὰ διατί τὰ πάθη τῇ, ἢ ὅχι τὰ θαύματά τῇ
 Ἀνέφερεν ἐπρόβαλεν, ἡ ἀγαθότητά τῇ.
 Ὅτι ἀναγκαιότερα ἀπὸ τὰ θαύματά τῇ
 Εἶναι κατὰ ἀλήθειαν τὰ πάθη τὰ σεπτά τῇ.
 Ὅτι τὰ μὲν ποιητικὰ εἶναι τῆς σωτηρίας,
 Τὰ πάθη λέγω τὰ σεπτά σαρκὸς τῇ τῆς ἁγίας,
 Καὶ δίχως τῶτα βέβαια ποτὲ δὲν ἠμπορεῖσε
 Ν' ἀναστηθῇ ὁ ἄνθρωπος, καλὸ δὲν ἔδωρεῖσε.
 Τὰ δὲ ὡς ἀποδεικτικά, ἦγαν νὰ ἀποδείξῃ
 Νὰ πισευθῇ ὁ Κύριος, εἰς ὅλης νὰ κηρύξῃ,
 Πῶς αὐτὸς εἶναι ἀληθῶς ὁ λυτρωτὴς τῇ κόσμῳ,
 Παντὸς τῇ κόσμῳ ὁ σωτὴρ, ὁ ἡ σωτὴρ, δικός μας.
 Διὸ τὸ, εἰς ἀνάμνησιν, ἀφ' ὧ, πῇ, τῇ Κυρίῳ,
 Τελεῖ ἡ τὰ σημαίνοντα τὸ πάθος τῇ ἰδίῃ,
 Σταυρόν τε ἡ τὸν Θάνατον; ὡς εἶπον προλαβόντως.
 Ἐργοῖς καὶ λόγοις φανερῶν ὁ ἱερεὺς ἡ ὄντως.

Περὶ τῶν ἐν τῷ ἄρτῳ τελειμένων.

Ἀφόντις τὴν σφαγὴν Χριστῷ ὁ ἱερεὺς τυπώσῃ,
 Τὸν τύπον ἦγαν τῇ Σταυρῷ εὖτον σημαίωσῃ,
 (Μετὰ τῷτο φανερώωντας πῶς ἐγίν' ἡ θυσία,
 Πῶς δηλαδὴ διὰ Σταυρῷ ἐγένετο τελεαία.

Ἀπάνω εἰς τὴν ψύχαντι ὁμῶς νὰ τὸν τυπώσῃ,
 Νὰ ἐγχαράξῃ τὸν Σταυρὸν, ἢ νὰ τὸν σημειώσῃ.
 Εἰς τῇ ἀριεὶ τὸν λαιμὸν ὡς εἶναι εἰδισμένον,
 Διότι τὸ ἀριεὶ σφάζεται μετὰ τὸν λαιμὸν σφειμένον)
 Νύττει ἀπὸ τὰ δεξιὰ παρὰ αὐτὰ τὴν πλευράν τε.
 Τῇ πλάσαντος ἐκ τῆς πλευρᾶς Εὐαν προμήτοράν τε.
 Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτῇ πλευρᾶν τὴν παναγίαν
 Εὐγῆκεν αἷμα καὶ νερὸ κατὰ τὴν ἰσορίαν,
 Παρὼν ὁ Ἰωάννης δὲ, καθὼς τὸ ἰσοῦσιν
 Ἐκ τῶν Πατέρων μας τινὲς, ἢ μᾶς τὸ βεβαίωσιν,
 Ἀπὸ τὰ σκεύη ἐπίασεν ἐκεῖνα ὅπῃ εἶχαν
 Τὸ ὄξος τε ἢ τὴν χολὴν, καὶ ἐκεῖ ἀκόμι τύχαν,
 Καὶ εἰς ἐκεῖνα ἔβαλε καὶ ἐφύλαξε τὸ αἷμα,
 Καὶ τὸ νερὸν τὸ ἐκ πλευρᾶς, τὸ τῇ ἐλέης ῥεῖμα.
 Καὶ ἀκόμι ὡς τῆς σήμερον τῆτα διατηρῶνται,
 Εἰς τόπῃς κάποιῃς τῆς γῆς τίς οἶδε πῶς κοιμῶνται.
 Εἰς δὲ τὸν τύπον ἐκεῖνῃ τῇ σκεύῃς ἡ ἁγία
 Τὸ ἅγιον Ποτήριον ἔχει ἡ Ἐκκλησία.
 Γιὰ τῆτο τότε σὴν ἀρχὴν οὐκ ὄν καὶ ὕδωρ χύνει,
 Καὶ βάλλει μέσα εἰς αὐτὸ, ἢ ἔτσι τὸ ἀφίνει.
 Εἰς τῆτο οἱ ἀρμένιοι ἡμᾶς κατηγοροῦσι,
 Ὅπῃ τὸ ὕδωρ βάλλομεν, ὁμῶς μωρολογῶσι.
 Ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἁγιασθῇ, τύπος τῇ ποτηρίῃ
 Γίνεται τῆτο ἐκεῖνῃ τῇ πρώτῃ καὶ ἁγίῃ,
 Μὲ τὸ ὅποῖον ὁ Χριστὸς εὐχὴς Μαθητᾶς τε
 Μετέδωκε τὸ αἷμά τε, ὡς πρώτης μαρτυρίας τε.
 Λοιπὸν γιὰ τὰ μυστήρια τῆτα τὰ δύο μεγάλα
 Γενήσεως, σαυρώσεως, τὰ πάνσεπτα καὶ μάλα,
 Ἐπεται καὶ ἡ Πρόθεσις δύο νὰ σημαδεύῃ
 Καὶ σπῆλαιον, καὶ γολγοθᾶ, καὶ νὰ τὰ συντροφεύῃ.
 Ὁμοίως τὰ καλύμματα δύο καὶ αὐτὰ δηλώσι,
 Διὰ τὴν γέννησιν Χριστοῦ τὰ σπάργματα τυπῶσι.

Πάλιν διὰ τὴν σαύρωσιν δηλῶν καὶ Φανερώων
 Συνδόνα καὶ συνοῦσιον ὁμῶς καὶ σημειώων.
 Τὸ δὲ θυμιατήριον κυεῖα μὲν σημαίνει
 Τὴν ἀνθρωπότητα Χριστοῦ, ἐτῆτο ὑπεμφαίνει.
 Τὸ πῦρ δὲ τὴν θεότητα, καπνὸς τὴν εὐωδίαν
 Τὴν παναγίαν Πνεύματος, τὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Κ Ε Φ. ς.

Τίνα τὰ μετὰ τὴν ἀνάμνησιν ἐπιτελέμε-
 να καὶ λεγόμενα τῇ Προσκομιδῇ, καὶ ὅτι
 ἡ προσαγωγὴ τῶν δώρων χαριστήσιός ἐστι,
 καὶ ἰκέσιος ἡ αὐτή.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ γεννηθεὶς, ὡς εἵπομεν, Χριστὸς μας
 Εἰς ὅλα ἐβασίλευσε τὰ ἔθνη, ὡς Θεὸς μας,
 Καὶ ἐπειδὴ καὶ μοναχὸς τότε εἶχε ζητήσῃ
 Τὸν ἀναρχὸν Πατέρα τε διὰ νὰ εὐδοκήσῃ
 Ὅπῃ ὁ Κύριός ἐστι, καὶ οἱ διάκονοί τε
 Ἐκεῖ νὰ εἶναι καὶ αὐτοί, ὡς φίλοι ἐκλεκτοί τε,
 Γιὰ τῆτο γύρω εἰς αὐτὸν εἰς τόπον τὸν οἰκεῖον
 Βάλλομεν καὶ τὰ τάγματα Ἀγγέλων, καὶ Ἀγίων,
 Ἀρχιζωντῶν ἐκ δεξιῶν, καὶ μόνον τῆς ἰδίας
 Βάλλομεν εἰς τὰ δεξιὰ Μητρός τε τῆς κυρίας
 Ὡς τῆς μεγάλης λατρεγὸς ἡσά οικονομίας,
 Καὶ ὑπηρέτης τῆς φεικτῆς αὐτῆς πρώτῃ θυσίας.
 Μὲ τῆτο Φανερώωντας πῶς πάντων ὑπερτέρα
 Ἡ Παναγία ἔγινε, Θεῷ ὡς ἐγγυτέρα.
 Καὶ πρώτη αὐτὴ λάμπεται ἀπὸ Θεοῦ Κυρία,
 Καὶ καταυγάζεται φωτὶ φωτὸς τῇ τρισηλίᾳ.

Και παραπάνω της ζεβρά βάλλομεν τῶν τιμίων
 Ἀγγέλων τὰς μερίδας τε, νόων τῶν ἡραίων.
 Ὅτι εἰς τὸ μυστήριον τὸ τῆς οἰκονομίας
 Καὶ τῆτοι ὑπηρετήσαν θείας ὑπηρεσίας.
 Καὶ ὅτι πῶς ἠνώθησαν με λόγῳ μας κ' ἐνεῖνοι,
 Καὶ Ἐκκλησία ἔγινε μία ἐν εὐφροσύνῃ.
 Καὶ ὅτι πῶς ἐπιθυμῶν κ' ἐνεῖνοι νὰ θωρῶσι
 Τῆτά μας τὰ μυστήρια, ἢ νὰ συναντηθῶσι.
 Ἐπετα τῇ Προδοσίᾳ τε, ἢ καθεξῆς τῶν ἄλλων
 Τῶν Ἀποστόλων, Προφητῶν, Μαρτύρων, Διδασκάλων,
 Ὁσίων, Ὁμολογητῶν, καὶ πάντων τῶν Δικαίων
 Τῶν ἀπ' Ἀδάμ ἕως τῆ νῦν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.
 Εἰς σχῆμα δὲ τριαδικόν, καθὼς εἰσίνονται τώρα
 Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα ὅλα ἐν πάσῃ ᾠρᾷ.
 Ὅτι αὐτὴ ἡ τάξις μας ἡ τῆς ἱεραρχίας
 Τῆς ἡραίας μίμησις εἶναι ἱεραρχίας,
 Ὡς λέγει Διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης,
 Ὁ εἰρημένος ἀνωθεν, καὶ ἡρανοπολίτης.
 Κάτωθεν τῶν τριαδικῶν τῆτων τῶν εἰρημένων,
 Καὶ τὰς μερίδας βάλλομεν ζώντων κεκοιμημένων.
 Δηλώντες ὅτι ὁ Χριστός, ὁ μόνος ζωοδότης
 Εἶναι τῶν ζώντων ἢ νεκρῶν κριτὴς τε ἢ δεσπότης.
 Καὶ κατ' αὐτὸ ἡ Πρόθεσις πάλιν τῆς βασιλείας
 Δημοῖ τὸν Θεόνον τῇ Χριστῇ κείνῃ τῆς αἰωνίας.
 Καὶ τὸν Θεόνον τῆς χάριτος, εἰς τὸν ὅποιον τώρα
 Παρασεκόμμεθα ἡμεῖς με τῆτά μας τὰ δῶρα,
 Ζητῶντες τὴν συγχώρησιν τὴν τῶν ἁμαρτιῶν μας
 Ἀπὸ τὸν βασιλεῖα μας, ἢ εὐσπλαγχνον Θεόν μας.
 Εἰς δὲ τὴν ἐλευσιν αὐτῇ δέλα παρασαδῶμεν
 Νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν τῶν ἔργων ὧν ποιῶμεν.
 Οὐ μόνον δὲ συγχώρησιν ἡμεῖς ζητῶμεν τώρα
 Παρασεκόμενοι ἐδῶ με τῆτά μας τὰ δῶρα,

Ἄλλ' ἐν ταῖτῳ προσφέρομεν μὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἀρίαν
 Πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Θεὸν ἡμῶν εὐχαριστίαν.
 Μ' αὐτὰ τὰ δῶρα δηλαδὴ ἡμεῖς καὶ ἱεσίαν
 Προσφέρομεν εἰς τὸν Θεόν, μὰ καὶ εὐχαριστίαν,
 Εὐχαριστίαν δηλαδὴ τὴν ὑπὲρ τῶν ἁγίων,
 Πρεσβείαν δὲ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὄντων εἰς τὸν βίον.
 Καὶ ἐτι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν προκεκοιμημένων,
 Οὐ μετ' ἐλπίδων δὲ χερσὶν πάνυ βεβαιωμένων.
 Καὶ διὰ τῆτο μέμνηται ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία
 Τὸν τῇ Κυρίᾳ θάνατον, ὡς ἀπαρχὴ ἁγία.
 Καὶ τῶν τελειωθέντων δὲ μέμνηται τῶν ἁγίων,
 Μέμνηται δὲ μετέπειτα καὶ τῶν μήπω τελείων.
 Ὡς τὰ ὕστερα αὐτὰ εἶναι ἡ ἱεσία,
 Τὰ πρῶτα ἢ τὰ δεύτερα εἶναι εὐχαριστία.
 Διότι εἰς ἀνάμνησιν, λέγοντες τῇ κυρίᾳ,
 Εἰς δόξαν πάλιν τῆς Μητρὸς ἐστὶς τῇ ἰδίᾳ,
 Καὶ εἰς πρεσβείαν τῶν αὐτῶ δικαίων καὶ ἁγίων,
 Εἶναι ὡσὰν νὰ λέγωμεν, (παράδειγμα οἰκείου)
 Εὐχαριστῶμεν διατὶ σὺ με τὸν θάνατόν σε
 Ζῶν τὰς πύλας ἡνοιχθῇς εἰς ἡμᾶς τὸν λαόν σε.
 Εὐχαριστῶμεν διατὶ σὺ ἔλαβες μητέραν
 Ἀπὸ ἡμᾶς τῆς ταπεινῆς εἰς δόξαν ἡμετέραν,
 Καὶ τόσῃ δόξαν σὰν αὐτὴν λέγω τῆς Παναγίας
 Κατηξιώθη ἄνθρωπος, φθαρτὴς ὢντας ἡμῶν.
 Εὐχαριστῶμεν διατὶ ἔχομεν ὁμοφύλης,
 Πρεσβεύοντας ὑπὲρ ἡμῶν, καθάπερ Θεῷ φίλης.
 Καὶ εἰς ἄνθρωπος σὰν κ' ἡμᾶς τοσαύτην παρρησίαν
 Μετέδωκες ἐχάριτες διὰ Φιλάνθρωπίαν.
 Διότι ἡ ΕΓΣ πρόθεσις ἐδῶ τῆς λειτουργίας
 Ἀντὶ τῆς δόξης ἐνεκεν πέρεται καὶ πρεσβείας.
 Ὡς περ καὶ τὸ, εἰς ἁφῆσιν, ταῦτόν ἐστὶ κυρίας
 Τῷ, Ἐνεκα ἁφῆσεως, καὶ λέγεται οἰκίως.

Ὑμνος.

Ἀλλ' ὦ πανάγαθε Θεέ, καὶ Κύριε ἑλέης,
 Ὁ καταβάς ἐξ ἑρανοῦ πρὸς δούλους ἀντιθέης,
 Ἡ ἀπειρος καὶ ἀζήτητος πᾶσι Μεγαλειότης,
 Ἡ ἀφ' ὧτος καὶ ἀφ' ὧτος Δόξα καὶ Ἀγιότης.
 Ὁ προαιώνιος Θεός, καὶ ποιητής αἰώνων;
 Ὁ ἀναρχος, ἡ ἀχρονος, ἡ βασιλεὺς τῶν χρόνων.
 Ὁ τῆ παντός δημιουργός, καὶ τῆ παντός Δισπότης,
 Ἡ ἐνυπόστατος Ζωή, καὶ πάντων Ζωοδότης.
 Ὁ πρὸ αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τῆ Πατρὸς ἀφράτως,
 Καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Μητρὸς πάλιν ἀσυνδιάτως.
 Ἐνανθρωπήσας δι' ἡμᾶς διὰ Φιλανθρωπίαν,
 Καὶ παραδὼς δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν θείαν λειψυρίαν.
 Κυβέρνησον μὴ τὴν ζωὴν κατὰ τὸ θέλημά σου
 Ἐλέησον μὴ τὴν ψυχὴν δι' ἀγαθότητά σου.
 Πρόσδεξαι τῷ ἑλπίσῃ ταύτην τὴν ἐρημνίαν,
 Καταπέμψον τὴν χάριν σου αὐτῇ καὶ εὐλογίαν,
 Εἰς χεῖρσιν πάντων ἐν χάριτι μετὰ τῆς ὠφελείας
 Εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν μέχρι τῆς συντελείας.
 Καὶ δὸς ἡμῖν μετὰ χάριτος τὸ Χαῖρε προσφωνῆσαι
 Τῇ κεχαριτωμένῃ σου Μητρὶ, καὶ ἐκβοῆσαι.

Χαῖρε Παρθένε Μαριὰμ, ἡ ἀναγναινοτάτη
 Ἐν τῷ Θεῷ, καὶ ἡμῖν, καὶ μακαριστάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριὰμ, Κόρη ποθεινοτάτη
 Παρὰ Θεῷ, καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἐρασμιωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη ἐφειτωτάτη,
 Τὸ τῶν Ἀγγέλων θείλητρον, χάρις θελκτικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη προθυμοτάτη
 Θεῷ δαλεῦειν εὐαγώς, καὶ μακαριστικωτάτη.

Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη ἐμπειρωτάτη
 Τῶν θελημάτων τῆ Θεῶ, καὶ ἡ πρακτικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη ἡ ἀπλησάτη,
 Κόρη ἡ ἀπειρόκακος, καὶ ἡ εὐαγεσάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη σωφρονεσάτη,
 Κόρη πανυπερβαύμας, καὶ σεμνοπρεπεσάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη ἀξιοτάτη,
 Κόρη πανυπερπόθητε, καὶ εἰρηνικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη χαριεσάτη,
 Κόρη πανυπερένδοξε, καὶ φωτοειδεσάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη παμφαεσάτη,
 Κόρη ἡλιοσάλαντε, καὶ χερυσοειδεσάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη αἰνετωτάτη,
 Κόρη ἡ πολυώνυμος, καὶ περιδοξωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη τιμαλφεςάτη,
 Στύλη σοφίας τῆ Θεῶ ἐν κόσμῳ εἰλπινοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη πανοδυνεσάτη
 Ὡς θέμις παρὰ τῷ Θεῷ, ὡς θεοειδεσάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη κραταιοτάτη,
 θυγάτηρ παντεξέστιος, καὶ βασιλικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη γονιμωτάτη,
 Παρθένης τε θηλάζουσα, πίσις βεβαιοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη συμφερωτάτη,
 Τῶν συμφερόντων ἐν ἡμῖν ἐφευρετικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη εὐθυμοτάτη,
 Παρηγορία τῇ ψυχῇ καὶ περιλυπωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη εὐγενεσάτη
 Ἀπάντων τῶν ὑπ' ἑρανον, Μητὲρ εὐτεκνοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη ἀρχικωτάτη
 Τῆ μυστηρίᾳ τῆ φρικτῆς, Μητὲρ τελικωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένη Μαριὰμ, Κόρη χερυσαυγεσάτη,
 Ὁ νῆς ὁ φωτοσόλιος, Μητὲρ προσηνεσάτη.

Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη συμπαθесаτή,
 Τὸ σῶμα τὸ μελισαγὲς, Μῆτερ εὐτυχесаτή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἀπαθесаτή,
 Γλῶσσα ἡ χαριτοβρυτος, καὶ λυσιτελεσατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη Φαινοτάτη,
 Φωτεινότερα τῷ φωτός, καὶ Μῆτερ Φαιδρετάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη Φωτεινωτάτη,
 Νύμφη Θεῷ φωτόμορφε, Μῆτερ ἐλαμπροτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη εὐπρεπεσατή,
 Ἐλάμπυσσα ταῖς ἀρεταῖς, Μῆτερ τηλαυγεσατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ὡραιотаτή,
 Παρθένης ἡ πυρμόρφος, Μῆτερ καθαροτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἡ σεμνοτάτη,
 Οὐγάτης ἡ ἀκήρατος, Μῆτερ ἡ ἀγνοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἀληθεσατή
 Καὶ νῦν, ἡ σῶμα ἡ ψυχὴν, Μῆτερ ἀψευδεσατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἱερωτάτη.
 Τῶν ἱερέων Στέφανος, Μῆτερ ὁσιοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη τιμιωτάτη,
 Πάσης τιμῆς ἐπέκεινα, Μῆτερ ἐνδοξοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη Φρονημοτάτη,
 Πάσης φροήσεως κρατῆς, Μῆτερ συνετωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἐκλεκτοτάτη,
 Ἀπὸ πασῶν τῶν γενεῶν, Μῆτερ ὑψηλοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἀνελαιφνεσατή,
 Κλέος τῷ γένει τῶν βροτιῶν, Μῆτερ ἐκλειςατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη γαληνοτάτη,
 Ὁ εὐδὸς ψυχῆς λιμὴν, Μῆτερ δικαιοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη πλησιοτάτη
 Ἐν χαρισίν, ἐν οἰκτιρμοῖς, Μῆτερ ἀφθονοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη εὐωδεσατή,
 Ὁ τῷ Χριστῷ Παραδασος, Μῆτερ θυμηρεσατή.

Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη δυνατωτάτη
 Μετὰ τὸν Παντοδύναμον, Μῆτερ ἰσχυροτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἀγαθοτάτη
 Μετὰ τὸν ὑπεράγαθον, Μῆτερ ἡμερωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἀγιοτάτη
 Μετὰ τὸν ὑπεράγιον, καὶ Μῆτερ σεπτοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, προνοητικωτάτη
 Μετὰ τὸν Παντοκράτορα, εὐεργετηνωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη φοβερωτάτη
 Διὰ τὴν δόξαν τὴν πολλήν, ἡ Μῆτερ γλυκυτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη εὐμενεσατή
 Τοῖς ἀνυμνῶσι σε ἀεὶ, καὶ Μῆτερ εὐνεσατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Κόρη ἱλαρωτάτη,
 Τοῖς φοβημένοις σε σεπτῶς, ἡ Μῆτερ πισοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, ἡ Θεοφιλεσατή
 Κόρη, ἡ Μήτηρ ἐν ταύτῳ ἡ Θεοπρεπεσατή.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Μῆτερ δρασινωτάτη
 Πρὸς τὸν υἱόν σου καὶ Θεόν, ὡς ἀγαπητοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, Μῆτερ γνησιοτάτη
 Θεῷ, ἡ τῶν Χριστιανῶν, Μῆτερ οἰκειοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, ἐνθεασινωτάτη
 Κόρη τῆς ἀνδρωπότητος, καὶ θαυμασινωτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, κόσμῳ φανερωτάτη
 Καὶ δύναμις, καὶ προνοία, ἡλὶς φανοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, ὁρασις ἡδυτάτη,
 Σωτήριός τε ἀκός, καὶ μνήμη τερπνοτάτη.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, σοφειπισοφωτάτη,
 Ἐμὴ δὲ σκέπη καὶ χαρὰ ἐν ὧρα τῇ ὑσάτη, ἀμήν.

Τέλος τῶ πρώτου μέρους.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Κ Ε Φ. Α΄.

Ἀρχὴ τῆς Λειτουργίας.

Αφ' ἧς λοιπὸν τὰ τίσινα τῆτα ἐνθυμηθῶμεν
Εἰς τὴν ἁγίαν Προέδριν, ἢ κἀμωμεν, ἢ πῆμεν,
Τὴν γέννησιν, τὴν ταύρωσιν, τῆς χάριτος, τὸν θρόνον,
Καὶ θρόνον τὸν τῆς κτίσεως σὺν μέλλοντα τὸν χρόνον,
Τὰ ἄλλα τὰ ἀφίνομεν εἰς τόπως τῆς ἰδίας,
Καὶ εἰς τῆς πρέποντας καιρὸς αὐτῶν ἢ ἀεμοδίας,
Καὶ εὐφρομεν τὴν γέννησιν, καὶ ἐδῶθεν ἀρχινῶμεν
Τὴν θείαν λειτουργίαν μας, καὶ ἐτῆ αὐτὴν ποιῶμεν.
Θυμῶ πρώτον ὁ Παπᾶς Προέδριν τὴν ἁγίαν,
Καὶ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν κύκλῳ μετ' εὐταξίαν,
Καὶ τὸν Θεὸν εὐχαριεῖ, ὅπῃ τὸ θεληματὶ
Αὐτὸ ἦτον τὸ ἅγιον, καὶ τὸ διαταγματῆ.
Τὸ, Δόξα ἐν Ὑψίστοις δι', ἑπτα λέγωντάς το,
(Τὸ λέγει ὁμῶς μυσικῶς, ὅχι φωνάζωντάς το)
Τὴν δόξαν ἀναπέμποντας εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνην,
Ἦν ἔδωκαν οἱ Ἄγγελοι μετ' ὅσῃ εὐφροσύνῃ.
(Διότι καὶ οἱ Ἄγγελοι εἰς μόνους τῆς ποιμένας
Τὸ ἀποκάλυψαν αὐτὸ, ψυχὰς ὡς ἡγισμένας)
Τὰς κάτω θύρας τὰς σφαλεῖς, καὶ ἀνοικτὸν ἀφίθε
Τὸ αἶψα καταπέτασμα, αὐτὸ ἐτῆ νὰ γίνη.

Διὰ τὰ δείξῃ μετ' αὐτὸ, ὅτι τὴν γέννησίν τε,
Οἰκονομίαν τὴν αὐτὴν, ἢ συγκατάβασίν τε,
Ὁ κάτω κόσμος, ὁ ἅπλος, λαὸς ὁ ζῶν ἀθλίως,
Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν γνῶσεν αὐτὴν ποσῶς τελείως,
Οἱ ὑψηλοὶ ἢ δίκαιοι μόνον, εἰς τῆς ὁποίως
Αὐτὸς τὴν ἀποκάλυψε πάλιν κατὰ ἀξίως,
Ὡς ἦσαν οἱ Προφῆταί τε, οἱ Πατριάρχαι πάλι,
Ἡ Μήτηρ τε ὁ Ἰωσήφ, Ποιμένες, Μάγοι, καὶ ἄλλοι.

Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ δοξολογίας.

Καὶ τότε πλέον δυνατὰ λέγει, Εὐλογημένη
Ἡ βασιλεία τῆ Πατρὸς, ἢ τ' ἄλλο ὡς τυχαίνει.
Καὶ ἐν ταύτῃ δοξολογεῖ πεπαρῆσιασμένος
Τὰ τεῖλα τῆς Θεότητος προσώπα ἠνωμένους.
Ἐπειδὴ μετ' τὴν ἐνσαρκον Χριστὸν οἰκονομίαν
Μάθαμεν ἐδιδάχθημεν Τριᾶδα τὴν ἁγίαν.
Ὅτι τὸν μὲν ἐσπερινόν, ὡσάν ὅπῃ σημαίνει
Τὴν ἀρχαίαν γνῶσίν μας, ἢ λιγοφωτισμένην,
Οὕτω μετ' τὸ, Εὐλογητὸς, ἡμεῖς τὸν ἀρχινῶμεν,
Τὸν τρισυπόστατον Θεὸν μοναδικῶς ὑμνῶμεν.
Τὸν ὁρθρον δὲ, ὅπῃ ὁλοῖ τὸ φῶς τῆ παλαιᾶ νόμος,
Τῆς ἐτῆ τῆ μωσαϊκῆς, τῆ καὶ ἀρχαίας τόμος,
Τὸν ἀρχινῶμεν μετ' αὐτὸ τὸ, Δόξα τῇ ἁγίᾳ,
Καὶ τὰ ἐξῆς ὡς φαίνεται εἰς ἱερὰ βιβλία.
Τὴν θείαν λειτουργίαν δὲ μετ' τὸ, Εὐλογημένην,
Ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν καὶ εἶναι γεγραμμένην.
Διότι πρῶτα βγήκαμεν τῆς εἰδωλολατρίας,
Μετ' τὸ νὰ ἐγνωρίσαμεν τὸ φῶς θεογνωσίας,
Ἦγεν τὸ πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς βεβαίως,
Καὶ ποιητὴς τῆς κτίσεως, ἢ μόνος, ἐνιαῖος.
Δεύτερον ἐγνωρίσαμεν καὶ ἀπὸ τὰ σκιώδη
Κηρύγματα τῶν Προφητῶν, ἀλλ' ὅμως ἀληθινῶς,

Πῶς εἶναι τρισυπόσατος, ἦγυν διτρημένος,
 Εἰς τετὰ θεῖα Πρόσωπα, ἢ ἅμα ἠνωμένοις.
 Ὑστερὰ μὲ τὴν σάββατον Θεὸν ἐφανερώθη,
 Καὶ ἐξηγήθη εἰς ἡμᾶς σωτὰ καὶ ἐβεβαιώθη,
 Ὅτι τὰ Πρόσωπα αὐτὰ, Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα,
 Ἐπαι, ἢ ὀνομάζονται, ἢ εἶναι ἓνα νῦμα.
 Εἰς τὰ ὅποια οἱ πιστοὶ ὁλοίμας βαπτισθέντες,
 Τώρα ἐτελειώθημεν, ὡς ταῦτα μυηθέντες.
 Ἀπὸ τὸν ἓνα τῆς σεπτῆς Τριάδος καὶ ἁγίας,
 Ἀπὸ αὐτῆς μας τῇ Χριστῇ τῆς γλώσσης τῆς ἰδίας,
 Διὰ τῆς παρεστίας τε ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ,
 Ταύτης μεταγωγία δὲ εἶναι ἡ λειτουργία.

Κ Ε Φ. Β'.

Περὶ αἰτήσεων, ἡ διατὶ πρῶτον αἰτῶ-
 μεθα εἰρήνην.

Ὑστερὰ τὰ εἰρηνικὰ πάσαντα ἀεχνήζου,
 Καὶ λέγει τὰς αἰτήσεις μας, ἢ ἀποσοματίζου.
 Ὅτι δὲν εἶν' ἀνάμνησις μόνον ἡ λειτουργία
 Τῶν παθημάτων τῇ Χριστῇ, ἀλλὰ καὶ μεσιτεία,
 Καὶ δέσις πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν εὐκίων μας
 Ἀμαρτιῶν, ὡς εἰπομεν, μὰ καὶ τῶν χρεωδῶν μας.
 Καὶ ἐπειδὴ δὲν ζευρόμεν πῶς νὰ προσευχηθῶμεν,
 Διδάσκει ἡμᾶς προτερον τὸ πῶς νὰ δεηθῶμεν.
 Ἐν Εἰρήνῃ, διδάσκωντας, ἦγυν, μετὰ εἰρήνης
 Ἀς δεηθῶμεν τῇ Θεῷ, μετὰ εὐγνωμοσύνης.
 Μ' εὐχαριστίαν δηλαδὴ καὶ πρὸς τὸν Κύριόν μας,
 Καὶ μὲ εἰρήνῃ τῇ νοός, καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μας.
 Ὁ νῦν γὰρ δευβέμενος, Θεῷ νὰ συμφωνήσῃ
 Πανταπάσιν ἀδύνατον, κανεὶς μὴν τὸ ἐλπίσῃ.

Ὅθεν τὸ νὰ εἰστανῇ ἀδύνατον ὁμοίως,
 Ἀλλ' ὅδε ὀνομάζεται δεόμενος τελείως.
 Ὑστερὰ μᾶς διδάσκει δὲ τί νὰ προσευχηθῶμεν
 Ἀπὸ τὸν κύριον ἡμῶν τί πρέπει νὰ ζητῶμεν,
 Τὴν ἀνωθεν διδάσκωντας εἰρήνην νὰ αἰτῶμεν.
 Καὶ γὰρ τὴν σωτηρίαν μας νὰ τὸν παρακαλῶμεν.
 Διότι ἐστὶ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐπρόσθετός μας,
 Αἰτεῖτε πρῶτον, ἐπεὶ γὰρ, καὶ ἐδιόρισέ μας,
 Τὴν Βασιλείαν τῇ Θεῷ, καὶ τὴν Δικαιοσύνην,
 Δικαιοσύνην τῇ Θεῷ λέγωντας τὴν εἰρήνην,
 Καὶ Βασιλείαν τῇ Θεῷ, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν,
 Ταῦτα ζητῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐν πρῶτοις κατ' εὐθείαν.
 Πρῶτα λοιπὸν ὁ ἱερεὺς λέγει νὰ δεηθῶμεν
 Μετὰ εἰρήνης τῇ Θεῷ, καὶ νὰ προσευχηθῶμεν.
 Ἐπειτα ἔχοντες ἡμεῖς τὴν ἐνδοθεν εἰρήνην,
 Τὴν ἡμέραν τῇ νοός, τὴν τῆς ψυχῆς γαλήνην,
 Καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον μας, πρὸς τὸν ὁμόπιστόν μας
 Εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν καὶ φίλον καὶ ἐχθρόν μας,
 Οὕτω θαυρόντες δι' αὐτὴν ἡμεῖς νὰ δεηθῶμεν,
 Καὶ τὴν ἐξ ὕψους τῇ Θεῷ εἰρήνην νὰ ζητῶμεν.
 Ἐκεῖνη ὅπῃ ἐδῶκε τῆς θείας Ἀποστόλης,
 Αὐτὴν νὰ δώσῃ καὶ ἡμᾶς παρακαλῶμεν ὅλης,
 Τὴν ἀγαθὴν, τὴν εὐαγεράν, εἰρήνην τε τὴν θείαν,
 Τὴν χάριν εἰς τελείαν μας ἑνώσιν καὶ ἁγίαν.
 Ὑστερὰ κελευόμεθα αἰτήσεις νὰ ποιῶμεν
 Καὶ ὑπὲρ πάντων, ὡς εἶκος, καὶ νὰ παρακαλῶμεν,
 Ὑπὲρ Εἰρήνης τῇ παντός, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας,
 Ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, ὑπὲρ τῆς Βασιλείας,
 Ὑπὲρ τῶν εἰς κινδύνους τε καὶ περιστάσεις ὄντων,
 Καὶ ὑπὲρ πάντων καὶ νεκρῶν, κοιτολογῆς καὶ ζώντων.
 Διὰ νὰ δεξώμεν μ' αὐτὸ καὶ τὴν Φιλαδελφίαν,
 Καὶ τὴν τῶν πάντων τῇ κοινῇ Δεσπότῃ ἐξουσίαν.

Και ὄχι μόνον ἀγαθὰ τὰ ψυχικὰ ζητοῦμεν,
 Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σώματος αὐτὸν παρακαλῶμεν,
 Τὰ ἀναγκαῖα δηλαδὴ, ἀκρῶν εὐφρασίας,
 Καὶ εὐφροσύνης τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ εὐθυμίας.
 Διὰ τὴν τὸν γνωρίσωμεν αἴτιον πάντων ὄντα,
 Καὶ εὐεργέτην μας κοινόν, ὡς πάντα ταῦτα δόντα.
 Καὶ πρὸς τὸν ὑψίστον Θεὸν μόνον νὰ ἀφορώμεν,
 Καὶ πάντα μας ἀπὸ αὐτοῦ ἅπαντες νὰ ζητοῦμεν.,
 Ἀφ' ἧς περὶ τῶν πάντων δεῖ ἡμεῖς προσευχηθῆμεν,
 Καὶ ἡμεῖς, λέγει, τῷ Θεῷ νῦν ἅς παραδοθῆμεν,
 Τὴν Παναγίαν, λέγωντας, καὶ πάντας τὰς ἁγίας
 Καλέσαντες εἰς δέησιν, ὡς φίλης τε γησιῆς.
 Τὸ μνημονεῦσαι γὰρ ἰδῶ, καλεῖσθαι ἐνοεῖται,
 Εἰς δέησιν προσφίροντες αὐτὴς ἤγην ἔργεται.
 (Ἡ κατὰ τὸν Γερμανόν, τὰς πράξεις τῶν μνησθέντες,
 Ἦγην τὸν βίον καὶ ἡμεῖς ἐκείνων μνησθέντες.)
 Καὶ ἔτω μὲ τὴν πρὸς Θεὸν ἁγίων τὴν πρεσβείαν
 Ἡμεῖς νὰ παραδώσωμεν μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν
 Ἐαυτῆς, καὶ ἀλλήλης μας ἰδὲς παραγγελίαν;
 Οὐχὶ μόνον τῇ λογῇ μας, ζωῇ μας τὴν ἰδίαν,
 Ἀλλὰ καὶ τὸν πλησίον μας, καὶ φίλον, καὶ ἐχθρόν μας,
 Ἀν' ἐξέλωμεν νὰ προσδεχθῇ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦν μας.
 Διότι νὰ παρακαλῶ μόνον διὰ τ' ἐμένα,
 Καὶ ὄχι καὶ δι' ἀδελφόν, καὶ διὰ κάδε ἕνα,
 Μάτην ἢ παρακαλῆσις, μάτην ἢ ἰκεσία,
 Ἀμὴν νὰ εἶναι καὶ κακόν, ἐχθρὰ, μνησικαλία;
 Τὸ δὲ νὰ παραδώσωμεν ὅλην μας τὴν ζωὴν μας,
 Καὶ ἕνας μας τὸν ἄλλον μας μόνον εὖν λυτρωτὴν μας,
 Τόσο μεγάλον κηρύσσεται, καὶ τόσο θεῖον εἶναι,
 Ὅτι ἡμεῖς προσφίρομεν πρεσβείας εἰς τὸ δεχθῆναι,
 Καθὼ ἀναξιοὶ ἡμεῖς διὰ τὴν ἀμαρτίαν
 Νὰ προσδεχθῇ ὁ Κύριος ζωὴν τούτων ἀχρεῶν.

Καὶ πῶς τὴν παραδίδομεν; ὅπου μὲν μεριμνῶμεν
 Τὰ τῇ Θεῷ μόνον ἡμεῖς, καὶ ταῦτα ἐνεργῶμεν.
 Ὅπου δὲ διὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς καταφρονῶμεν
 Τὰ ἐδικὰ μας πάντοτε πάντα καὶ ἀμελῶμεν.
 Διότι τότε ἀληθῶς ἀπὸ τὴν μεριμνῶν μας
 Ἡμεῖς τε χωριζόμεθα, καὶ τὰ θελήματά μας.
 Καὶ τῷ Θεῷ τὴν μεριμνῶν, καὶ ὅλην τὴν ζωὴν μας
 Κυρίως παραδίδωμεν, καθὼς εἰς ποιητὴν μας.
 Καὶ ὁ Θεὸς θέλει δεχθεῖ βέβαια καὶ τηρήσει
 Τὴν παρακαταθήκην μας, καὶ θέλει τὴν τιμήσει.
 Μετέπειτα ὁ ἱερεὺς εὐχεται κατ' ἰδίαν
 Ὑπὲρ Λαῶν, ὑπὲρ Ναῶν, μὲ ὅλην τε τὴν καρδίαν,
 Πλησία τὰ ἐλέησθαι ὁ Κύριος νὰ χύσῃ,
 Καὶ λέγει καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐν ἐκφωνήσει.
 Ὅτι σοὶ πρέπει, ἐκφωνῶν, δόξα, τιμὴ, καὶ τ' ἄλλο,
 Διὰ τὴν δόξαν σε Θεὸς σ' ἀνάλεγε προβαῖλω,
 Καὶ δέομαι ὁ ταπεινὸς γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃς,
 Τὰ πλησιάσῃς πρὸς ἡμᾶς ἐλέησθαι νὰ χύσῃς.
 Ὅτι τὸ νὰ εὐσπλαγχνιῶν ἡμᾶς τῆς ἀναξίας
 Διὰ τὴν δόξαν σε εἶναι εἰς χρόνους αἰώνους.
 Τῆτο δὲ τὸ δοξάζεσθαι ΣΟΙ πρέπει κατ' ἰδίαν
 Καὶ προσκυνεῖσθαι παρ' ἡμῶν δίχως ἀντιλογίαν.
 Καὶ διὰ τῆτο τὴν εὐχὴν ὁ ἱερεὺς τελέσας
 Μόνος, ὡς εἶπα, μυσικὰ, καὶ ἔτ' ἐξ παρακαλέσας,
 Ἀναγνωσθεὶς φανερά τὴν αἰτιολογίαν,
 Τὸ καὶ ἀπεροτελεύτιον, καθὼς δοξολογίαν.
 ἵνα προσλάβῃ κοινωνὸς ἡμᾶς τῆς ὑμνωδίας,
 Καὶ ὑπὸ πάσης ὑμνηθῇ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας.
 Δοξολογήσαντος λοιπὸν ἔτω τῇ ἱερέως,
 Οἱ πιστοὶ πάντες τὸ, Ἀμὴν, φωνάζουσιν εὐθέως.
 Καὶ τῆτο λέγοντες αὐτοὶ, μετὰ οἰκειῶνται
 Πάσας ἐκείνας τὰς φωνάς, καὶ ἰδιοποιῶνται.

Κ Ε Φ Γ'.

Περὶ τῶν Ἀντιφώνων, τυπικῶν, μακα-
ρισμῶν, καὶ περὶ τῆς γ'. καὶ δ'. ὡδῆς τῆ
κανόνος τὶ σημαίνουσι.

Τότε δὲ εἰκονίζοντες Προφῆτας τῆς τιμῆς
Οἱ ψάλλται ψάλλουσι ψαλμοὺς, ὡς ἔθος, τῆς ἀγίας,
Ἀντιφωνα, καὶ τυπικά, ὅλα ὡς προφητείας
Τῆς τῆ Κυρίου Ἰησοῦ ἐνστάσεως παρούσας,
Ὅτι ἡ γέννησις Χριστοῦ ἂν καὶ ἦτον πενευμένη,
Πλὴν εἰς αὐτὴς, ὡς εἶπομεν, ἦτον φανερωμένη.
Καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐλπίζετο αὐτὴ καὶ ἐκαρτερεῖτο,
Καὶ ἐξυμνεῖτο πάντοτε καὶ ἐδοξολογεῖτο.
Ἐν ὅσῳ ψάλλονται αὐτὰ, ἐτότε ἐνοῦμεν,
Καὶ ὑποδέττομεν ἡμεῖς, νοητῶς καὶ θεωρῶμεν,
Πῶς καὶ ἀντετάφη ὁ Χριστός, καὶ εἰς κοιτολογίαν,
Τὸν πρὸ τῆ θείας βαπτισμῆς καὶ καὶ πολιτείας.
Καὶ πῶς καὶ ἐκαμεν ἀρχὴν καὶ τῆ Εὐαγγελίου
Τὸ κήρυγμα, τὴν διδασχὴν τῆ ψυχοσωτηρίας.
Ἡ πρώτη τε δὲ διδασχὴ, ἣν ἐκαμε τῆ κόσμου,
Καὶ ἔδειξε τῆ λογικῆς ὁ Ἰησοῦς τὸ Φῶς μου,
Ἦσαν οἱ μακαρισμοί, καὶ διὰ τῆτο βάλλων
Καὶ τῆτος τῆς μακαρισμῶν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ψάλλον.
Αὐτὰ δὲ τὰ τροπάρια ὅπως ἡ Ἐκκλησία
Σμίγει καὶ ψάλλει ἐν ταύτῳ, ὡς τάξις, ἀρμονία,
Ἐναί της τρίτης τῆς ὡδῆς καὶ ἐκτῆς ἡρώμενα,
Καὶ τώρα καὶ συμπάλλονται εἶναι διακρισμένα,
Ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆ Θεοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ τρίτῃ
Κατέβη εἰς τῆς μαθητὰς, ὡς ὁ Ληξὶς κηρύττει.
Ὅπως ἡ ἐπιφοίτησις αὐτῆς ἐπικαλεῖται
Εἰς τὴν ἱερεγίαν μας, καὶ μυστικῶς ζητεῖται.

Εἰς δὲ τὴν ἑκτὴν τῆ Πατρὸς ὁ λόγος ἐτηρώθη,
Ὁ καὶ ἱερεγούμενος, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐδόθη.
Τότε λοιπὸν ἀνοίγονται παρὰ τῆ ἱερέως
Κ' αἱ κάτω θύραι αἱ κλείσται, ὡς εἶπαμεν εὐθέως.
Καὶ ἐκείναι ὁ ἱερεὺς ἐμπροσθεν εἰς τὰς θύρας,
Κιτάζοντας πρὸς τὸν λαὸν μετὰ μαζωμένας χεῖρας,
Νὰ σημαδεύῃ τὸν Χριστὸν, ὅπως εἰς τὸν λαόν τε
Ἐδίδασκε κηρύττωντας τὸ Εὐαγγέλιόν τε.

Κ Ε Φ Δ'.

Περὶ τῆς εἰσόδου τῆ ἀγίας Εὐαγγελίας,
καὶ περὶ τῆ τρισαγίας ὕμνου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔσενεν εἰς ἓνα μόνον τόπον,
Ἐπήγαμε καὶ εἰς ἄλλης δὲ τόπου, πόλεις ἀνθρώπων,
Καθὼς ἀτόστις ἔλεγεν, Ἀγωμεν εἰς πλησίον
Κώμας καὶ πόλεις μαθηταί, εἰς πλήθη τῶν χωρίων,
ἵνα κηρύξω καὶ ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιόν μου,
Εἰς τῆτο γὰρ ἐλήλυθα τῆ σῶσαι τὸν λαόν μου.
Διὰ τῆτο ὁ ἱερεὺς εἰς χεῖράς τε σικῶνει
Τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν λαὸν σικῶνει.
(Τινὲς ἡ εἰσοδος αὐτὴ λέγειν καὶ σαφηνίζει
Τὸν τῆ Κυρίου ἐρχομὸν, καὶ καὶ χαλεπτηρίζει.
Τὴν πρώτην λέγω εἰσοδὸν, τὸν πρῶτον ἐρχομὸν τε
Εἰς τὸν ἐπίγειον αὐτὸν κόσμον καὶ τὸν λαόν τε.
Καὶ τὴν φανέρωσιν αὐτῆς ἐπὶ τῆ Ἰερουσαλῆμ,
Ὅποταν ἐβαπτισθῇ ὑπὸ τῆ Ἰωάννου.)
Καὶ λέγει, Σοφία ὁρᾷ, ἦγεν, ἴση σοφία
Ἐναί τὸ Εὐαγγέλιον, ἀληθινὴ, καὶ θεία.
Ὅχι ὡς ἡ ἑλληνική, ὅπως εἰς τὴν μωρίαν
Τῆς μαθητὰς τῆς ἔφερε τὴν εἰδωλολατρείαν.

Ἡμεῖς δὲ πάλιν δείχνοντες, ὅτι μετὰ χαρᾶς μας
 Τὸ ἐδεχθῆκαμεν αὐτὸ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας,
 Ἀποκεκόμεθα εὐδὺς μετὰ τῆς ψαλμωδίας
 Τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν Χριστῷ μετ' εὐλαβείας.
 Ἐμπρός τῃ ἱερείῳ δὲ λαμπάδιον πηγαίνει,
 Ἐπὶ τὸν βαπτιστὴν ἢ Προδρόμον σημαίνει.
 Περὶ ἢ γέγραπται σαφῶς ἢ ἐν τῷ ψαλτηρίῳ,
 Ὅτι λυχνον ἡτοίμασα Χριστῷ μετ' τῷ Κυρίῳ.
 Μαζὶ ἢ τῆς Προφῆτας δὲ, ὅπῃ τὴν παρουσίαν
 Κυρίου ἐπροφῆτευσαν, ἢ τὴν ἐπιδημίαν.
 Δηλοὶ ἀκόμη ἢ λαμπάς, πῶς τῇ Χριστῷ ὁ νόμος,
 Φῶς, λύχνος τοῖς ποσὶν ἡμῶν, ἐν ᾧ ἡ ἐπιμῶμος.
 Ἡμπορεῖ ἐτι νὰ ὀηλῇ καὶ τὸ, περιπατεῖτε
 Στὸ Φῶς τὸ εὐαγγελικόν, ἕως τὸ Φῶς κρατεῖτε.
 Καὶ εἰς τὸ Φῶς πιστεύτε, ἵνα Φωτὸς γενήτε
 Ὅτι, ἢ τέσσαρα Φωτεινὰ ν' ἀποκατασταθῇτε.
 Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος πλέον ἐφανερώθη,
 Καὶ διὰ τῆς κηρύξεως αὐτῆς ἐβεβαιώθη.
 Καὶ πλέον εἰς τῶν Προφητῶν τῆς λόγου νὰ προσέχῃ,
 Δὲν κείναι ἄξιον κανεῖς, τὸν γὰρ Μεσσίαν εἶχει.
 Διὰ τῆτο ἀφ' ἢ Φαῖν τὸ Εὐαγγελιόν τε
 Παύσει τὰ προφητικά, οἱ λόγοι Προφητῶν τε.
 Ψάλλομεν δὲ περὶ χαρῶς τὰ τῇ Εὐαγγελίῳ,
 Τῆς Διαδίκης τῆς κατὰ τῇ Ἰσραὴλ τῇ Θεῷ.
 Ἡ γὰρ τὴν Παναγίαν μας, ἢ ἄλλης τῶν Ἁγίων
 Εὐδὺς ἐγκωμιάζομεν, ὡς πρέπει ἢ οἰκεῖον.
 Ἡ ἀνυμνῶμεν τὸν Χριστὸν διὰ τὸν ἐρχομόν τε,
 Ἡ γὰρ κανένα ἔργον τε, ἢ πάθος ἐδικόν τε,
 Ἡ γὰρ κατὰ τὴν ἰσχυρὴν ὅπῃ πανηγυρίζει
 Ἡ Θεῷ Ἐκκλησίᾳ μας, καθὼς τὸ συνειδίζει.
 Ἐπειτα τὸ Τρισάγιον ψάλλοντες, ἀνυμνῶμεν
 Τὸν τρισυπόστατον Θεόν, ἢ τὸν παρακαλῶμεν,

Νὰ κάμῃ ἔλεος σ' ἡμᾶς, καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ
 Ὡς Πολυέλεος Θεός, ἢ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ.
 Δείχνοντες τὸ μυστήριον Τριάδος τῆς Ἁγίας
 Τὸ πῶς ἐφανερώθη μετὰ τὰς προφητείας,
 Καθὼς μᾶς τὸ ἐδίδαξε Χριστῷ ἢ παρουσία,
 Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς, ἢ γλῶσσά τε ἢ Θεῷ.

Κ Ε Φ. Ε'.

Περὶ τῆς κατὰ τὸν ὕμνον εὐχῆς, καὶ τῶν
 ἐπιφωνημάτων τῇ ἱερείῳ, καὶ περὶ τῆς
 ἀναγνώσεως τῇ Ἀποστόλῃ, καὶ τῇ
 ἱερῇ Εὐαγγελίᾳ.

Τῇ ὕμνῳ ψαλλομένην δὲ, ὁ ἱερεὺς προσβέβη
 Νὰ τὸν δεχθῇ ὁ Κύριος τὸν ὕμνον ἱκετεύει,
 Καὶ χάριν τὴν κατάλληλον τοῖς τῆτον ἀνυμνῶσι
 Νὰ ἀντιδώσῃ ὁ Θεός, νὰ μὴ μᾶς παρακλῇ.
 Νὰ ἁγιασθῇ δηλαδὴ ψυχὰς ἢ σώματά μας,
 Δίδοντας τὴν συγχώρησιν εἰς τὰ ἁμαρτήματά μας.
 Καὶ νὰ μᾶς ἁγιάσῃ δὲ μετὰ τὴν δικαιοσύνην
 Πάντα νὰ τῇ δουλεύωμεν, καὶ μετὰ ἁγιωσύνην.
 Κρεῦττων δὲ ὁ Κύριος τὸ Εὐαγγελιόν τε,
 Συναγαγε τὸν ἅγιον χορὸν τῶν μαθητῶν τε,
 Καὶ νὰ κηρύτταν ἢ αὐτοὶ τὸν λόγον ἀληθείας
 Τῆς ἐπιμπερὶς εἰς τὰ χωρία μετὰ ἐλευθερίας.
 Γὰρ τῆτο ὁ Ἀπόστολος εἰδὼς μετὰ παρρησίας
 Τῶρα ἀναγνώσκειται μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.
 Πρὸ δὲ τῆς ἀναγνώσεως ὁ ἱερεὺς προσάξει
 Νὰ μὴ τεπλώμεθ' ἀμελῶς, ἢ Προχωρῶμεν φωνάζει.

Τητίειν ἅς προσέχωμεν καλὰ τοῖς λεγομένοις,
 Καὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ τελειμένοις.
 Καὶ τὸ, Σοφία, προσφωνεῖ, τητίει μὲ σοφίαν,
 Μὲ γνῶσιν νὰ προσέχωμεν, μὲ προσοχὴν τελείαν,
 Μὲ λογισμὸς τῆς πείποντας τῇ θεῷ λειτουργία
 Ὅλοιμας νὰ σεπώμεθον, Φρικτὴ γὰρ ἡ θυσία.
 Ὡσάν νὰ λέγῃ, Ἀδελφοί, ἐδὼ τῶρα σοφία,
 Σοφία πρέπει, προσοχή, καὶ γνῶσις εἰς τὰ θεῷ.
 Σοφία εἶναι καὶ αὐτὰ, καθὼ λογία θεῷ,
 Καὶ σοφία χειριάζεται, καὶ προσοχὴ βαθεῖα.
 Καὶ διὰ τῆτο μὲ αὐτὸ ὁ ἱερεὺς θυμίζει
 Συχνὰ πυκνὰ τὰς εὐσεβεῖς, καὶ μὰς τὸ ξενομίζει.
 Διὰ νὰ ἔχωμεν ἐκεῖ ὅλην μὰς τὴν καρδίαν,
 Καὶ ὅλην μὰς τὴν ἐννοιαν τὸν νῦν, καὶ τὴν σοφίαν,
 Νὰ μὴν ἀφίνωμεν τὸν νῦν ἐδὼ καὶ ἐκεῖ νὰ σπαταί,
 Καὶ νὰ κατακημιγίζεται, καὶ νὰ περιπλανᾶται,
 Εἰς ματαιότητας τῆς γῆς, καὶ εἰς ψευδεῖς ματίας,
 Μᾶλλον εἰπεῖν ἀληθινὰς ματίας καὶ ἀνοίας.
 Συχνὰ καὶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ εἰρήνην πᾶσι δίνει,
 Καὶ εἰς εἰρήνην μὲ αὐτὸ ἐτι μᾶς παροτρύνει,
 Εἰς ἡρεμίαν δηλαδὴ πάντων καὶ ἡσυχίαν,
 Καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους μὰς εἰρήνην καὶ Φιλίαν.
 Τὸ δὲ Προκείμενον δηλοῖ πάλιν τὰς προφητείας
 Τῶν Προφητῶν τῆς τῇ Χριστῷ Κυρίῳ παρρησίας,
 Καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων τῇ καὶ Προφητῶν ὁμοίαν
 Κρεῦξιν ὑπὲρ τῇ Χριστῷ, καὶ συμφωνίαν μίαν.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔπαυε καὶ ὁ Χριστὸς μὰς πάλιν
 Διδάσκων καὶ θαυματουργῶν μὲ δύναμιν μεγάλην,
 Διὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἢ ἐκ τῇ διακόνῃ,
 Ὅπῃ δηλοῖ τῆς μαθητὰς Χριστῷ τῇ ὑψιθρόνῃ,
 Ἡ διαβάσσεται αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἱερεῖα,
 Τὸν εἰκονίζοντα Χριστὸν, κόσμον τὸν βασιλέα.

Τὸ θεῖον δ' Εὐαγγέλιον πότε διδάγματα τέ
 Διαλαμβάνει τῇ Χριστῷ, πότε δὲ θαύματα τέ.
 Τῇ Ἀποστόλῃ μεταξὺ καὶ τῇ Εὐαγγελίῃ
 Φάλλεται τ' Ἀλληλῆϊα, ὡς ὕμνος τῇ κυρίῃ.
 Ἀλλ' ἐρχεται θέλει νὰ πῇ, καὶ ἐφάνη, ἐξηγείται
 ἩΛ, ὀνομάζετ' ὁ Θεὸς, ΟΤΙΑ δὲ αἰνεῖται.
 Ἀλλ' ὁ Πατὴρ λαμβάνεται, ἩΛ ὁ υἱὸς καὶ λόγος,
 ΟΤΙΑ, ὁ Παράκλητος, ἐβραϊκὸς δὲ λόγος.
 Ὑμνος ἐστὶν ἀγγελικὸς, καθὼς τινὲς προφῆται
 Τὸν ἤκησαν ἐν ἑρανοῖς, ὡς ἑρανοπολίται.
 Δίδεται δὲ θυμίσμα, ἐτέτε φαλλομένον
 Τῇ ὕμνῃ τῇ τριαδικῇ, καὶ πολυλαλῆμένον,
 Διὰ ἐκεῖνο τὸ ἔρητον τὸ λέγον, Εὐωδία
 Χριστῷ ἐσμέν διδάσκοντες τὰ λόγια τὰ θεῷ.
 Καὶ διὰ τὴν τῇ Πνεύματος ἀγίαν εὐωδίαν,
 Ὅπῃ μετέχομεν ἡμεῖς εἰς τὴν ἱερατείαν,
 Διὰ μέσθ τῆς διδαχῆς τῆς τῇ Εὐαγγελίῃ,
 Σοφίας τῆς ἀληθινῆς, ὡς λόγοι τῇ Κυρίῃ.
 Λέγεται δ' ὁ Ἀπόστολος πρὸ τῇ Εὐαγγελίῃ,
 Ὡς τῇ Χριστῷ προμηνυτῆς, ὡς κῆρυξ τῇ κυρίῃ.
 Ὅτι ὡς εἶπα ἐσάλθησαν εἰς πάμπολλα χωρία,
 Καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυτταν πῶς ἤλθε παρρησία.
 Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν πάλιν ἐπισχυθέντες
 Ὑπὸ Χριστῷ οἱ Μαθηταί, καὶ ἐξαποσταλθέντες,
 Καὶ πᾶσαν τὴν ὕφήλιον αὐτοὶ περιδραμόντες,
 Τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον ἐκήρυξαν βοῶντες.
 Καὶ ὅτι Φανερώσεως σημεῖον πλὴν τελείας
 Εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τῆς θεῷ παρρησίας,
 Καὶ τὰ τῆς Φανερώσεως Κυρίῃ τῆς τελείας
 Σημαντικὰ δηλωτικὰ ἐπὶ τῆς λειτουργίας.
 Φυλασσονται γὰρ ὅσοι, καθὼς θέλει εἰπῆμεν,
 Καὶ βοηθεῖα τῇ Θεῷ θέλει διηγηθῆμεν.

Περὶ τῆς Ἀρχιερέως ὕταν λειτουργίῃ.

Αὐτάναι τὰ μυστήρια, ἱερεγγύτος μόνος
 Τῇ ἱερέως τῇ Θεῷ, ἢ μετὰ διακόνῃ,
 Ὅπῃ ἐδιηγῆθῃκα ἐγὼ μὲ ἱερμνεῖαν,
 Καὶ κατὰ τὴν παραδосιν Πατέρων τὴν Ἀγίαν,
 Μὲ τῇ Θεῷ τὴν δύναμιν, ἢ μὲ τὴν ὁδηγίαν,
 Πρέπει νὰ βάλλῃ δὲ τινὰς κόπον ἢ προθύμῃαν,
 Ἀπαξ, ἢ δις, ἢ τρεῖς φορὰς τῦτα νὰ τὰ περάσῃ,
 Ὡς εἶπα ἢ ἀνωτερον, ἢ νὰ τὰ διαβάσῃ,
 Ὁμοίως ἢ τὰ ἐφεξῆς, κατὰ πράγματα δεῖα,
 Καὶ θαυμασὰ νοήματα, ὅλα πολλὴ σοφία,
 Καὶ ἔττι νὰ τὰ κατεμάθῃ, ὁ νῆς τε νὰ γεμίσῃ,
 Ναὶ χαρισίῃσθαι τὸν Θεόν, καὶ ἐμὲ νὰ συγχωρήσῃ.
 Ὅταν ἔν ὁ Ἀρχιερεὺς κἀν τὴν λειτουργίαν,
 Ἐτότε ἐνθυμηθεὶς ἢ ἄλλα κατ' ἀγίαν.
 Διότι ὁ Ἀρχιερεὺς ἔσονται νὰ φορέῃ
 Ἀπ' ἐξωθεν τῇ βήματος, τὸν Κύριον σημαίνει.
 Ὅπῃ ἀφῆκεν ἑρᾶν, ὅπῃ τὸν σημαδεύει
 Τὸ ἱερὸν βῆμα σαφῶς, ἢ εἰς τὴν γῆν κατέβη.
 Ἀφῆκε τῆς Ἀγγελικῆς τε, τὰ μὴ πεπλανημένα
 Ἐνεία καὶ ἐνενήκοντα πρόβατα τὰ σωσμένα,
 Καὶ εἰς τὸν κόσμον εἰς τὴν γῆν ἤλθε γὰρ νὰ ζητήσῃ
 Πρόβατον τὸ πλανώμενον, διὰ νὰ τὸ κερύσῃ.
 Λοιπὸν εὐερίσωντας αὐτὸ πλανώμενον ἀτίμως,
 Καὶ εἰς τῆς δύο ὥρας τε τὸ σίνασε προθύμως,
 Στὸν ἕνα ὥμον, δηλαδὴ εἰς τὴν δεξιότητά τε,
 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον ὥμον τε, τὴν ἀνδρωσύνητά τε.
 Διὸ καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς δύο τε τῆς ὥρας
 Βάλλει τὸ ὁμοφῶριον, ὥμας τε τῆς ἀμώμας.

Στέκονται δὲ περιγύρω τε ὅλοι περικυκλῶντες
 Διακόνοι καὶ ἱερεῖς, αὐτὸν ὑπηρετῶντες.
 Καθὼς τότε οἱ Ἄγγελοι, ὅπῃ ὑπηρετῶσαν
 Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον, ἢ ἐδιακονῶσαν,
 Τὸ προσήλθον Ἄγγελοι, τὸ λέγει ἡ Γραφὴ μας,
 Καὶ διηκόνουν τῷ Χριστῷ, Θεῷ τῷ λυτρωτῇ μας.
 Στέκει δ' ὁ Πειρμικύριος μὲ μίαν ἀναμμένην
 Λαμπάδα ἔμπροσθεν αὐτῆς, τὰς χεῖρας κρατῶμένην.
 Ὅτι οἷζει ὁ Χριστὸς ἢ πῖσις μὲ, τὸ Φῶς μὲ
 Στὸ δεῖον Εὐαγγέλιον, Ἐγὼ τὸ Φῶς τῇ κόσμῳ.
 Καὶ πάλιν ἔτω λάμπετε ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
 Καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς φαίνονται, τὸν ἐδικόν τῆς τόπον.
 Ἐξωθεν δὲ τῇ βήματος ὧν ὁ Ἀρχιερεὺς,
 Τὰς πύλας δὲν τὰς κλείομεν τὰς μέσας τὰς ὥρας,
 Στέκονται πάντα ἀνοικταί, τῇ ἑρᾶν τὰς θύρας
 Δηλῶντες ὅπῃ ἀνοῖξαν μὲ τῇ Θεῷ τὰς χεῖρας,
 Τητέσι μὲ τὸν ἐρχομὸν Χριστῷ τὴν παρησίαν
 Στὸν κόσμον τῆτον, ἢ τῆς γῆς ἐδῶ τὴν ἐξωρίαν.
 Ἀπ' ἄρτι ὅψεθε ὑμεῖς, ὁ Κύριος οἷζει,
 Τὸν ἑρᾶν μὲ ἀνοικτὸν, ἢ μᾶς προσαφηνίζει,
 Καὶ τῆς Ἀγγελικῆς τῇ Θεῷ ὅπῃ νὰ ἀνεβαίναν
 Εἰς τῇ ἀνθρώπων τὸν υἱόν, καὶ ὅπῃ νὰ κατεβαίναν.
 Ὅποταν δὲ οἱ ἱερεῖς πρὸς τὸν Ἀρχιερεῖα
 Ἐρχονται ἐν τῇ βήματος μὲ τῇ εὐπρεπείᾳ,
 Τὰς πρώτας τὰς ἀγγελικὰς τάξεις αὐτοὶ τυπῶσι,
 Ἐλθόντας πρὸς τὸν Κύριον, ἢ Φανερά δηλῶσι,
 Διὰ τὴν νίκην καὶ χαρὰν, ἢν μὲ τὴν σωτηρίαν τε
 Ἐλάβε, ἢ τὴν ἑγερσιν, ἢ τὴν ἀνάληψίν τε.
 Διὸ ὀλίγον πρότερον ὁ ὕμνος ἐξυμνεῖται
 Τὸ, ὁ μονογενὴς υἱὸς, ἢ ψάλλεται, Φωνεῖται.
 Ὑμνος πολλὰ ἐξαίρετος, ἢ προσευχὴ ἁγία,
 Καὶ ἡ γλῶσσα ὅπῃ παντοτε τὸν λέγει μακαρία.

Σύντομα περιέχει γὰρ σωτὰ δ' ἐπ' ἀληθείας
 Τῆς θείας τὸ μυστήριον ὅλον οἰκονομίας.
 Λέγει ὁ Θεὸς Γερμανὸς πῶς εἶναι συνδεμένος
 Τῆτος ὁ Θεολογικὸς ὕμνος κ' ἐπαινεμένος,
 Ἀπὸ τῆς ἐνταφιασῆς σώματος τῆ Δεσποτῆ
 Νικοδήμου ἢ Ἰωσήφ Χριστῆ τῷ ζωοδότῃ,
 Ὡς ὑπὸ τῇ ζωοποιῇ σώματος μυηθέντες,
 Κ' ἐτῆρι σοφὸν ἢ ἅγιον ὕμνον αὐτοὶ συνδέοντες.
 Τῆς δὲ λέγει λεγόμεν, ὅτι νὰ ἐποιήθῃ
 Ἐκ τῆ Ἰουδαίας, καὶ νὰ ἐξεφωνήθῃ.
 Ὁδὸν ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς κλέβας τὴν κεφαλὴν τε,
 Καὶ ἐν ταύτῃ οἱ ἱερεῖς ὅλοι ἐκεί μαζύ τε,
 Φῶς φανερὸν δείχνει τὸ πῶς ἐξ ἡραίων κατέβη,
 Ἀπὸ θανέν. ἐτάφηκε, ἢ εἰς τὸν αἶθρ' ἔβη.
 Ἐπειτα ἐγερόμενοι, ὁπλὺν πῶς ἀναστῆθῃ,
 Καὶ εἰς τὸν αἶθρ' ὡς Θεὸς προσῶς αὐτὸν ἐκαστήθῃ.
 Αὐτὸ ἐπῆτο ἐν ταύτῃ ὁμοίως ἐκτυπῆται
 Καὶ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπῃ εὐδὺς ὑψῆται.
 Καὶ διακόνῃ ἢ Φωνῇ ἐπὶ τὸ φανερῶναι,
 Σοφία, λεγώνας, ὁρῶσι, ἢ μᾶς τὸ βεβαιώνει.
 Ἀνέρωσε γὰρ ἀναστὰς ἡμᾶς ὁ Κύριός μας,
 Καὶ ὅλης μᾶς ἀνύψωσεν ὁ ὑψιστὸς Θεὸς μας.
 Ὅτι ἐπῆτο τὸ, ὁρῶν, γράφεται, κ' ἐξηγῆται
 Τριῶν λογίων,*) καθὼς εἶω, φαίνεται θεωρεῖται
 Πρὸς τοὺς ἐκθεῖσι γὰρ αὐτὸ συχνὰ πυκνὰ φωνάζει
 Ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ καὶ, ἢ πάντα μᾶς προσάζει,
 Εἰς τῇ Κυρίῃ τὸν ναὸν με φόβον νὰ περνήναι,
 Μὴ ῥάθυμοι, μὴ ὀκνητοί, μήπως κατακριθῶμεν.
 Μετὰ πολλῆς δὲ τῆς σπουδῆς, ἢ πάσης εὐλαβείας
 Νὰ ἀπερνήναι τὸν καιρὸν πάσης ἀπολαβείας.
 Προβάλλει δὲ τὴν ὁρῶσιν, διὰ νὰ σηματοῖται
 Τὴν προθυμίαν, τὴν σπουδὴν, ἢ νὰ μᾶς φανερώσῃ,
 *) Ὁρῶν, ὁρῶν, ὁρῶν.

Ὅτι ἔχει καθήμενοι, ἀλλ' ὅμως ὁρῶντες
 Τὸ ἔργον νὰ τὸ κάνωμεν, ἐσῶτες, δειλιῶντες,
 Διότι ἐτῆρι κάνωσιν ὅσοι παρακαλῶσι,
 Οἱ δὲλοι ἐτῆρι σέκονται, κ' ἡδὲ παραμερῶσι,
 Πάντοτε ἔχουσι τὸν νῦν, ἢ τὰ ὁμμάτια τῆς
 Στὸ νεῦμα τῶν αὐθέντων τῆς, ἢ τὰ προσάγματά τῆς.
 Ὅπῃ ἢ νεύσει, ἢ πῇ τι, εὐδὺς νὰ πεταχθῶσι,
 Τὸ προσαχθῆν νὰ κάμωσιν, ἐτοιμοὶ ν' αὐρεθῶσι.
 Ἡμεῖς δὲ ὄντες τῇ Θεῇ ἢ δὲλοι ἢ ἱκέται
 Διὰ μεγάλα πρᾶγματα, πόσω μᾶλλον, εἰπέτε;
 Εἶναι ἢ ἄλλη ἐξηγήσις ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ,
 Ὡς τὸ, ὁρῶν ἀκῆσωμεν τὰ τῇ Εὐαγγελίᾳ.
 Τητέσιν ἂς ὁρῶσωμεν ἄνω τὰς διανοίας,
 Ἐκ τῶν γῆνων ἀρωμεν τὸ φρόνημα καρδίας,
 Διὰ νὰ καταλάβωμεν τὰ τῇ Εὐαγγελίᾳ,
 Τὴν δηλώσιν τῶν ἀγαθῶν τῶν πρὸς ἡμᾶς Κυρίῃ.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Περὶ τῆς εἰσόδου τῇ Ἀρχιερέως εἰς τὸ
 ἅγιον βῆμα.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνέβηκε πρὸς τὸν Πατέρα πάλιν
 Ὁ βασιλεὺς μας Χριστὸς με δόξαν τε μεγάλην,
 Ἀφόντις ἐτελείωσε τὸ τῇ Εὐαγγελίᾳ
 Κήρυγμα τὸ πανάγιον τῇ κοσμοσωτηρίᾳ,
 Καθὼς αὐτὸς τε ἔλεγε πρὸς τὸν Πατέρα πάλιν,
 Τὸ ἔργον ἐτελείωσα μ' ἀγαπὴν με μεγάλην,
 Ἐκείνο ὅπῃ μ' ἔδωκες διὰ νὰ τελειώσω,
 Τώρα δὲ ἔρχομαι πρὸς σέ δεδοξασμένος τόσο.
 Οὕτω ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὸ βῆμα εἰσεβαίνει
 Ἀπὸ τὸ, Σοφία ὁρῶν, ὕστερα ἢ ἐμπαίνει.

Κρατεῖται δ' ὁ Ἀρχιερεὺς τήν τὴν ὥραν μόνον
 Ὡς ὑπ' Ἀγγέλων τῇ Θεῇ ὑπὸ τῶν διακόνων.
 Ὁμοίως ἢ ἐν τῶν ψαλτῶν ψάλλεται εὐφημεῖται,
 Ὅτι, ὡς εἶπα τὸν Χριστὸν ὅλον αὐτὸς μιμεῖται,
 Ἀφῆντας ἢ δίδοντας εἰς ὅλον τὸν λαόν τε
 Πρῶτα τὴν εὐλογίαν τε, ἢ τὸν ἀγιασμὸν τε.
 Διότι καὶ ὁ Κύριος ὁπότεν ἀνελήφθη,
 Ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐλαιῶν εἰς ἡρανὲς ἐπῆλθε,
 Ἐσίγησε τὰς χεῖρας τε, ἢ πρὸς τῆς Ἀποστόλης
 Τὴν εὐλογίαν ἔδωκε, παρόντας ἐκεῖ ὅλως.
 Φιλεῖ δὲ εἰσεβαίνοντας εἰκόνα τὴν ἁγίαν
 Τὴν τῇ Χριστῷ ἢ Θεῷ μ' ὄλην τε τὴν καρδίαν.
 Νὰ δείξῃ πῶς μὲ τὸν Θεὸν μὲ μέσον τῇ Κυρίῃ
 Ἡμεῖς ἐφιλώθημεν, ὡς γνησίῃ.
 Καὶ ἥτως ἦν εἰσέρχεται, τὸν τύπον ἐκπληρῶντας
 Λογὴ τῇ ἀποστολικῇ, ἢ τελειοποιῶντας,
 Πῶς καὶ εἰς χειροποιήτα ἁγία ὁ Χριστὸς μας,
 Ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἡρατὸν εἰσῆλθεν ὁ Θεὸς μας.
 Ἀφ' ἧς εἰσέλθῃ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἱερατεῖον
 Ὁ τῇ Θεῷ Ἀρχιερεὺς, ἢ τὸ πρεσβυτερεῖον,
 Θυμῷ κύκλῳ τὴν σεπτὴν Τράπεζαν ἢ ἁγίαν
 Τῇ παναγίᾳ Πνεύματος διὰ τὴν σημασίαν,
 Πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἡρατῶν ἐνδύως κατελθόντος
 Τῇ Χριστῷ εἰς τῆς ἡρατῆς ἐνδύως ἀνελθόντος.
 Καὶ ὕμνος ὁ τρισάγιος ψάλλεται ἐπομένως,
 Ὁ ὕμνος ὁ ἀγγελικὸς ἢ ὁ χαριτωμένος.
 Διότι ἢ τὸν Κύριον εἰς ἡρατῆς ἐλθόντα,
 Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα ὅλα ὁμῶς πεσόντα,
 Τὸν ἐπροσκύνησαν εὐθὺς, ἢ μὲ αὐτὸν τὸν Θεόν
 Τμῶν ἀνυμνήσαν αὐτὸν, ὡς πρεπόντα οἰκεῖον,
 Ὅπῃ ἢ πρῶτα ἔλεγαν πρὸ τῆς σαρκώσεώς τε,
 Καὶ τὸν Χριστὸν ἐόρασαν πρὸ καταβάσεώς τε,

Μηδὲν μὴτε προθέσαντες εἰς τὴν δοξολογίαν,
 Ἀλλ' ὅτε ἀφαιρέσαντες ποσῶς λέξιν καμμίαν.
 Τάκως μιμνήμενοι ἡμῖς, ἀξίως ἀνυμνῶμεν
 Τὸν ὕμνον τὸν τρισάγιον, ἢ τὸν δοξολογῶμεν.
 Πέροντες ἀπὸ Σεραφίμ, ὡς εἶδεν Ἡσαΐας,
 Τὸ, Ἄγιος εἰς τρεῖς Φοραῖς, τὰς λέξεις τὰς ἡδίας.
 Τὸ δὲ Θεός, ἢ ἰσχυρός, αὐτὸ ἀπτόν ψαλτῆρα,
 Ὁμῶς ἢ τὸ ὁ Θάνατος, τῶν Προφητῶν Φωστῆρα,
 Ἐδίψησέ με ἡ ψυχὴ, λέγοντα, ἢ βοῶντα,
 Πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα,
 Ὁ Πατὴρ λέγεται Θεός, καθὸ πηγὴ αἰτία
 Τῆς ἐν Τίῳ ἢ Πνεύματι Θεότητος ἁγία.
 Ἰσχυρὸς λέγεται ὁ υἱός, καθὸ ἰσχύς, βραχίων,
 Καὶ δύναμις Θεῷ Πατρός, ἐπίθετον οἰκεῖον.
 Ἀθάνατος τὸ Πνεῦμα δὲ, καθὸ ζωοποιεῖται
 Πᾶσα ἡ κτίσις οἱ αὐτῇ, ἢ μένει, ἢ κινεῖται.
 Αὐτὰ δὲ τὰ ἐπίθετα τὰ τέλα παρομοίως,
 Καὶ εἰς τὰ τέλα Πρόσωπα ἀεμόζῃσι κυρίως.
 Καὶ γὰρ νὰ δείξωμεν ἡμῖς πῶς μία Ἐκκλησία
 Ἀγγέλων ἢ ἀνθρωπῶν τε εἶναι τῇ ἀληθείᾳ.
 Καὶ ὅτι μία ἡ αὐτὴ κοινῶς δοξολογία
 Δίδεται εἰς τὸν Κύριον, ἢ μία ὕμνωδία.
 Γὰρ τῷτο ἔξωθεν αὐτὸς ψάλλεται ἐκφωνεῖται,
 Καὶ ἐνδοθεν τῇ βήματος παρόμοια ὕμνεται.
 Ὅστος ὕμνεῖ μὲν ὁ λαὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μας
 Σὺν τῷ Πατρὶ, ἢ Πνεύματι τὸν ἕνα Κύριόν μας.
 Δείχνοντας δ' ὁ Ἀρχιερεὺς ἢ μὲ τὰ ἔργα τῷτος
 Τῇ μυστηρίᾳ αὐτῆς τὸ βάθος ἢ τὸ πλῆθος,
 Κρατεῖ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπάνω μὲ τὸ χεῖρ
 Μὲ δύο Φῶτα μοναχὰ ἀμμένον τὸ τρικέρι.
 Ἵνα δηλώσῃ πῶς αὐτὸς ὁ ὕμνος Τρισαγίᾳ
 Πέμπεται εἰς τὸ Πρόσωπον μόνον Χριστῷ Κυρίῳ,

Λέγω δὲ εἰς τὰς δύο τῆς τὰς Φύσεις ἢ ὑσίας,
 Τητέσι τῆς Θεότητος, ὁμῇ ἢ τῆς βροτείας.
 Καὶ πάλιν εἰς τὸ, Δύναμις, ἀναφτεῖ ἢ τὸ τρίτον,
 Μὲ τῆτο Φανερώωντας ἀγλώσσιως ἢ κηρύττων,
 Πῶς ὁ ὑμνολογούμενος Χεῖτος ὁ Κύριός μας
 Σὺν τῷ Πατρὶ ἢ Πνεύματι, ὁ ἀληθὴς Θεός μας,
 Τῆτο τὸ ἀκατάληπτον Τριάδος τῆς ἁγίας
 Μυστήριον ἐδίδαξε τῆς πίστεως τῆς Θείας,
 *Ὅπῃ εἰς τὸν τρισάγιον ὕμνον Θεολογεῖται,
 Καὶ περιγεγράφεται ὁρθῶς, ἢ συνοδοχολογεῖται.
 Μὲ τὸ τεικεῖ δὲ αὐτὸ εὐγαίνωντας τὰς Θύρας,
 Εὐχεται πάντας εὐλογεῖ μὲ τὰς σεπτὰς τῆ χειρας,
 Καὶ μεταδίδει εἰς ἡμᾶς τὰς δωρεὰς τὰς Θείας
 Κοινῶς ἢ ἀπὸ τῶν τριῶν Τριάδος τῆς κυρίας,
 *Ἐλαμψὴν τὴν πνευματικὴν, ἔλεος, σωτηρίαν,
 Καὶ χάριν εἰς θεάρετον ζωὴν ἢ πολιτείαν.
 Γέγραπται γὰρ πῶς, Ἀναβάς εἰς ὕψος ὁ Δεσπότης,
 Αἰχμαλωτίσας πρότερον ἡμᾶς ὡς ζωοδότης,
 (Ἐλευθερώσας ὁπλοῦν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας
 Ὁ Κύριος τῇ δαίμονος ἡμᾶς ἢ τυραννίας,
 Μᾶς ἔκαμεν ἰδύαντι ἡμᾶς αἰχμαλωσίαν
 Κατὰ τὸν νόμον νικητῶν δίχως ἀντιλογίαν.)
 *Ἐδωκε δόγματα ἡμῖν τοῖς αἰχμαλώτοις τῶρα
 Τὰ τῆ ἁγίᾳ Πνεύματος χαρίσματα ἢ δωρεά.
 *Ἐπειτα ἔρχεται εὐδὺς εἰς συνδρόνον καθίζει,
 Κ' εὐγάλει τὸ ὠμόφορον, ἢ τῆτο εἰκονίζει
 *Ὅτι εἰς τὸν Πατέρα τῆ ἔφερε ἢ Θεόν τῆ
 Προβάτον τὸ ἀπολωλός, αὐτὸν τὸν ἀνδρωπὸν τῆ.
 Καὶ τῆτον ἐπαρᾶδωκεν ἐντιμον σεσωσμένον,
 Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν φοβερόν Θεὸν Φιλιωμένον.
 Διότι τὴν προσαγωγὴν ἡμεῖς πρὸς τὸν Πατέρα
 Διὰ Χεῖτῆ ἐσχήκαμεν, ὡς χάρις ἡμετέρα.

Διὸ τὸν ὑπερύψωσε καὶ ὁ Πατὴρ τῆ μόνου,
 Καὶ τὸν ἐκάθισε λαμπρῶς ἐν δεξιᾷ τὸν θρόνον,
 Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, ἢ πάσης ἐξουσίας,
 Καὶ πάσης κυριότητος, καὶ γε ὀνομασίας,
 Καὶ ἅπαντα ὑπέταξεν ὑπὸ τὰ πόδια τῆ
 Οὐράνια, ἐπίγεια, ὅλα τὰ κτίσματά τῆ.
 Τῆτο προεῖπε καὶ Δαυὶδ, κάθῃ ἐκ δεξιῶν μου,
 Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Θεὸς πρὸς τὸν Θεόν μου,
 Εἶπε Πατὴρ πρὸς τὸν υἱόν, ἕως ἂν τὰς ἐχθρας σῇ
 Τῆς βάλλω ὑποπόδιον τῆς πόδας τῆς δικῆς σου.
 Τότε πρεπόντως γίνεται ἢ ἡ τῶν βασιλέων
 Φήμη ἢ τῶν Πατριαρχῶν, ἢ ἢ ἀρχιερέων.
 Καὶ ἡ τῆ Ἀποστόλου τε, ἢ τῆ Εὐαγγελιστῆ
 Ἀνάγνωσις, ὡς εἰρηται χάριτι τῆ Κυρία.

Κ Ε Φ. Η'.

Περὶ τῶν μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον λεγο-
 μένων καὶ τελειμένων.

*Υστερὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἀκολουθεῖ τελεῖται
 Ἡ Προσευχὴ ἢ ἐκτενὴς πάλιν ἢ ἐκφωνεῖται,
 Κοινῶς μὲν διὰ ὅλης μας τῆς τετελειωμένης,
 Καὶ ἔπειτα ξεχωριστὰ γιὰ τῆς κατηχημένης,
 Διὰ ἐκείνης ὁπλοῦν ὅπῃ δὲν βαπτισθῆσαν,
 Ἀκόμι μὲ τὸ βάπτισμα δὲν ἐτελειώθησαν,
 Παρακαλῶντας τὸν Θεὸν νὰ τῆς καταξιώσῃ,
 Καὶ τῆτης μὲ τῆς εὐσεβεῖς ἡμᾶς νὰ τῆς ἐνώσῃ.
 *Ὅποταν δὲ οἱ ἱερεῖς ἐτῆτο ἐκφωνῶσι,
 Ἰνα ἢ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσιν ὕμνησι,
 Τότε τὸ Ἀντημίνσιον ἀπλώνεται, σημαῖνον
 Τὸν τάφον τῆ Κυρία μας τὸν μεμακαρισμένον.

Ὅπῃ ὡς κατηχόμενος, ὄχι τελειωμένος,
 Ἀπόμ' ὧν ὁ Ἰωσήφ, καθὼς ἦτον κρυμμένος,
 Τὸν ἐλατόμησεν αὐτὸν γιὰ τὰ Φον ἐδικόν τε,
 Ἀλλὰ τὸν ἀφίερωσεν εἰς τὸν Κύριόν τε.
 Ὡς ἀπὸ ταῖς προσευχαῖς ἐτέταις ἀρχιπῆμεν,
 Ψάλλομεν τὸν χειρβικὸν ὕμνον ἡ ἀνιμῶμεν.
 Τῇ ὕμνῃ ψάλλομεν δὲ ἐτέτη ἡμεῖς πάλιν.
 Ἐρχόμεθα εἰς τὴ Σταυρὸς ὑπόθεσιν τὴν ἄλλην.
 Καὶ διὰ τῆτο ψάλλεται, διὰ νὰ μᾶς κεντήσῃ,
 Πρὸς φόβον ἡ, κατάνυξιν ἡ γνὴν νὰ μᾶς κινήσῃ,
 Ἐδὼ τώρεα νὰ ἐρίψωμεν τὴν μέριμναν τῇ βίῃ,
 Πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῇ τῇ βίῃ τῇ ἀχρεΐᾳ.
 Καὶ νὰ παρατεκνωμένοι ὡς Ἀγγελοὶ ἀξίως,
 Καθὼς ἡ, σημαδεύομεν τὰ Χειρβίμ κυρίως,
 Καὶ τῷ Θεῷ προσφέρομεν ταύτην τὴν ὑμνωδίαν,
 Ἰδέτε δόξαν ἀδελφοὶ ἀνθρώπων ἡ, ἀξίαν.
 Καὶ δι' ἀγάπην τῇ Θεῷ μ' ὅλην μας τὴν καρδίαν
 Ὅλοι ἄς παρετέκωμεν, ἡ, μὲ πολλὴν δειλίαν.
 Ὡς τὸν τῶν ὅλων Κύριον μέλκοντες νὰ δεχθῶμεν,
 Καὶ νὰ προὑπαντήσωμεν αὐτὸν, ἡ, νὰ γευθῶμεν.
 Ὅχι ἀπλῶς ἐρχόμενον, καὶ τεταπεινωμένον,
 Ἀλλὰ ἀξέητως θαυμαστὸν ὑπερδεδοξασμένον.
 Ἀλλὰ κριτὴν ἡ, φοβερὸν ζώντων κεκοιμημένων,
 Τάξις ταῖς ἀγγελικαῖς περιεκυκλωμένων,
 Δόξη ἀφάτω ἡ, φωτὶ ὅλον λελαμπρυσμένον,
 Ἀστραπτόντα, ἡ, λάμποντα, ἡ, κατηγλαϊσμένον.
 Καθὼς κατηξιώθημεν τῆς νὰ τὸν ἰδῶμεν,
 Καθὼς ὅλοι πιστεύομεν, ἡ, τὸ ὁμολογῶμεν,
 Καὶ φόβῳ πάντες πύτομεν, ἡ, τὸν ἐπροσκυνῶμεν,
 Καὶ, Μνησθῆτι μὴ Κύριε ὡς τὸν ληρὴν βοῶμεν,
 Ψάλλοντες Ἀληθῆλα, Δόξα σοι ὁ Θεὸς μας
 Σὺν τῷ Πατρὶ ἡ Πνεύματι, ὁ μόνος πλαστεργὸς μας.

Αὐτὸ ἔν τὸ χειρβικὸν ψάλλοντες ἡμεῖς πάλιν,
 Ἐρχόμεθα εἰς τὴ Σταυρὸς ὑπόθεσιν τὴν ἄλλην.
 Καὶ τὸν Χριστὸν εὐρίσκοντες αὐτὸν ἐσαυρωμένον
 Εἰς τὴν ἁγίαν Πρόθεσιν, ὡς ἄνω γεγραμμένον,
 Ὡς ἐκεῖ ἐστὶν Γολγοθᾶ, ὅπῃ ἡ ἐσαυρώθη
 Ὁ ἀναμάρτητος Χριστὸς, ἡ τὴν πλευρὰν ἐτρώθη,
 Μόνος τε ὁ Ἀρχιερεὺς κάνει ὑπηρεσίαν,
 Ὅλον τὸ βῆμα θυμῷ διὰ εὐχαριστίαν
 Τῆς τόσης ἀρεῆς πρὸς ἡμᾶς Θεῷ Φιλανθρωπίας,
 Καὶ τῆς τοσαύτης δωρεᾶς τῆς ὑψηλῆς ἡ, θείας.
 Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς, μετ' εὐλαβείας λέγων
 Ἔως εἰς τὸ, Ἀ γά θ υ ν ο ν λέγων ὁμῇ ἡ, κλαίγων.
 Λέγει δὲ τὸ ἐπίλοιπον ἀφ' ἧ τὰ ἀποθέσει
 Εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τὰ δῶρα εἰς τὴν μίσθ.
 Ἐπειτα ἀπονίπτεται, εὐθὺς πλύνει τὰς χεῖρας
 Ἐνώπιον παντὸς λαῶν ἡ, τὰς ὡραίαις θυῆρας.
 Δηλῶν αὐτῇ τὸ καθαρὸν διὰ τὴν λειτουργίαν,
 Καὶ ὅτι δίχως παντελῶς ψυχῆς ἀκαθαρσίαν
 Εἰς τὸν Θεὸν τὸν καθαρὸν συμφέρει νὰ σιμῶνται
 Καὶ τὰ φρικτὰ μυστήρια αὐτῇ νὰ τελειῶνται
 Ἀρχιερεῖς ἡ ἱερεῖς μετὰ τῶν Διακόνων,
 Ὡς παριστάμενοι σαφῶς εἰς τὴ Θεῷ τὸν θρόνον
 Καὶ ξεσνεπάζων ἡ, αὐτὸς τότε τὴν κεφαλὴν τε,
 Καὶ ἔτξι με τὴν κεφαλὴν χωρὶς μίτραν, γυμνήν τε,
 Ἀτὸς τε τὰς μερίδας τῶν πέγει τῶν βασιλέων,
 Λαῶν, ἡ, ἱερέων τε, ἡ, τῶν Ἀρχιερέων.
 Καὶ ζέκει ἔτξι ἀσνεπῆς ἕως νὰ λθῇ ἡ ὥρα
 Γιὰ νὰ δεχθῇ τὰ ἁγία, ἡ, θεία ταῦτα δῶρα.
 Καὶ ἐπειδὴ τύπον Χριστὸς Φέρει ἡ, σημαδεύει,
 Δὲν τὰ σιμῶνται τ' ἁγία, αὐτὸς νὰ εἰσοδεύῃ,
 Ἀλλὰ τὸν ἱερεῖα τε ἡ, διάκονα τε τὰ δίνει,
 Ὅπῃ δηλῶν Νικόδημον ἡ Ἰωσήφ ἐκείνοι.

Μὲ τὸ νὰ μὴ τὸν ἔθαψαν ὅμως τὸν Κύριόν μας
 Ἐκεῖ πῆ ἦτον ὁ Σταυρὸς. τὸ ἄρμα τὸ ἐπ' αὐτόν μας,
 Τὸν πῆγαν εἰς τὸν κῆπον δέ, πῆ ἦτον τὸ μνημεῖον,
 Ἐκεῖ τὸν ἐνταφίασαν, τὸ τῆς ζωῆς ταμεῖον,
 Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ὁ ἱερεὺς μισεύει,
 Ὡσὰν ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, καὶ ἔξω εἰσρούει,
 Συντροφιασμένος ἐμπροσθεν ὀπίθεν μὲ λαμπάδες,
 Ὅπῃ δηλῶν ἡ προσκοιτὶς τῆς θείας Προφηταδός.
 Ἡ ὀπίθεν λαμπάδες δὲ αὐτῆς τῆς Ἀποστόλης,
 Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, καὶ τῆς Ἀγίας ὁλῆς,
 Μετὰ λαμπρότητος πολλῆς συνισπορευομένων,
 Προηγμένων ἐνταύτῳ, καὶ συμπαραπορευομένων
 Τῶν ἱερέων ὁλωνῶν, ἱεροδιακόνων,
 Ἀναγνώσαντες μετ' αὐτῶν, καὶ ὑποδιακόνων.
 Καὶ τὸν λῆξην θυμῆμενοι, ὅπῃ συσταυρωμένος
 Τὸ, Μνηστῆρί μου Κύριε, ἔκραξε Φωτισμένος,
 Βλεπὼν ἐνθυμῆμενος, λέγει ἀπὸ καρδίας,
 Μηδελὴ πάντων Κύριος ἐπὶ τῆς βασιλείας.
 Παρακαλῶν γιὰ τὸν λαὸν πᾶσαι τῇ Βασιλείᾳ,
 Καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν εἰκεῖ τῇ λειτουργίᾳ.
 Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λαὸς παρακαλεῖ καὶ λέγει
 Τὸ, Μνηστῆρί μου Κύριε, πανευλαβῶς, καὶ κλαίγει.
 Ἔως ἐδάφους προσκυνῶν, ὅχι γιὰτὶ νομίζει
 Πῶς τέλεια τὰ ἅγια εἶναι καὶ περικυτίζει,
 Πεύτει δὲ κλαίγει καὶ θρηνῇ, τὰ ἁμαρτήματά τε
 Καθένας μας θυμῆμενος, καὶ τὰ πταισμάτα τε,
 Καὶ τὴν συγχώρησιν ζητεῖ μὲ πόνον καὶ μὲ θρήνον,
 Μηδῆτι λέγων Κύριε ὡς τὸν λῆξην ἐκείνον.
 Ταῦτα δὲ πάντα γίνονται πρῶτον μὲν καταχρεῖας,
 Ἐχει καθεὶς ἀπ' αὐτὰ ὅμως καὶ σημασίαν,
 Ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν κατὰ ἀποληθείαν
 Στὸ τέταρτον κεφάλαιον, ὅμως μὲ συντομίαν.

Πρέπει γὰρ καὶ χρειάζεται τὰ δῶρα νὰ φερθῶσιν
 Εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν ν' ἀποτελειωθῶσιν,
 Ὅτι τὰ δῶρα ἀτελῆ, ἂν καὶ ἁγιασμένα,
 Εὐερίσκονται ἕως ἐδῶ, καὶ προευνεπισμένα
 Εἰς τὸ νὰ γένῃν τέλεια διὰ τῆς παρρησίας
 Τῆ Παναγίας Πνεύματος διὰ ἀορασίας.
 Τὸτο λαβόντα μοναχὰ, τὸ ν' ἀφιερωθῇσι,
 Καὶ δῶρα τῷ Θεῷ ἡμῶν νὰ ὀνοματιοθῇσι,
 Καὶ δῶρα καὶ ἀντίτυπα ἐκείνῃ τῇ ἁγίᾳ
 Τῇ Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ μας τῇ Κυρίᾳ.
 Σημαίνει δὲ ἡ εἰσόδος τῶν Δώρων τῶν τιμίων
 Καὶ τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ Χριστὸν μετὰ βαίῳν,
 Ὅποτεν ἐποχήμενος, μῆκε μὲ παρρησίαν,
 Καὶ μὲ τῇ ὄχλῳ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην συντροφίαν.
 Σημαίνει δὲ καὶ τὴν Φρικτὴν δευτέραν παρρησίαν,
 Ἐν ἣ κριτὴς ἐλεύσεται μὲ δόξαν θαυμασίαν.
 Σημαίνει καὶ τὴν νέαν δὲ θείαν διδασκαλίαν
 Διὰ τὴν θείαν εἰς ἡμᾶς Χριστὸν οἰκονομίαν,
 Μέλλουσιν τότε νὰ γενῇ μὲ τρόπῳ ἐξαισίᾳ
 Ἀμέσως παρὰ τῇ Θεῷ εἰς ὁλῆς τῆς Ἀγίας,
 Καθὼς ὁ Διονύσιος ἐρμήνευσεν ὁ Θεὸς
 Καὶ εἶπα ἐν τοῖς ἐμπροσθεν περὶ αὐτῆς ἰδίως.
 Σημαίνει καὶ ἡ ἐκβολὴ ἡ τῶν κατηχημένων
 Τῆς συντελείας τὸν καιρὸν τὸν πολυπικραμένον.
 Τὸ Εὐαγγέλιον δηλοῖ Θεὸς τὴν παρρησίαν,
 Ὅπῃ ἐφάνη εἰς ἡμᾶς μὲ ἐνδείξιν τελείαν,
 Οὐκ ἔτι διὰ νεφελῶν, καὶ διὰ αἰνιγμάτων,
 Διὰ φωνῶν, καὶ ἀερατῶν, καὶ διὰ ὁραμάτων,
 Ὡς τῷ Μωσῇ, καὶ τοῖς λοιποῖς Προφήταις συλλαλήσας,
 Ἀλλ' ἐμφανῶς ὡς ἀνθρώπος ἡμῖν συνομιλήσας.
 Ἐμφανῆ καὶ τὸ κήρυγμα, καὶ τὸ ἐξάπλωμά τε
 Εἰς ὅλον τε τὸν κόσμον τε κατὰ τὰ λόγια τε.

Καθὼς καὶ ὁ Ἀποστόλος δηλοῖ τῶν Ἀποστόλων
 Τὴν ἐν Χριστῷ ἀποβολὴν τὸν κόσμον τῆτον ὅλον.
 Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, καθὼς εἰς τῆς ἰδίας
 Τόπης αὐτῶν περὶ αὐτῶν ἔγραψα καὶ οἰκίους.

Ὑ μ ν ο ς.

Ἀλλ' ὦ Παρθενογέννητε Χριστὲ ἐσαυρωμένε,
 Καὶ Θεογέννητε Θεὲ ὑπερευλογημένε.
 Πάτερ ἡμῶν ἡράμε, υἱὲ Πατρὸς ὑψίστη,
 Ἀχραντὸν γέννημα Μητρὸς ἀχραντὴ περιπύου,
 Μητρὸς ὑπεραγίας μὲν καὶ νόων ἡρανίων,
 Διὰ σὲ δὲ, καὶ μετὰ σὲ, ὦ Ἁγίε Ἁγίων,
 Πατὴρ ὑπερσίου δὲ, σοὶ δὲ ὁμοσίου,
 Ἀνάεχε, αἰδίων τε, σοὶ δὲ συναϊδίου.
 Παμβασιλεῦ, καὶ ἱερεῦ, ἀλλὰ καὶ ἱερεῖον,
 Καὶ τῆς ἱερωσύνης διὰ πάσης τὸ πρωταγεῖον,
 Ἐλήψον τὸν κόσμον σου ἐν τῇ χειροποιήσει
 Φύλαξον τῆς Χριστιανῆς ἐν τῷ οὐνοματί σου.
 Ἐπίσκεψαι τῆς εὐσεβεῖς διὰ τῶν οἰκτιρημάτων σου,
 Καὶ διὰ τὴν Μητέρα σου, καὶ διὰ τὸν Σταυρόν σου.
 Τὸ κλίος τὸ προγονικὸν ἀπόδος τοῖς υἱοῖς σου
 Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, ἐν τῷ βραχίονί σου.
 Δόξασον κατακόσμησον, καὶ νύμφην καὶ νυμφῶνας
 Ὁ Χθὲς καὶ σήμερον Θεὸς ὢν καὶ εἰς τῆς αἰῶνας.
 Καὶ ὁς Φωταῖς χαρμοναῖς καὶ εὐχαρίστοις πάλιν
 Ὑμνεῖν τὴν Παμμακάριστον Μητέρα σου καὶ ψάλλειν.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, κλήσις προσφωτεινῆς
 τῇ σῇ δόξῃ καὶ χάριτι, καὶ περιφανείᾳ.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, Πηγὴ διαυγιστάτη,
 Ἐξ ἧς χυμᾶνται εἰς τρυφῆς, καὶ ψυχωφεινῆς.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, κρήνη ποτιμοτάτη,
 Ἀρδεύουσα τὰ σύμπαντα, καὶ ὑγιεινοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ἡ εὐκρινεσάτη
 Τρυφῇ καὶ τέλει τῶν ψυχῶν, καὶ ἡ ἐντελεσάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ἀξιολογωτάτη,
 Ἀπ' ἀκρῶν ἕως ἀκρῶν γῆς, καὶ ἐπαινετοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, διεξοδικωτάτη
 Αἰνεσις, καὶ ὑπόθεσις, καὶ σφόδρα πλατυτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, χάρις εὐπορωτάτη
 Τοῖς ἐπαινεῖν ἐθέλῃσι σὲ καὶ εὐκταιοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, διδασκαλικωτάτη
 Τῶν ἀγραμμάτων διδῶν σε, καὶ σοφιστικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, δόξα ἀρχαιοτάτη
 Ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆ νῦν, καὶ ἐπιστημοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, δόξα παλαιοτάτη
 Καὶ Δόξα νῦν τε καὶ αἰῶ, δόξα ἀπειροτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, δόξα εὐλογωτάτη
 Ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ὡς δόξα κοινοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, δόξα κυριωτάτη,
 Καὶ δόξα ἀπαραίτητος, καὶ χρεωστικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, δόξα ἡ πορρωτάτη
 Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τε, Κυρίῳ ἐγγυτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, πάντων ἐξοχωτάτη
 Δόξα καὶ χάρις πανταχῶς, Θεῷ ὁμοιοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, μεγαλοδοξοτάτη,
 Δόξης Θεῷ τὸ σπῆνωμα, δόξα γνωριμωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, τῆς δόξης πληρεσάτη,
 Καὶ δόξης τε καὶ χάριτος, δόσις θαυφεινῆς.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ἀκρότης ἀκροτάτη
 Δόξης καὶ ἀγιότητος, καὶ κορυφαιοτάτη.
 Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ἡ περικαλλεσάτη
 Πλάσις καὶ κτίσις λογικῇ, καὶ ἐπωφεινῆς.

Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, μεγαλοφρεσάτη.
 Ἐν πᾶσι τοῖς ποιήμασι, καὶ ὑπερφρεσάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ψυχὴ εὐειδήςατη,
 Πνεῦμα θεοειδέατον, ὅψις θαυγάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, θεωρητικωτάτη,
 Ψυχὴ θεόφρων ἐξ ἀρχῆς, καὶ πνευματικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡγεμονικωτάτη,
 Προαίρεσις, διάθεσις, καὶ σεβασμωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ὑπερβολικωτάτη,
 Ἀγιστὴν ἐν σαρκί, καὶ παραδοξωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ταπεινοφρονισάτη
 Δι' ἀρεὰν ἀγαθότητα, καὶ ἐπιεικήςατη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, Δέσπονα περσοτάτη,
 Κυρία τῶν Δυνάμεων, Παντάνασσα Φιλτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, μεγαλοδωροτάτη
 Βασίλισσα τοῖς σύμπασι, καὶ Φιλοδωροτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, μεγαλοπρεπήςατη,
 Εὐδαιμονίας θησαυρὶς, καὶ εὐδαιμονισάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, συμπαθητικωτάτη,
 Τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ πηγὴ, καὶ εὐσπλαγχνικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ χαρμονικωτάτη,
 Χαρμὴ τῇ κτίσει πρόχρη, καὶ ὠφελιμωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, περιεκτικωτάτη
 Τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν καλῶν πάντων καὶ ἀνωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ Φιλανθρωποτάτη,
 Ἡ μήτηρ τῶν χριστιανῶν ἡ Φιλοσοφωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ φροντιστικωτάτη
 Μήτηρ καὶ Δέσπονα ἡμῶν ἀναπαυτικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, Πόλις ὀχυρωτάτη,
 Τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ συνεκτικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, πρεσβεία θεμωτάτη
 Πρὸς τῶν Χερσὶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἐνπροσέκτοτάτη.

Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ αἰδεσιμωτάτη
 Μετὰ Χερσὶν πανήγυρις, καὶ ναυολικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ χαροποιήςατη
 Προσηγορία τοῖς πιστοῖς, καὶ πανευλαβήςατη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, κατανυκτικωτάτη
 Κλήσις, καὶ μνήμη ἐν ταύτῳ ἡ εὐφραντικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἀντὶληπτικωτάτη
 Πάσης ψυχῆς χριστιανῶν, καὶ φωτιστικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ στρατηγικωτάτη,
 Ἐν τοῖς πολέμοις κραταία ἡ πολεμικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, βοηθητικωτάτη,
 Ἀπηλπισμένων ἡ ἐλπίς, καὶ σκέπη ταχυτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, αἰεὶ ἐτοιμωτάτη
 Τοῖς ἐπικαλυμένοις σε αἰεὶ καὶ ὄξυτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἐλπίς ἀεραγήςατη
 Τῶν πιστῶν δόλων σε ἡμῶν, καὶ πανευτυχήςατη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἄγγυς ἀσφαλήςατη
 Τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ πὲ σωτηριωδήςατη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ εὐγνωμονήςατη
 Πᾶσι τοῖς ἀνυμνῶσι, καὶ συγγνωμονήςατη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ εὐμυστικωτάτη
 Ἀνυμνημένη τῇ φωνῇ, καὶ μελωδικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ θαυματουργωτάτη
 Δυνάμει τῇ σὲ τοκετῇ, καὶ προγνωτικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ νεκρικωτάτη,
 Ἀγαθουργικωτάτη τε, καὶ ζωαρχικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, ἡ συναπτικωτάτη
 Τῶν διεσώτων φύσεων, καὶ χωρητικωτάτη.
 Χαῖρε Παράδεις τευφῆς, σὺ μόνῃ αὐτοτάτη
 Θεῷ, Ἀγγέλων, καὶ βροτῶν τευφῇ τελειωτάτη.
 Χαῖρε Παρθενε Μαριὰμ λαμπρεπὶλαμπροτάτη,
 Ἡ ἐμὴ σκέπη καὶ ζωὴ ἐν ὥρᾳ τῇ ὑστάτῃ.
 Τέλος τῆς δευτέρας μερῆς.

Μ Ε Ρ Ο Σ Γ.

Κ Ε Φ. Α΄.

Περὶ τῶν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Δώρων
τελειμένων, εὐχομένων τε, ἃ παραγγελ-
λομένων παρὰ τῆς ἱερέως πρὸς τὸν λαόν.

Τὰ δῶρα εἰσελθόντα ἦν εἰς τὸ βῆμα, μᾶς θυμίζον
τὰ τῆς ταφῆς μυστήρια, καὶ ἀναζωογονοῦν.
Λοιπὸν τὸ Ἀντιμύσιον τοῦ ταφῆος σημειώνει,
καθὼς παρὰ νῶ εἶπομεν, τὴν μᾶς φανερώσει.
Ἡ δὲ ἁγία Τράπεζα τὸν κῆπον παραστήσει,
ἐν ᾧ ὁ τάφος ἦτορ, τὴν τανῦν σημαίνει.
Τὸ κάλυμμα τῆς Ποτηρίδος, ὅπως ἐναπομένει
μέσα εἰς τὸ Ἀντιμύσιον, τὴν συνδόναν ἐμφαίνει.
Τὸ ἄλλο δὲ τὸ κάλυμμα, ἦτορ τῆς Δισπαρίδος,
σημαίνει τὸ σινδάριον τῆς κεφαλῆς Κυρίου,
διὸ λύει καὶ βάλλει τὸ καὶ εἰς τὸν τόπον ἐνα,
ἦτορ τὸ Ἀντιμύσιον μέσα συμμαζωμένα.
Ὁ δὲ Ἀέρας καὶ αὐτὸς ἀλλάξει σημασίαν,
ὡς τώρα ἐσημαίνει συνδόναν τὴν τιμάν,
τώρα δὲ τὸν λίθον δὲ, ὅπως εἰς τὴν Κυρίαν
Ὁ Ἰωσήφ ἐκύλισε τὴν θύραν τῆς μνημείας.

Καὶ διὰ τὴν αὐτὴν τὰ ἁγία συνεπάξει,
συνεπάξωντάς τα δὲ εὐθὺς πάλιν τὰ θυμιάζει,
τὰ μύρα φανερώωντας, ὡς ἄνω γεγραμμένον,
Ὅπως ἀλείφῃ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ εἰδισμένον.
Ἐπὶ τὸ σκίπασμα αὐτὸ δηλοῖ πῶς γνωρισμένος
δὲν ἦτορ σ' ὅλης ὁ Χριστὸς, ὁ τόσο δοξασιμένος.
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ σωματωθεὶς, τὸ τῆς θεότητός τε
δὲν ἔλαψ, ἀνατάληπτον τῆς ὑποστάσεώς τε,
δὲν ἐχωρίσθη τὸ κρυπτόν, μηδεποσῶς ἐξέστη,
Ἀλλ' ἀνατάληπτος καὶ ἦν, καὶ ἔσεται, καὶ ἐστί.
Τόσο μόνον γινώσκειται, ὅσον αὐτὸς γνωρίζει,
ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν εἰς ὅποιον ὀρέγεται.
Σφραγίζει δ' ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τῆς τριημέρας
καὶ εὐλογεῖ τῆς εὐσεβείας, τὴν δόξαν τῆς Κυρίου.
Καὶ τὴν εὐχὴν τῶν εὐσεβῶν τρόπον τινὰ αἰτεῖται,
ὡς νὰ τῆς λέγῃ, δι' ἐμὲ καὶ σὺς παρακαλεῖτε.
Ὡς φέρων συσταλλόμενος πρὸς τὴν ἱερεσίαν,
καὶ τὴν εὐχὴν ὅλων ζητεῖ τότε καὶ μεσιτεῖαν.
Ὁ δὲ λαὸς ἐπιφωνεῖ προθύμως καὶ φωνάζει,
εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα. μὴ αὐτὸ σὺν νὰ τὴν τάξῃ,
πῶς εὐχεται ναυδοῦσθαι εἰς τὴν ἱερεσίαν,
καὶ νὰ πολυχροῖσθαι δὲ εἰς ἀρχιερατεῖαν.
Τὰς θύρας δὲ τῆς βήματος μετεπειτα σφαλῶντας
τὰς κάτω καὶ τὰς ἄνωθεν, ἱερεὺς λειτουργῶντας,
σημαίνει μὲν τὰς κάτω μὲν Χριστὸν τὴν γεγονυῖαν
ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀφ' ὁδοῦ, κατὰ βασιλὴν κρυφίαν.
Μὲν τὰς ἄνω πάλιν δὲ δείχνει τὴν κρυφίαν,
ὅπως ἐβραῖοι ἐβάλαν εἰς τὸν τάφον μὲν πανίαν.
Ὁ Ἀσπερίσκος μένει δὲ ἀντὶς γὰρ τὴν σφραγίδα,
ὅπως ἐκεῖνοι ἐβάλαν μὲν κρυφίαν ἐλπίδα,
σφραγίσαντες οἱ ἀσεβεῖς μετὰ τῆς κρυφίας
τὸν λίθον τὸν τῆς μνημείας, ὡς τῆς αὐτῶν μωρίας.

Ἐτι αἱ πύλαι κλείονται, διότι νὰ θωρεῖνται
 Ἀπ' ὅλης τῆς μυστηρίας, ἵαν καὶ νὰ τιμῶνται,
 Δὲν εἶναι πρέπον ἄξιον, ἀλλὰ τοῖς λειτουρῶσιν
 Ἰερωμένοις μοναχὰ, ἢ τέτοις ἀγνοῖς ᾔσιν.
 Ὡς εἶναι ἡ τάξις ἐκεῖ ἐν τοῖς ἐπηρανοῖς,
 Ὡς λέγει Διονύσιος, Ἀγγέλοις τοῖς ἁγίοις.
 Ἀμίσως γὰρ μετέχουσιν ἐκεῖ Φωτὸς τῆ Θεοῦ
 Οἱ πρῶτοι μόνον Ἀγγελοι ἐκ Οὐρανοῦ ἁγίου.
 Οἱ οὐτέροι δὲ δι' αὐτῶν, καὶ διὰ τῶν δευτέρων
 Μετέχουσιν οἱ Ἀγγελοι ταχυμάτων κατωτέρων.
 Ὁμοίως εἶναι νὰ ἴδῃς ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
 Διότι ὁ Ἀρχιερεὺς διχῶς ἀντιλογίαν
 Ἀμίσως εἰς τὴν Τράπεζαν ἵστανται τὴν ἁγίαν,
 Καὶ ἰκτελεῖ τὴν μυστικὴν ἀναίμακτον Θυσίαν.
 Οἱ ἱερεῖς δὲ δι' αὐτῆς μετέχουν τῆς Θυσίας,
 Καὶ οἱ αὐτῶν οἱ λαϊκοί, τάξις τῆς Ἐκκλησίας.
 Ὁ ἱερεὺς λοιπὸν ἐλθὼν μὲ ἔλεος τὸ Θεῶν
 Πρὸς τὴν τελείωσιν αὐτῶν τῶν Δώρων τῶν ἁγίων,
 Καὶ νὰ ἀρχίσῃ μέλλοντας τὴν Φοβερὰν Θυσίαν,
 Προευτρεπίζει ἑαυτὸν ὡς πρέπει κατ' ἄξιαν,
 Καὶ οἷα τῶν εὐχῶν αὐτῆς καὶ ἀγαθῶν καὶ ἀγνίζει,
 Ἀλλὰ ἢ τὸ περισπᾶ πλῆθος τὸ καταετίθει,
 Καὶ πρὸς τὴν χάριν τὸν λαὸν τὸν προπαρασπενᾷ,
 Τὸν διαδέχεται ἄξιον, καὶ τὸν προαγιαρίζει.
 Μὲ τι δὲ; μὲ τὴν προσευχὴν, μὲ τὴν ἀνάμνησίν μας.
 Ἀγάπην ἢ ὁμόνοιαν πρὸς πάντα ἀδελφόν μας.
 Τεῖτον καὶ τελευταῖον δὲ μὲ τὴν ὁδοποισίαν,
 Μὲ τὴν τῆς πίστεως ἡμῶν καλὴν ὁμολογίαν.
 Ὑπερ τῶν προτεθέντων ἢ δώρων μᾶς ἐπροσάξει
 Νὰ δευθῶμεν τῷ Θεῷ ὅλοι ἢ μᾶς Φωνάζει.
 ἵνα τὰ δώρα μας αὐτὰ τῶρα ἀγιασθῶσι,
 Καὶ κατὰ τὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς σκοπὸν μᾶς τελειωθῶσι.

Εἶτα καὶ ἑτέρα προσδεῖ, ὅπῃ νὰ δευθῶμεν
 Πρέπει συμφέρει δι' αὐτὰ, ἢ νὰ εἰσακηδῶμεν,
 Τέλος νὰ παραδώσωμεν εἰς τὸν Θεὸν κελεύσας
 Ἡμᾶς ἢ τὸν πλησίον μας πάλιν ἢ συμβαλεύσας,
 Εἰρήνην πᾶσιν εὐχεται, τὴν τῆς Ψυχῆς εἰρήνην,
 Τὴν ἡρεμίαν τῆς νοῦς, ἢ τὴν εὐτακτοσύνην,
 Καὶ τὴν πρὸς τῆς ἀλλήλης μας ἐτι ὁμοφροσύνην,
 Τὴν ἐνωσιν μὲ ὁληνῆς, ἢ μὲ ὁμογνωμοσύνην.
 Μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ ἐντολὴ τὸ νὰ παρακαλῶμεν
 Ἐναὶς διὰ τὸν ἄλλον μας, γιὰ τὸτο ἐκφωνῶμεν,
 Ἀποκεινόμεθα ἡμεῖς, ναι, Καὶ τῷ Πνεύματι,
 Εἰρήνη ἦγαν ἡ αὐτὴ εἴη καὶ τῇ Ψυχῇ.
 Ἡ, λέγωντας ὁ ἱερεὺς ἐκ μερὸς τῆς Χριστείας,
 Εἰρήνην πᾶσι τοῖς πιστοῖς, τοῖς ἐνδοῖς τῆς νᾶς μας.
 Ἀποκεινόμεθα ἡμεῖς, καὶ τὸν παρακαλῶμεν,
 Καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς Χριστείας ἡμεῖς νὰ ἐνωθῶμεν.
 Τητίσι δὲς ἡμῖν Χριστὲ καὶ τὴν πρὸς σὲ τελείαν
 Ἀχώριστον παντοτινὴν ἐνωσιν καὶ ἁγίαν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, ἢ πάλιν δὲν σχολάζει
 Ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν λαὸν νὰ λέγῃ νὰ Φωνάζει.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, ἢ μὴ μνησικακῶμεν,
 Τὴν ἐχθρὰν διαλύσωμεν, ἢ ἄς Φιλιωθῶμεν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, ἀλλήλους μὴ μισῶμεν,
 Μὴ μᾶς μισήσῃ ὁ Θεός, ἢ ἐξολοθρευθῶμεν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, καὶ ἡτῶ νὰ γενῶμεν
 Ἀγαπητοὶ υἱοὶ Θεοῦ, νὰ θεοποιηθῶμεν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, γιὰ νὰ ὀνομασθῶμεν
 Ἀδελφοὶ ὄντως τῆς Χριστείας, ἢ νὰ συνδοξασθῶμεν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, μήπως ὑπερηθῶμεν
 Καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Θεοῦ, ἢ τέλος παιδευθῶμεν.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, ὡς ὁ Χριστὸς προσάξει,
 Καὶ μὲ τῆς ἱερέως τῆς τοῦ σώματος μᾶς Φωνάζει,

Καὶ μὴ τὸν παρακῆσωμεν, ὅτι ἐκ ἀληθείας
 Θέλει μετανοήσωμεν δίχως τῆς ὠφελείας.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, τῆς ἱεῖας θυσίας
 Διὰ τὴν κοινωνήσωμεν μετ' ἀρεῶν παῖρησίας.
 Μαχαίρει δίδομον, Φωτιά, βάλλω εἰς τὴν κοιλίαν
 Δίχως ἀγάπην κοινωνῶν, δίχως Φιλαδελφίαν.
 Στεφάνι εἰς τὴν κεφαλὴν πολυτιμον Φορένω,
 Μετὰ τὴν ἀγάπην ὁλωνῶν ὅταν μεταλαβαίνω.
 Τὸν Χριστὸν μέσαιμα βασιῶ, γύρωμαι τῆς Ἀγίας,
 Καὶ ἀγιάζω καὶ ψυχὴν, καὶ οἶκον, καὶ οἰκίους.
 Ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, ἵνα ἐν ὁμοιοῖα
 Πάντες ὁμολογήσωμεν, καὶ πλείστη παῖρησία.
 Εἰς τὴν ἀγάπην γὰρ αὐτὴν τὴν πρὸς ἀνάμεσόν μας
 Καὶ ἡ ἀγάπη ἐπεταὶ ἡ πρὸς τὸν Κύριόν μας.
 Εἰς δὲ τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἀγάπην ἡ γνησία
 Ἐπεταὶ πίστις πρὸς Θεὸν καὶ ἡ ὁμολογία.
 Ὁ δὲ λαὸς βοᾷ ὃν δεῖ Θεὸν ὁμολογεῖσαι,
 Πατέρα λέγων καὶ υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἀνυμῶνται,
 Τριάδα ὁμοῦσιον, Τριάδα τὴν ὁμίαν,
 Τριάδα τὴν ἀχώριστον, τὴν μίαν Βασιλείαν.

Κ Ε Φ. Β'.

Περὶ τῆς ὁμολογίας τῆς πίσεως, καὶ τῶν τε-
 λελευμένων ἐν αὐτῇ· καὶ περὶ ὧν μετ' αὐτὴν ὁ
 ἱερεὺς τοῖς πιστοῖς παραινεῖ καὶ εὐχεται,
 καὶ ὧν ἐκεῖνοι πρὸς αὐτὸν ἀποκρίνονται.

Θέλοντες τῷ Κυρίῳ δεῖ διὰ τὴν φανερώσῃ
 Τὴν θείαν τὴν ἀνάστασιν, καὶ τὴν προδηλώσῃ.

Σεισμὸς μεγάλος ἐγένετο, ὁ τάφος τῆ ἀνοίγει,
 Οἱ Φύλακες Φοβήθηκαν, εὐθύς εἶχασιν Φύγῃ.
 Γὰρ τῆτο ὁ Διάκονος ὅταν εἶπῃ, τὰς θύρας,
 Τὰς θύρας σοφῶς πρόχωμεν, σικῶνεν εἰς τὰς χεῖρας,
 Καὶ τὸν Ἀέρα πέρυσιν οἱ ἱερεῖς καὶ σῆσιν,
 Σκύφτωντας ὁ Ἀρχιερεὺς τότε καὶ τὸν κενῶσι.
 Ἀνοίγει καὶ τῆ βήματος τὰς θύρας τὰς ἀπάνω,
 ὄντας κλεισμέναις καὶ αὐταῖς, ὡς εἶπα παραπάνω.
 Ταῦτα δηλῶσι τὸν σεισμόν, τ' ἀνοίγμα τῆ μνημεῖν,
 Καὶ τῶν Φυλάκων τὴν Φυγὴν ἐκ τῆ σεισμῆ τῆ θείᾳ.
 Καὶ ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς συνθάπτεται Χριστῷ μας,
 Μαζὶ γὰρ νὰ συναναστῇ Κυρίῳ τῷ Θεῷ μας.
 Καὶ τὸν Ἀέρα δι' αὐτὸ τὸν πέρυσιν τὸν σικῶνεν
 Ἀνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ τὸν διπλώνει.
 Ἡ δὲ σφραγὶς σικῶνεται, ἦγυν ὁ Ἀσεβίσκος,
 Ὅπῃ τὸν ἔχει τὸν βασιῶ ἀπάνω τῆ ὁ Δίσκος,
 Ὁ ὕμνος ὁ Ἀγγελικὸς ὅποτεν ἐκφωνῆται
 Κοινῶς Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος καὶ ὕμνηται,
 Ὡσαν ὅπῃ οἱ Ἄγγελοι εἶχαν τὰ ἐνεργήσει
 Αὐτὰ εἰς τὴν ἀνάστασιν, καὶ ἐξυπερετίσει.
 Προσάξεται δὲ ὁ λαὸς, ὅλοι τες νὰ εἰπῶσι
 Τὶ ἔμαθαν περὶ Θεῶ, καὶ τὶ ὁμολογῶσι.
 Τὰς θύρας ὅλας πρότερον ἐν ταύτῃ τῇ σοφίᾳ,
 (τῆς πίσεώς μας δηλαδὴ σοφία τῇ Ἀγίᾳ)
 Τὰς θύρας τὰς αἰδήσεις μας, θύρας τὰ σώματά μας,
 Θύρας τὰ ἴδια μας αὐτὰ, ὅλα τὰ πνευματά μας,
 Ἀνοίγοντες, προσέχοντες εἰς ταύτην τὴν σοφίαν,
 Εἰς τὸ, Πίσεω δηλαδὴ, εἰς τὴν ὁμολογίαν.
 Λέγοντες, καὶ ἀκροῶντες ἐτῆτο κατ' ἡμέραν
 Διὰ ἀσφάλειαν ἡμῶν, σῆριζεν ἡμετέραν.
 Ἐτάχθη δὲ νὰ λέγεται, γνωστὸν διὰ τὴν γένῃ
 Πᾶσι τοῖς πέρασι τῆς γῆς, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ,

Καὶ δίχως τῆτο εὐσεβὴς κανένας δὲν πλανάζει,
 Οὐδὲ ἔμπνᾳ δίχως αὐτό, ἡδὲ ὀφλεια κινάζει.
 Καὶ δίχως τῆτο τὴν ψυχὴν κανείς ποτὲ δὲν σώνει,
 Τῆτο ἢ τὸ Πάτερ ἡμῶν λέγοντας τελειώνει.
 Τῆ ἱερῇ λοιπὸν αὐτῇ συμβόλῃ λεγομένη.
 Γίνεται ἔνδον ἀσπασμός, παντὶν ἀπαιτημένη.
 Διότι διὰ τῆς ὁρθῆς ταύτης ὁμολογίας
 Ἡ ἑνωσίς μας ἐγένεν ἑνεκεν σωτηρίας.
 Καὶ ὅτι τῆτη ἑνώσεν ἡμᾶς μετὰ τῆς Ἀγγελίας,
 Καὶ ὅτι ἡ ἀγαπήμεθεν συμφέρει μεχρὶ τέλους.
 Διότι καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἱερεργήθη
 Διὰ ἀγάπην μοναχὰ, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐτίθη.
 Καὶ ὁ ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸν ἐνοικωνήσῃ,
 ὄχι μετὰ μίσος μετὰ ὀργήν, μὲ ἀγάπην νὰ ἐγγίσῃ.
 Καὶ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι εἰμεῖθεν ὅλοι φίλοι.
 Ἐχθρὸς κανείς δὲν εἶν' ἐκεῖ, μακρὰν ἐχθροὶ σὰν σκύλοι.
 Κρατῶσι δὲ τὸ ἱερὸν κάλυμμα εἰς τὰ ὄψα
 Τὸ σύμβολον τὸ ἱερὸν ἐν ὅσῃ λέγεται ὥρα,
 Ὅτι τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ πρέπει ν' ὁμολογῶμεν.
 Ὅλα σώσῃ ἢ καθάρσῃ, εἴτα νὰ τὸν θωρῶμεν.
 Ἐπειτα ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ καὶ ὁ ἱερέας
 Λέγει κοινῶς μετὰ Φωνῆς μεγάλης θαρραλείας,
 Στῶμεν καλῶς, προσεκτικῶς, μετὰ φόβον μετὰ δαίλιαν
 Εἰς τῇ πίστευ τὴν καλὴν ταύτην ὁμολογίαν.
 Στῶμεν καλῶς χριστιανοί, εἰς ταύτην ὡς σταθῶμεν
 Τὴν πίσιν μας παντοτινὰ, ποτὲ μὴ σαλευθῶμεν.
 Στῶμεν μετὰ φόβον εἰς αὐτήν, ὅτι πολὺς μεγάλος
 Εἶναι ὁ κίνδυνος ἐδῶ, παρὰ κανέναν ἄλλον.
 Στῶμεν καλῶς, ὅτι καλὴ εἶν' ἡ ὁμολογία
 Συμβόλῃ τῆτι τῇ καλῇ, Θεοφιλῆς, ἁγία.
 Στῶμεν καλῶς, ὅτι καλὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία,
 Ὅπῃ εἰς ταύτην εἵνεται, καλὴ πολλὰ ἢ θεία.

Στῶμεν καλῶς, ὅτι καλοὶ ἄνθρωποι ἢ μεγάλοι
 Εἰς ταύτης ἐσταθήκασι τῆς πίστεως τὰ κάλλη.
 Στῶμεν καλῶς, ὅτι καλῶς τέσσαρες Πατριαρχαί
 Εἰς ταύτην ἐκόντ' ἐξ ἀρχῆς, ἢ τόσοι ἱεράρχαι.
 Στῶμεν καλῶς, ὅτι ἄλλως θέλει κατατρυφῶμεν,
 Κακοὶ κακῶς ἐν τῇ φρικτῇ ὥρᾳ θέλει κραιφῶμεν,
 Καὶ ὡς προδότης τῇ Χριστῷ θέλει κατακρίθῶμεν,
 Καὶ ὡς Ἰούδας ὁ μωρὸς μέλει νὰ κολαδῶμεν.
 Στῶμεν καλῶς εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν ὁμολογίαν,
 Ἀλλήλως ἀγαπήσωμεν ἀγάπησιν ἁγίαν,
 Νὰ ὅλος ὁ Παράδεισος, ἰδὼ ἡ σωτηρία,
 Ἡ Βασιλεία ἑρανῶν, Χριστὸς κ' ἡ Παναγία.
 Ἀλλήλως ἀγαπήσωμεν, τὴν πίσιν νὰ βασῶμεν,
 Τῆτα τὰ δύο τὰ καλὰ καλῶς νὰ τὰ κρατῶμεν.
 Ἀνάγκη εἶναι ἀδελφοί κ' ἐδῶ νὰ εὐτυχῶμεν
 Πολλὰ καλὰ νὰ ζήσωμεν, ἢ τέλος νὰ σωθῶμεν.
 Νὰ δοξαζῶμεν ἢ ἐκεῖ μετὰ τῶν Ἀποστόλων,
 Μαριτύρων, ἢ ἱεραρχῶν, ἢ τῶν Ἀγίων ὅλων,
 Ὅπῃ ἐκρατήσαν αὐτὰ, καὶ εἶναι δοξασμένοι,
 Καὶ καθεὶς ἑνας ἀπ' αὐτῶν μετὰ πόδον μᾶς προσμένει,
 Πότε νὰ πάμε ἢ ἡμεῖς, γιὰ νὰ συνδοξαζῶμεν,
 Καὶ τὸν δοξαζόντα Θεὸν νὰ συνδοξολογῶμεν.
 Στῶμεν λοιπὸν σῶμεν καλῶς μετὰ πόδον μετὰ δειλίαν
 Καὶ εἰς τὴν θείαν πίσιν μας, ἢ εἰς τὴν λειτουργίαν,
 Διότι ἐτῆ ἐκόντες εἰς τὴν ἱεραρχίαν,
 Καὶ τῇ Πίστευ τὴν σεπτὴν ταύτην ὁμολογίαν,
 Καὶ ταῦτα τὰ προκείμενα τὰ ἁγία μας Δῶρα,
 Ὅπῃ προσφέρομεν ἡμεῖς πρὸς τὸν Θεὸν μας τῶρα,
 Καὶ τῆτα θέλῃ προσφερθῇ βέβαια ἐν εἰρήνῃ.
 Ἐν μιᾷ γνώμῃ ἢ ψυχῇ, ἢ εὐσεβοφροσύνῃ.
 Γιατί; Διότι προσχωμεν λέγει τῇ ὥρᾳ κείνῃ
 Τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν προσφέρειν ἐν εἰρήνῃ.

Ὡσαν νὰ λέγῃ μὲ αὐτὸ, ἢ νὰ μᾶς ἐνθυμίζῃ
 Τὴς λόγους τῆ Κυρίᾳ μας, ὅπῃ αὐτὸς ὁρίζει,
 Προσφέροντας τὸ δῶρόν σου τῷ θυσιαστηρίῳ,
 Ὡσαν νὰ ἔλεγεν, ἐμοὶ, τῷ Θεῷ ἢ Κυρίῳ.
 Ἀνίσως ἢ ἐνθυμηθεῖς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου
 Τίποτε ἔχει κατὰ σὲ, πῆγαινε Φιλιώσῃ.
 Ἀπέκει ἔλα μὲ χαρὰν Φιλιωμένος πάλιν
 Καὶ πρόσφερε τὸ δῶρόν σου μ' ἐλπίδα σου μεγάλην.
 Ἡμεῖς ἀποκενόμεθα, πῶς ὅχι, μὲ εἰρήνην
 Προσφέρομεν τὸ δῶρόν μας, ἢ μὲ ὁμοφροσύνην,
 Μὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὡς ἔλαιον εἰρήνης.
 Καὶ θυσίαν αἰνέσεως Θεῷ μεγαλοσύνης.
 Ὅτι ὁ ἔλεος αὐτός, ἤγνων ἢ εὐσπλαγχνία,
 Ἡ ἐλεημοσύνητε, καὶ ἀγαθοποιᾶ,
 Βέβαια εἶναι γέννημα τῆς καθαρᾶς εἰρήνης,
 Ἦν ἤχομεν ἀλλήλους μας μετὰ εὐγνωμοσύνης.
 Λέγοντας ἢ εἰρήνη γὰρ, λείπει καὶ ἢ εὐσπλαγχνία,
 ὄντας ἐκεῖνη δὲ παρὼν, εἶναι καὶ ἢ εὐποιᾶ
 Ταῦτα δὲ λέγοντες ἡμεῖς εἰδὼ ἢ μαρτυροῦντες,
 Καὶ μὲ τὸ σῶμα μας αὐτὸ ἐτήτα βεβαίωντες,
 Ἦγνων πῶς ὅλοι ἔχομεν ἔλαιον καὶ εἰρήνην,
 Ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους μας, ἢ ἐλεημοσύνην,
 Τότε καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ καὶ ὁ ἱερέας
 Εὐχεται διὰ λόγον μας εὐχὰς, πολλὰ εὐκταίας.
 Εὐχὰς μεγάλας καὶ πολλὰς, εὐχὰς τὰς θειοτάτας
 Ἐν ὕψει καὶ ἐπὶ γῆς, καὶ τὰς τελειοτάτας,
 „Ἡ Χάρις τῆ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ ἢ Ἀ-
 „γάπη τῆ Θεῷ ἢ Πατρὸς, ἢ ἢ Κοινωνία
 „τῆ ἁγίᾳ Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.
 Τὸν ἀντευχόμεθα καὶ ἡμεῖς, Καὶ μετὰ Πνεύματος σου,
 Καὶ μετὰ σὲ, ἤγνων, αὐτὰ, καθὼς εἶπες αὐτός σου.

Τῆ Ἀποστόλου ἢ εὐχῇ, θαῦμα ἐπ' ἀληθείας,
 Μᾶς δίδει γὰρ τὰ ἀγαθὰ Τριάδος ἐξ ἁγίας,
 Τὴν χάριν ἀπὸ τῆ υἱᾶ, καὶ γὰρ δι' εὐσπλαγχνίαν,
 Δίχως νὰ τῆ προσφέρωμεν ἡμεῖς τι κατ' ἁγίαν,
 Καὶ χρεώσυντες μάλιστα δίκην, ἢ τιμωρίαν,
 Ἀπέθανεν ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς σωτηρίαν,
 Αὐτὴ ἦν ἢ περὶ ἡμᾶς αὐτῆς κηδεμονία
 Χάρις ἐστὶ ἢ λέγεται σαφῆς τῇ ἀληθείᾳ.
 Ὅτι οὗτος ὁ Πανάγαθος Πατὴρ ἐξελείωθη
 Διὰ τὰ πάθη τῆ υἱᾶ αὐτῆς καὶ ἐφιλιώθη,
 Καὶ μᾶς ἠγάπησεν ἐχθρὸς ὄντας τῇ παραβάσει,
 Ἀγάπη ὀνομάζονται τὰ παρ' αὐτῆς τοῖς πᾶσι.
 Ἐπειὴ δὲ εἰς τὴν ἐχθρὸς ἡμᾶς Φιλιωθέντας
 Νὰ μεταδώσῃ ἔπρεπε κατὰ οἰκειωθέντας,
 Ὁ ἐν ἐλέει πλῆσιος Θεὸς ἐν τῶν ἰδίων
 Καλῶν αὐτῆς ἢ ἀγαθῶν ἐκ θησαυρῶν τῶν θείων,
 Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον τῆτο το τελειώνει
 Τοῖς Ἀποστόλοις ἐπελθόν, ἢ τὸ ἀποπληρώνει,
 Καὶ δι' αὐτὸ τῆ Πνεύματος λέγεται κοινωνία
 Ἡ πρὸς ἡμᾶς χρηστότης, ἢ ἢ ἐπιδημία.
 Ἀλλ' ἡθέλην εἰπῇ τινὰς, πῶς τῆ Χριστοῦ ἐλθόντος
 Τὰ ἀγαθὰ ἐδόθησαν ὡς λέγεις ταῦτα ὄντως,
 Τίς ἐτι χρεῖα τὸ λοιπὸν ὑπὲρ τῶν δωρηθέντων
 Πάλιν νὰ προσευχώμεσθαι, ὡς μὴ ἐτι δοθέντων;
 Διὰ νὰ μὴ τὰ χάσωμεν, ἀλλὰ νὰ τὰ κρατῶμεν,
 Ἔως τὸ τέλος τὰ καλὰ ταῦτα νὰ τὰ βασιῶμεν.
 Καὶ διὰ τῆτο πρὸς ἡμᾶς δὲν εἶπε τὸ δοθεῖν,
 Ἀλλ' εὐχεται παρακαλῆ ἵνα τοῖς πᾶσιν εἴη,
 Ὡσαν νὰ λέγῃ, ἀπὸ σᾶς ποτὲ μὴ χωριδῆσι
 Τὰ θεῖα ταῦτα ἀγαθὰ ἀλλὰ νὰ συνοικῆσι.
 Εὐχῆς τοιαύτης θαυμαστῆς ἡμᾶς καταξιώσας,
 Καὶ ἔτω τὰς ψυχὰς ἡμῶν εἰς προσοχὴν ὁρμώσας.

Λέγει εὐθὺς ὁ ἱερεὺς πάλιν μὲ νῆ-θεσίαν,
 Καὶ μᾶς σικώνει ἐκ τῆς γῆς τὸν νῆν, ἢ τὴν καρδίαν,
 Ἄνω σχῶμεν, Φωνάζοντας, ἐπάνω τὰς καρδίας.
 Εἰς ἑρᾶνον ἅς φέρωμεν νοὸς τὰς Φαντασίας.
 Ἄς ἀνυψώσωμεν τὸν νῆν, τὰ ἄνω ἅς φρονῶμεν,
 Ἦ ὥρα ἐτζί τὸ ζητᾶ, κ' ἡμεῖς τὸ χρεωστῶμεν.
 Πῶς εἰμεοθεν εἰς ἑρᾶνας, ἢ τὸν Χριστὸν θωρῶμεν
 Τῶρα ἱερεργάμενον, ἡμεῖς ὁμολογῶμεν,
 Ἐχομεν πρὸς τὸν Κυρίον, λέγοντες παρρησία,
 Ἐκεῖ ὁ νῆς μας σέκεται, ἐκεῖ ἢ ἡ καρδία,
 Ἐκεῖ ὅπῃ εὐρίσκεται Χριστὸς ὁ Θεσαυρὸς μας,
 Ὅπῃ Πατὴρ ἐκ δεξιῶν κάθεται ὁ Χριστὸς μας.

Κ Ε Φ Γ'.

Περὶ τῆ ἀγιασμῆ τῆ Δώρα, καὶ τῆς
 πρὸ τῆς εὐχαριστίας.

Ἀφ' ἧ δὲ τόσον ἁγία ἡμεῖς διατεθῶμεν,
 Καὶ τόσον ἱερώτατα ὅλοι ἐτοιμασθῶμεν,
 Τί ἄλλο πλέον ἐμμενεν, ἢ πρὸς εὐχαριστίαν
 Νὰ κινήθῃμεν τῇ Θεῷ, ἢ τὰ πρὸς τὴν θυσίαν.
 Μιμῶμενος δ' ὁ ἱερεὺς τὸν πρῶτον ἱερέα,
 Αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, τὸν ἢ Παμβασιλέα,
 Πρὸ τῆς τελετικῆς εὐχῆς τῆ θείας μυστηρία,
 Εὐχαριστήσωμεν, φησὶν ὅλοι μας τῇ Κυρίῃ.
 Εὐχαριστήσωμεν αὐτὸν ὅπῃ μὲ θάνατόν τε
 Ἰπὲρ ἡμῶν παρέδωκε λύτρον τὸν ἑαυτὸν τε.
 Ἦ ἢ εὐχαριστήσωμεν τὸν θεῖόν τε Πατέρα,
 Ὅπῃ ἀπέστειλεν αὐτὸν λύτρωσιν ἡμετέραν.
 Καὶ Ἀξιὸν ἢ δίκαιον ἐστίν, ἡμεῖς εἰπόντες,
 Τὸ νὰ εὐχαριστήσωμεν, ὑπόχρεοι ὡς ὄντες,

Αὐτὸς προσφέρει τῷ Θεῷ καὶ τὴν εὐχαριστίαν
 Μόνος ὁ θεὸς ἱερεὺς, ἢ τὴν δοξολογίαν.
 Καὶ ἔτω κατὰ μόνας μὲν αὐτὸς εὐχαριστήσας
 Πατέρα, Λογόν, Πνεῦμα τε, ἢ συνδοξολογήσας.
 Διὰ τὰς τόσας ἀπειρας Θεῷ εὐεργεσίας
 Τὰς ἐξ αἰῶνος εἰς ἡμᾶς ἀπάντως γεγονούσας,
 Καὶ σὰν νὰ ἐβλεπε ἐκεῖ τὰς τόσας χιλιάδας
 Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων τε ὁμῶς ἢ μυριάδας,
 Νὰ παρασέκωνται ὁμῶς νὰ κράζην νὰ βοῶσι,
 Καὶ τὸν τρισάγιον Θεὸν νὰ συνδοξολογήσι·
 Ἀφίνει τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ μουσικᾶ ἢ μόνος,
 Καὶ ἐκφωνεῖ πρὸς τὸν λαόν, λέγει μεγαλοφῶνως·
 Ὑμνον τὸν ἐπὶ νίκιον, ὅπῃ αὐτοὶ ὑμνῶσι,
 Ἀδᾶσι, κράζουσι Θεῷ, λέγουσι, ἢ βοῶσι.
 Καὶ δὲν τὸν λέγει ἢ αὐτὸν, ἡμεῖς γὰρ νὰ τὸν πῶμεν,
 Τὸν δίνει εἰς τῆς εὐσεβεῖς, ἡμεῖς νὰ τὸν ὑμνῶμεν,
 Διὰ νὰ κάμῃ κοινωνὸς ὅλης τῆς ὑμνωδίας,
 Καὶ ἱσαγγέλης τῆς πίστες ἐπὶ τῆς λειτουργίας,
 Νὰ ἀγιασῇ μὲ αὐτὸν καὶ γλώσσας ἢ καρδίας,
 Καὶ νὰ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἢ διανοίας·
 Καὶ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς ἐμπρὸς Τριᾶδος τῆς Ἁγίας
 Ἐν ταύτῃ παριστάμεθα τῇ ὥρᾳ τῆς θυσίας,
 Καὶ ὅτι μέλλομεν ἡμεῖς μὲ αὐτῆς νὰ ἐνωθῶμεν,
 Καὶ τὸν αὐτὸν ὕμνον κοινῶς Θεῷ νὰ ἐκφωνῶμεν.
 Τότε ἡμεῖς ἀγγελικῶς ὡτὶς αὐτῆς ὑμνῶμεν,
 Καὶ ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδομεν ἐκφωνῶμεν.
 Ἀφ' ἧ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς Θεῷ εὐχαριστήσῃ,
 Καὶ σὺν Ἀγγέλοις, ἢ ἡμῖν τὸν ὕμνον ἀνυμνήσῃ,
 Καὶ τέλος πάντων θυμηθῇ τὴν ὥραν τὴν ἰδίαν
 Τὴν θείαν ἢ ἀποθέτην Θεῷ οἰκονομίαν.
 Καὶ μουσικῶς διηγηθῇ τὸν μουσικὸν ἐκεῖνον
 Τὸν δεῖπνον τῆς Κυρίου μας, ὕμνων ἢ μεγαλύνων.

Τὸν τρόπον διηγούμενος πῶς εἰς τὰς Ἀποστόλους
 Παρέδωκεν ὁ Κύριος, συντεγώνοντας μὲ ὅλους,
 Καὶ ὅτι τὸ Ποτήριον ἐκεῖ εἶχε πιάσῃ,
 Καὶ πῶς τὸν ἄρτον ἔλαβε, καὶ εἶχε τὴν ἁγίασιν,
 Καὶ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτῷ καὶ Ἀποστόλοις,
 Τοῖς διδασκαλοῖς πάσης γῆς, τῆς οἰκουμένης ὅλης,
 Τότε εὐκαίρως ἐκφωνεῖ καὶ τὰς αὐτὰς ἰδίας
 Φωνὰς καὶ λέγει τῷ Χριστῷ, Φωνὰς λέγω τὰς θείας.
 „Λάβετε φάγετε, τὸτό μὲν ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ
 „ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἁφῆσιν ἁμαρτιῶν.

Καὶ πάλιν.

„Πίετε ἐξ αὐτῆς πάντες, τὸτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου,
 „τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολ-
 „λῶν ἐκχυόμενον εἰς ἁφῆσιν ἁμαρτιῶν.

Μνηδεῖς δὲ καὶ διηγηθεῖς τὰ τῆς οἰκονομίας
 Μυστήρια ὁ ἱερεὺς τῆς τῷ Κυρίῳ θείας,
 Τὰ Σὰ ἐκφώνως ἐκ τῶν Σῶν, λέγει πρὸς τὸν Δεσπότην,
 Προσφέρωμεν πρὸς σὲ Θεέ, τὸν μόνον ζωοδότην,
 Ἀπερ παρέδωκας ἡμῖν διὰ τῶν Μαθητῶν σου,
 Ταῦτα προσφερόμεν σοι, νῦν κατὰ τὸν ὀρισμὸν σου.
 Ὁ δὲ λαὸς εὐχαρισεῖ Τριάδα τὴν ἁγίαν,
 Ὅτι παρέδωκεν ἡμῖν ταῦτα πρὸς σωτηρίαν,
 Σὲ τὸν Πατέρα καὶ Θεόν, Φωνάζοντας, ὑμνῶμεν,
 Σὲ εὐλογῶμεν τὸν υἱόν, τὸ Πνεῦμα, Φχαρισθῆμεν.
 Καὶ δέεται ὁ ἁγιοῦ τῆς θείας εὐσπλαγχνίας,
 Καὶ τῆς ἐκ τῶν χάριτος, καὶ θείας κοινωνίας.
 Ἐδῶ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς δέεται ἱκετεύει,
 Καὶ τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ πρεσβεύει καὶ πιστεύει
 Τὰ δῶρα νὰ τελειωθῇ, καὶ νὰ ἁγιασθῇ,
 Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἔκοντας νὰ δεχθῇ,

Καὶ ἔτω νὰ μεταβληθῇ, νὰ μετασιωθῇ,
 Σῶμα καὶ αἷμα τῷ Χριστῷ Κυρίῳ νὰ γενῇσι.
 Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λαὸς, ἀνακαλυμμένοι
 Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροί, καὶ οἱ ἱερωμένοι,
 Ὅλοι προσπέφθον, δέονται μετ' ἁγίας εὐλαβείας,
 Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας των, ἐξ ὅλης διανοίας,
 Ὡς τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τὰ νῦν ἐπιφοιτῶντος,
 Καὶ τὴν θυσίαν ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ τελειῶντος.
 Δὲν γίνονται τὰ δάνερα ἐτζί μετ' εὐνοίας,
 Δὲν γίνονται ἡ δέησες ἐτζί ἀπὸ καρδίας,
 Δὲν σέκονται χρεῖσιν ἐτζί μετ' εὐλαβείας
 Παρὰ εἰς ταύτην τὴν ἀκμὴν τῆς θείας λειτουργίας.
 Ἐδῶ κἀνεί ὁ εὐσεβὴς μετ' ἁγίας ἱεστίας
 Ἀναφορὰν πρὸς τὸν Θεὸν τὰς πλὴν μεγάλας χρείας.
 Ἐδῶ ζητεῖ συγχώρησιν, ἐδῶ ζητεῖ ὑγίαν,
 Ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ἐχθρῶν, γνῶσιν, καὶ παρθενίαν.
 Ἐδῶ ζητεῖ ἐγκράτειαν, ὑπομονήν, σοφίαν,
 Καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετῆς πρᾶξιν καὶ ἐργασίαν,
 Καὶ τὴν λαμβάνει βέβαια δίχως ἀμφιβολίαν
 Ἐκ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι διὰ τὴν παρθενίαν.
 Τάτων ἔσως ἐχόντων δὲ, καὶ ἔτω γινομένων
 Ἐπὶ λαῷ καὶ λειτουργῷ, ὁμῶς καὶ λεγομένων,
 Ἡνωται, καὶ τετέλεται τὸ πᾶν τῆς λειτουργίας,
 Ἐλαβε τέλος ὁ σκοπὸς ὁ τῆς ἱεραργίας.
 Τὰ δῶρα ἁγιασθήκαν, σὰρξ αἷμα ἐγνωρίσθη,
 Καὶ ἡ ἀναίμακτος φρικτὴ θυσία ἀπηρτίσθη.
 Τὸ μέγα θῦμα καὶ σεπτὸν, τὸ μέγα ἱερεῖον,
 Ἐπὶ τῷ κόσμῳ τὸ σφαγὴν, τὸ ἄκακον ἁγίον,
 Ἐπὶ τῆς θείας ἱεράς τραπέζης καθορᾶται,
 Καὶ ὑπὸ πάσης ἐρατίας Ἀγγέλων προσκυνᾶται.
 Ὁ τῷ Θεῷ Πατρί ὁ υἱὸς εἰς τῆς τριάδος πέλων,
 Τῆς Παναγίας ὁ υἱὸς, ὁ βασιλεὺς Ἀγγέλων,

Ἐπὶ τραπέζης αἰδήτης πρόκειται καθοράται,
 Καὶ ἀπὸ χεῖρα βαβαὶ ἀνθρώπων ψηλαφᾶται.
 Ἡ βασιλεία ἡραῶν, ἢ ὁ Παράδεισός μας,
 Ἡ ἀφesis ἀμαρτιῶν, ὁ Ἰησὺς Χριστὸς μας.
 Ὡς κἄμπει πᾶν δόλοπρεπῶς γόνυ ἐκθεῖναι,
 Καὶ ἐπιγείων ἐν ταύτῃ, ἢ τῶν καταχθονίων,
 Ἐπὶ τραπέζης αἰδήτης ταύτης τῆς ἐπιγείας
 Ὁρᾶται μετὰ θειῆς ὁμῶς ἀορασίας.
 Τὸ θῶμα τὸ παγνόσμιον, ἢ ἡ τροφή ἡ ζῶσα,
 Ἡ ἡδονὴ ἡ ἀλητος, χαρὰ ἡ μὴ γηρῶσα,
 Τὸ μόνον ὄντως ἀγαθόν, ἢ ἀρεὰ εὐφροσύνη,
 Τὸ πάντων ἰλαστήριον, ἢ ἡ ἀγκιστρὴ,
 Ἐν τῷ ἁγίῳ βήματι ὑσιωδῶς ἀφάτως
 Παρεσι μετ' ἀγγελικῶν ταγματίων ἀοράτως,
 Τὸν ἱερεὺς εὐλογῶν αὐτὸν καὶ ἁγιαζῶν,
 Καὶ τὸν δοξάζοντα αὐτὸν λαὸν ἀντιδοξάζων.
 Ὁ Ἄετος γὰρ ἁγιασθεὶς διὰ τῶν ἱερέων,
 Σώματος τῆ κυριακῆ ὅς ἐστι τύπος πλείον,
 Ἀλλ' ὅς ἐ δῶρον, λοτελα, ὅπῃ νὰ εἰκονίζῃ
 Τὸ δῶρον τὸ ἀληθινόν, εἰκόνα νὰ νομίζῃ.
 Ἡ νάχη εἰς τὴν λόγῃν τε ὡς μίαν ζωγραφίαν
 Τῶν σωτηρίων τε παθῶν, ὡσαν εἰς χάριτα μίαν.
 Ἀλλ' εἶναι βεβαιότατα τὸ ἴδιον τὸ δῶρον,
 Τὸ δῶρον τὸ ἀληθινόν, δῶρον τὸ ζωηφόρον.
 Αὐτὸ τὸ τῆ Δεσπότῃς παναγίου κοσμίον,
 Τὸ σῶμα τὸ πανάχεαντον, τὸ λατρευτὸν, τὸ θεῖον.
 Αὐτὸ ὅπῃ ἐδέχθηκε διὰ Φιλανθρωπίαν
 Τὰ πάθη ὅλα ἀληθῶς, ἢ κατὰ Φαντασίαν.
 Αὐτὸ ὅπῃ μαρτύρησε Πατὴρ τῆ ἀθανάτης
 Ὁμολογίαν τῇ καλῇ εἰς τὸν καίρῳ Πιλάτῃ.
 Αὐτὸ ὅπῃ ἐπαίδθηκεν, ἐδάμνη, ἐπαιδεύθη,
 Ἐπύσθη, ἐκαυρώθηκεν, ὅς ἐστι χορὴν ἐγείνη.

Ὁμοίως ἢ, ὁ οἶνος θεῖος, τὸν φρεῦσαν αἷμα εἶναι.
 Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σῶμά τε ἐν τῷ προσηλωθῆναι.
 Τῆτο τὸ αἷμα ἀληθῶς εἶναι τὸ τῆ Θεῆς μῆ,
 Τῆτο τὸ σῶμα βέβαια εἶναι τὸ τῆ Χρῆστῃς μῆ.
 Ἐκ τῆ ἁγίᾳ Πνεύματος τὸ συληφθῆν ἀσπόμεως,
 Τὸ ἐκ Παρθένου γεννηθῆν τῆς Μαριὰμ ἀφθόρως.
 Τὸ ἐνταφέν, τὸ ἀναστῆν τῇ τρίτῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 Τὸ ἀνελθῆν εἰς ἡραῶν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα,
 Καὶ καθιζόμενον ἐκεῖ ἀπὸ τῶν δεξιῶν τε,
 Καὶ προσκυνέμενον ἀεὶ ἐκ τῶν δυνάμεων τε.

Ὑμνος.

Χρῆς Θεῆ ἡ δύναμις, Χρῆς Θεῆ σοφία,
 Χρῆς Θεῆ ἀπάντασμα, εἰκὼν, σφραγὶς τελεία,
 Χρῆς Ἀγγέλων γλυπασμός, Χρῆς Ἀγγέλων φάος,
 Χρῆς Ἀγγέλων ἡ ὁδὸς, ὁ ὕμνος ἀενάως.
 Χρῆς πιστῶν ἐπίσκεψις, Χρῆς πιστῶν λατρεία,
 Χρῆς πιστῶν κραταίωμα, ἐλπίς ἢ σωτηρία.
 Χρῆς εἰρήνης βασιλεῦ, Χρῆς ἀγάπης βεῦσις,
 Χρῆς ἐλέος χορηγέ, τῶν ἀγαθῶν ἡ χύσις.
 Κύριε δυσωπόμενος δέησι τῆς θείας.
 Ἁγίως Ἐκκλησίας σε, ἢ νύμφης ἐρασμίας,
 Δι' ἀμετρον χρηστότητα, δι' ἁεραν εὐσπλαγχνίαν,
 Καὶ διὰ τὴν θεότητα, ἢ παντοκρατορίαν,
 Τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον ἕως τῆς συντελείας,
 Τὴν Ἐκκλησίαν φύλαξον ἐκ πάσης ἐπηρείας,
 Ἀντιλαβὴ ἐλέησον αὐτὴν πολεμομένην,
 Κατεύνασον, εἰρήνευσον αὐτὴν ταραττομένην.
 Ἀπόδος ταύτῃ ἐκκοπὴν τὸ μέλος τὸ οἰκτεῖον,
 Ἐνσῶν θεία κεφαλὴ τὸ σῶμά σε τὸ θεῖον,
 ἵνα ὡμῇ περιχαρῶς, ὡς τὴν χαρὰς ἡμέραν,
 Καὶ χαίρετ' ὁλομέλως τὴν θείαν σε Μητέρα.

Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, κλῆσις ἰδιατάτη
 Τῇ σῇ δόξῃ, καὶ χάριτι, καὶ ἀεμοδιωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, καθεδερα ὑπερτάτη
 Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, καὶ πόλης θειοτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἐξέδρος ἀνθηροτάτη
 Τῇ ἱερωαὶ Πανύμνητε, χαῖρε μυσικωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, Δαβὶδ εὐμορφωτάτη
 Οὐγάτερ, καὶ βασιλίσσα, χαῖρε ποδητοτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, κλῆς Φρικωδεσάτη
 Τῇ βασιλέως Σολομῶν μυσηρωδεσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ ἀσματικωτάτη.
 Βίβλος τῇ προφητάναντος, καὶ ὄντως βαθυτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἀναταληπτοτάτη
 Βίβλος τῇ Λόγῃ τῇ Θεῶ, καὶ ἐρητορικωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, βάτος φεραυγεσάτη
 Τῇ νομοθέτῃ Μωϋσῇ, καὶ ἐπικρατεσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ διαφανεσάτη
 Ἐν τοῖς προφήταις ὁρασις, καὶ πολυειδεσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ὁρασις πρεσβυτάτη,
 Ἐλευσις δὲ ἐμφάνεια τῷ κόσμῳ νεωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, παῖς ἡ παναλνεσάτη
 Τῇ εὐκλεῆς Ἰωαννίμ, ἀξιοπρεπεσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ζύγατις χειροτάτη
 Τῇς Ἀγνῆς τῇς Θεοφρονος, καλοπαγαθοτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, γνώμη γενναιοτάτη,
 Φρόνημα ἀταπεινωτον, ψυχὴ εαθηροτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ εὐαρεστωτάτη
 Δόλη Κυρίῳ τῷ Θεῷ, καὶ εὐδοκιμωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἀξία καينوτάτη,
 Ἡ δόλη μήτρῃ τῇ Θεῶ, γυνὴ θειωτάτη.

Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, δόξα ἱναργεσάτη
 Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις τε, καὶ ἐν τῷ ἀποσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, δύναμις τρανωτάτη
 Ἐν ἑρανω, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ γῇ τῇ κατωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ γεννητικωτάτη
 Ἀγιασμῷ, καὶ φωτισμῷ, καὶ παρρητικωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, κυβενητικωτάτη
 Ψυχῶν σωμάτων δεξιά, γλῶσσα σωσικωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ φιλοξενωτάτη
 Ἐν παντὶ τύπῳ πανταχῶ, καὶ φιλοπτωχοτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, οικονομικωτάτη
 Πτωχῶν, κρηῶν, καὶ ὁρφανῶν, καὶ φυλακτικωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, μετριοφρονεσάτη,
 Ἐπίσκεψις τῶν ἀδελφῶν ἡ ἐπιμελεσάτη,
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἰαματικωτάτη
 Ψυχῶν σωμάτων ἰασις, σφόδρα εὐσοχωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, αἰὲν προχειροτάτη.
 Πάντας εἰς τὸ εὐεργετεῖν, πρέσβυς εὐτονωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, πᾶσι πλησιεσάτη
 Τοῖς ἐπικαλημένοις σε, καὶ χάρις ὠκυτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, δυναμωτικωτάτη
 Τοῖς δέλοις σε κατὰ παθῶν, καὶ εὐπροσιτωτάτη,
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ὁδὸς εὐχερεσάτη
 Ἐν πάσῃ πρᾶξει ἀγαθῇ καὶ τῇ δυσχερεσάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, μόνῃ συντονωτάτη
 Πρεσβεία, καὶ ἐκπλήρωσις αἰὲν δεξιωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ ἐπ' εὐσεβεσάτη
 Ἀγαλλομένη τῇ ψυχῇ, καὶ πολυμαδεσάτη
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἐπ' ἐρημικωτάτη
 Ἀγαλλομένη βιοτῇ, καὶ ἱναρετωτάτη.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, καὶ ἐπ' ἐννομωτάτη
 Χαίρεσα τῇ διαγωγῇ καὶ τῇ κοσμιωτάτη.

Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ ἐπ' ἀκτιμονεσάτῃ,
 Τῇ πολιτεία χαίρῃσα, ἡ ὀλιγαρχεσάτῃ,
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ψυχῇ ἀνδρεινωτάτῃ.
 Κατὰ παθῶν ἡ χαίρῃσα, ἡ ἐλλογιμωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ δεσπεσιωτάτῃ,
 Ἡ χαίρῃσα ἐπὶ ψυχῇ χριστιανικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἐπιτηδειοτάτῃ
 Πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἡ νοητικωτάτῃ,
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, διακριτικωτάτῃ
 Εἰς ἀγαθῶν τῶν μορικῶν, διωρετικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, πηγὴ διειδεσάτῃ,
 Τὸ χαριτόπουν πέλαγος, πνοὴ εὐκταεσάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, χώρα εὐφροσυνωτάτῃ,
 Ζωῆς εὐχυν βλασησασα, ἐλαία εὐπνεσάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, κλήσις θλιβερωτάτῃ
 Κατὰ τῆ κοσμοκράτορος, ἡ λόγῃ πικροτάτῃ
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, κλήσις εὐκολωτάτῃ
 Ἡμῶν κατὰ τῆ δαίμονος, αὐτῷ δὲ βαρυτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἀλεξίκακωτάτῃ,
 Τῶν τῆ ὁλίστα μηχανῶν ἀναρετικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ ἀνεξίκακωτάτῃ,
 Πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπητικωτάτῃ,
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ ὀνομαστοτάτῃ
 Ἐν τῷ παντὶ Μήτηρ Θεῶ, ἡ ἐμφαντικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ὁρασις σαφεςάτῃ
 Τοῖς ἀνυμνωσισ' ἐκ ψυχῆς, ἡ χαρμονικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ἡ εὐευχωροτάτῃ
 Ὑπόδεσις, διήγησις, ἀλλὰ ἡ συνωτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ψυχῇ ἀθλιωτάτῃ
 Κράζωσι ἀειπαύσενε, πρὸς σὲ δὲ πιστοτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, γλώσσῃ μιαινωτάτῃ
 Βοῶσι Παναμώμητε, χαῖρε εὐφημοτάτῃ.

Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, φωνῇ γεγονωτάτῃ
 Ἀναβοῶσι ἀχραντε, χαῖρε μοι σεβροτάτῃ.
 Χαῖρε Παλάτιον Θεῶ, ενεργητικωτάτῃ
 Τῆς σωτηρίας με ἀεὶ, ἡ σκεπασικωτάτῃ.
 Χαῖρε Παρθένε Μαριὰμ, ἡ θεοπτικωτάτῃ,
 Ἐμὴ δὲ σκέπη σὺν Θεῷ πνοῇ ἐν τῇ ἐσχάτῃ, Ἀμήν.

Τέλος τῆ τρίτης μέρους.

ΜΕΡΟΣ Δ.

Κ Ε Φ. Α΄.

Περὶ τῶν μετὰ τὴν Θυσίαν εὐχῶν, καὶ
τις ὁ λόγος, καθ' ὃν ἐνταῦθα τῶν Ἀ-
γίων μνημονεύει, καὶ ἐξαιρέτως
τῆς Παναγίας.

Ο θαυμαστός ἦν ἱερεὺς, ἀφ' ὃ πλὺν ἡ Θυσία
Ἀγιασθῇ, ὥς εἶπομεν, καὶ γένηται τελεία,
καὶ τὸ ἐνεχυρεῖν Θεῷ τὸ τῆς Φιλανθρωπίας,
Ἀμὴν Θεῷ τὸν αἵοντα κόμῃ τὰς ἀμαρτίας,
βλέπει προκείμενον αὐτὸν, καὶ βλέπωντάς τον χαίρει,
Ὡσάν ὅπῃ τὸν ἔβαλεν ὡς ἠδεδλε τὸ χέρι,
καὶ τὸν μεσίτην ἐπίασεν ἐν πίσει, καὶ σπυδοῖτε,
καὶ ἔχει τὸν Παράκλητον τὸν Ἰησοῦν μαζί τε.
Τότε λοιπὸν τότε αὐτὸς πρὸς τὸν Θεὸν γνωρίζει
Ὅλα τε τὰ ζητήματα, καὶ δέεται, καὶ ἐλπίζει,
ἐλπίζει ὅμως σύγχεα, καὶ ἐτζί ἀναφέρει
τὸ ζήτημα τὸ χάρισμα ὅπῃ τὸν ἐσυμφέρει.
Ἔτι δὲ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, ἃς εἶχε μνημονεῖση
Πρῶτα εἰς τὴν προσκομιδὴν, καὶ εἶχε μιστεῖση,

καὶ ὑπὲρ ὧν ἐπρόσφερε τὰ δῶρα τῆς Θυσίας,
Κ' ἰδέετο νὰ προδεχθῇ ἐνεκεν σωτηρίας.
Τώρα ὅπῃ προσδέχθηκαν, εὐχεται νὰ γενῇσι
καὶ τὰ αἰτήματα αὐτῶν, εἰς ἔργον νὰ εὐγῇσι.
Τῶτα δὲ τὰ αἰτήματα εἶναι ὅπῃ ζητῶμεν
Τώρα εἰδὼ παρὰ Θεῷ, καὶ τὸν παρακαλῶμεν,
εἶναι κοινὰ εἰς ζωντανὸς, καὶ εἰς ἀποθαμμένους
Ὡφελῇν ἡγῆν καὶ ἡμᾶς, καὶ τὰς κεκοιμημένους.
τὴν τῶν ψυχῶν ἀνάπαυσιν εἰς τὰς ἀποθαμμένους,
τὴν βασιλείαν ἑρανῶν μετὰ τὰς τελειωμένους.
εἰς δὲ τὰς ζωντανὸς ἡμᾶς, τὸ νὰ ἀξιώθῃμεν
Ὅλοι νὰ κοινωνήσωμεν, καὶ νὰ ἀγιασθῃμεν.
καὶ καγαυεῖς ἀπὸ ἡμᾶς, Θεὸς μὴ τὸ ὀρίσῃ,
εἰς κῆμα, ἢ κατάνκημα ποτὲ μὴ κοινωνήσῃ.
Ἀφ' ἐστὶν τῶν ἀμαρτιῶν, ζωὴν, καλλιχρονίαν,
εἰρήνην, καὶ τῶν χρεωδῶν ὅλων τὴν χορηγίαν.
καὶ τέλος παρὰ τῷ Θεῷ ἄξιοι νὰ φανῶμεν
τῆς βασιλείας ἑρανῶν, ὅλοι μας νὰ σωθῶμεν.
Τῶτα ἡμεῖς γυρεύομεν ὅποταν λειτουργῶμεν,
τῶτα νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς, παρακαλῶμεν.
Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, ἡ Δεῖα λειτουργία
δὲν εἶναι μόνον δέησις, μὰ καὶ εὐχαριστία,
Ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν εὐχαριστίαν
ἐκεῖ ἐμφαίνει ἐν ταύτῳ, ἀλλὰ καὶ τὴν πρεσβείαν,
οὕτω καὶ τώρα σὺν Θεῷ, ἀφ' ὃ Θυσιασθῇσι
τὰ δῶρα τὰ προκείμενα, καὶ πλὺν τελειωθῇσι,
εὐχαρισεῖ ὁ ἱερεὺς, καὶ δέησιν προσφέρει,
διὰ τῶν δώρων τῷ Θεῷ τῶτο κἀκεῖνο φέρει.
καὶ θέτει μὲν τὰς ἀφορμὰς τὰς τῆς εὐχαριστίας,
προσθέτει τὰς αἰτίας δὲ καὶ τὰς τῆς ἰκεσίας.
καὶ ποταὶς εἰν' ἡ ἀφορμὰς ἡ τῆς εὐχαριστίας;
εἶναι οἱ Ἄγιοι αὐτοὶ μετὰ πληροφορίας.

"Οτι εἰς τῆς Ἀγίας μας ἡ Θεὰ Ἐκκλησία
 Εὐεῖκε τὸ ζητούμενον ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ,
 Καὶ τῆς εὐχῆς τῆς εὐτυχίας, ἢ τῆς ἐπιθυμίας,
 Καὶ ἡξιώθη ὑψάντων τῆς Θεᾶς βασιλείας.
 Ποῖαις δὲ ἡ ὑπόθεσις εἶναι τῆς ἱκεσίας;
 Εἶναι οἱ μήπω τέλειοι, οἱ μετ' ἀμφιβολίας.
 Ὅσοι χρειάζονται εὐχὴν, πρεσβεῖαν, ἱκεσίαν,
 Ὅσων ὅπῃ δὲν εἰσβάν τὴν ψῆφον τὴν τελείαν,
 Εἶναι ἀμφιβαλλόμενοι, γιὰ τὸτο ἱκετεύει
 Ἡ Ἐκκλησία δι' αὐτῆς, ἢ ἐκτενῶς πρεσβεύει.
 Ποιοὶ δὲ εἶναι Ἄγιοι; εἶναι οἱ Πατριάρχαι,
 Προφῆται, ἢ Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ἱεράρχαι,
 Κληρικοί, Εὐαγγελισταί, ὅλος ὁ τῶν δικαίων
 Πατέρων προπατόρων τε χορὸς νέων ἀρχαίων.
 Ὑπὲρ αὐτῶν εὐχαρισεῖ, δοξάζει, ἢ γεραίρει
 Ἡ Ἐκκλησία τὸν Θεόν, ἢ εὐφραίνεται, ἢ χαίρει.
 Πλὴν ἐξαιρέτως βέβαια ὑπὲρ τῆς Παναγίας,
 Τῆς Μαρμαρίδας τῆς Μητρός, Παρθένης τῆς Μαρίας,
 Ὡς ἑσῆς βεβαιότατα πάσης ἀγνωσίης
 Ἐπέκεινα μετὰ Θεόν, ἢ τῆ παντός δεσποῖν.
 Ἐπὶ τοῦτο εἶναι ἀληθῶς ὁ λόγος ἡ αἰτία,
 Ὅπῃ θυμῶν οἱ Ἄγιοι ἐδῶ ἢ ἡ Παναγία.
 Ὅχι, ὡς λέγουσι τινες, πῶς τάχα ἱκετεύει
 Καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως Ἀγίων ἢ πρεσβεύει.
 Ἡ ἢ ὑπὲρ αὐξήσεως τῆς δόξης τῶν Ἀγίων,
 Καθὼς ἄλλοι ἐνόμισαν, ὡς μὴ ὄντων τελείων.
 Καὶ ἀῖναλα ἀπὸ πολλὰ φαίνονται πλανημένοι
 Καὶ εἰς τὰς δύο γνώμας τῶν τῶτοι οἱ εἰρημένοι,
 Ὅμως ἢ ἀπὸ τῆς εὐχῆς ἐκείνης τῆς ἰδίας
 Σαφέστατα συνάγεται, ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας.
 Γιατί δὲν περιέχεται εἰς τὴν εὐχὴν καὶ ἡ
 Καὶ ὑπὲρ τῶν Ἀγίων μας πρεσβεῖα ἱκεσία.

Οὐδ' εὐχεται ὁ ἱερεὺς ἔδεν τῶν εἰωθότων
 Ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς εἰοθεν ὑπὲρ τῶν τεθνεότων.
 Ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων πιστῶν τῶν προκεκοιμημένων
 Μνηθεὶς ἐδῶ ὁ ἱερεὺς, ὡς εἶναι γεγραμμένον,
 Πάσαντα τὴν ὑπὲρ αὐτῶν προσέθησιν αἰτίαν,
 Τὴν δέησιν ὑπὲρ αὐτῶν, ἡγῶν τὴν ἱκεσίαν.
 Ἀνάπαυσον λέγων αὐτῆς, ὅπῃ τῇ σὺ Προσώπῃ
 Τὸ Θεὸν Φῶς ἐπισκοπεῖ ἢ ἐπὶ χλόης τόπῃ.
 Ἀλλὰ εἰς τῆς Ἀγίας μας ὅλον τὸ ἐναντίον
 Οὐ γὰρ πρεσβεύει δι' αὐτῆς, ὡς ἐκ τῶν ἀπαισίων.
 Ἀλλ' αὐτῆς μᾶλλον πρεσβευτὰς ὑπὲρ ἡμῶν προσάγει,
 Εἰπὼν ἢ ἀειδήσας γὰρ ὅλης αὐτῆς, ἐπάγει.
 Ὡς ταῖς πρεσβεύουσιν ὁ Θεός, λέγων, ἐπίσκεψαί μας,
 Ἡμᾶς πρεσβεύουσιν αὐτῶν Θεὸς ἐλέησαι μας.
 Ἐκεῖνο ὅπῃ μᾶλλον δὲ δείχνει τὸ πῶς πρεσβεῖα
 Δὲν γίνεται ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ εὐχαριστία,
 Εἶναι τὸ πῶς ἢ τῇ Θεῇ Μήτρί ἢ Παναγίᾳ
 Τῷ καταλόγῳ τὰ τῆς τῆς καὶ τῇ χορείᾳ.
 Γιατί δὲν ἡθελε ταχθῇ δίχως ἀντιλογίαν,
 Ἀνίσως τῆτος ὁ χορὸς ἐδεῖτο μεσιτείαν.
 Καὶ γὰρ ἐστὶν ἐπέκεινα ἀπάσης μεσιτείας,
 Οὐ μόνον τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν ἱεραρχίας,
 Ἀλλὰ ἢ τῆς ἀγγελικῆς, ὡς ἡσ' ἀγιοτέρα
 Δίχως καμμίαν σύγκρισιν τῶν ἢ ἀνωτέρα.
 Ὡς ἢ τὸ, Ἀξιόνησον, ὁ ὑμνοῦν ὁ Θεός,
 Ὁ τεταγμένος ψάλλεσθαι ἐδῶ μιλεῖ κυρίως.
 Ὅπῃ ἐστὶν ἡμεῖς αὐτὸς ἀμέσως ὁ υἱὸς τῆς
 Εἰς δόξαν τῆς Μητρός αὐτῆς, ὡς τῇ Μητρί χρεώτης.
 Ὅχι Κοσμάς ὁ ποιητής, ὅσο σοφὸς μεγάλος,
 Ἀλλ' ὅτε ὁ Δαμασκηνός, ἢ ὑμνογράφος ἄλλος.
 Καὶ μεγαλύνει ἀνυμνεῖ αὐτὴν ἢ Ἐκκλησία
 Χρεωτικῶς κατ' ὀφειλὴν πολλὴν τῇ ἀληθείᾳ,

Τὴ μυστήριον τῆ Φρικτὴ τῆ κατὰ αἰτία
 Πρώτη τῷ κόσμῳ ἐγένετο μόνη ἡ Παναγία.
 Καὶ πρώτη, καὶ κατ' ἐξοχὴν, καὶ ἀμεστος μεσίτης
 Ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας νῦν ὑπάρχει καὶ πολίτης.
 Ὅχι, μὴ γένοιτο ποτὲ τοιαύτη ἀτοπία,
 Νὰ μεσιτεύῃ ὑπὲρ αὐτῆς τώρα ἡ Ἐκκλησία,
 Ὑπὲρ αὐξήσεως τιμῆς, δόξης, μεγαλωσύνης,
 Βαβαὶ τῆς πλάνης μερικῶν, καὶ τῆς ἀφροσύνης.
 Ὑπὲρ αὐξήσεως τιμῆς ὑπερετιμημένης,
 Καὶ ὑπὲρ δόξης τῆς αὐτῆς ὑπερδοξασμένης.
 Καθὼς ἡ Ἐκκλησία μας τὸ γεῖφει καὶ πιστεύει
 Καὶ δι' αὐτὸ θεοπρεπῶς ταύτην ὕμνῃ λατρεύει.
 Ἀμὴ ἡ λέξις ἡ Ὑπὲρ, λέγων οἱ εἰρημῖνοι,
 Πρεσβεῖαντε καὶ δέξιν αὐτὴ σαφῶς σημαίνει.
 Ὅχι παντὲ καὶ παντοτε σημαίνει τὴν πρεσβείαν,
 Ἀλλὰ τὴν βάλλομεν αὐτὴν καὶ εἰς εὐχαριστίαν.
 Καὶ τῆτο ὄηλον ἐκ πολλῶν, καὶ ἐκ τῆς προκειμένης
 Ἐνταῦθα πάλιν τῆς εὐχῆς, ἔτω προφερομένης.
 „Ὑπὲρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστῶμέν σοι
 „καὶ τῷ μονογενεῖσθ ὑπὸ, καὶ τῷ Πνεύματί σου
 „τῷ ἁγίῳ ὑπὲρ πάντων ὧν ἄκ ἴσμεν, καὶ ὧν
 „ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν
 „εἰς ἡμᾶς γεγενημένων.
 Βλέπεις ἐδῶ νῦν τὴν ὑπὲρ καὶ ἐπ' εὐχαριστίας
 Κειμένην φανερώματα δίχως ἀντιλογίας;
 Πρὸς ἐν τὴν πλάνησιν αὐτὴν πρόφασιν ὑδεμία
 Σ' ἀπομένειν ὁλότελα, καὶ δικαιολογία.
 Ἐτξί λοιπὸν ἀδύνατον εἶναι ἡ λειτουργία
 Καὶ διὰ τῆς Ἀγίας μας, νὰ εἶναι ἱεσσία,
 Ἡ διὰ σωτηρίαν τῆς, ἢ καὶ διὰ καμμίαν
 Προδήκην δόξης χάριτος, Φεῦ εἰς τὴν ἀλογίαν.

Τὸ νὰ πρεσβεύωμεν ἡμεῖς διὰ τῆς μακαρίας,
 Διὰ ἡγιασμένης τε, καὶ τῷ Θεῷ τελείως.
 Κυρίως νὰ δεώμεθα διὰ τελειωμένης
 Ὡς μὴ τελειωμένης τε, καὶ μὴ ἡγιασμένης.
 Ὅπῃ ἡμεῖς δεώμεθα αὐτοὶ νὰ δεηθῶσι
 Ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, καὶ νὰ παρακαλῶσι.
 Καὶ τῷ Θεῷ δεώμεθα ἡμῶν τὰς ἱεσσίας
 Νὰ προσδεχθῇ δι' αὐτῶν τὰς ἱεράς πρεσβείας.
 Ὅτι δ' εὐχαριστήσιος εἶναι ἡ λειτουργία
 Δι' αὐτῆς, ὡς λέγομεν, δὲν εἶναι ἀμφιβολία.
 Τὸ πῶς δὲν εἶναι ἱεσσιος, αὐτοναὶ μαρτυρεῖ,
 Εἶναι δὲ μόνον μοναχὰ σαφὲς εὐχαριστία.
 Καὶ διὰ τῆτο καὶ αὐτὴ ἡθεὶς λειτουργία
 Καλεῖται ὀνομάζεται μόνον εὐχαριστία,
 Ἀπὸ τὸ περισπούτερον. τῆς γὰρ εὐχαριστίας
 Πλειότεραις ἡ ἀφορμαῖς παρὰ τῆς ἱεσσίας.
 Εἰ γὰρ καὶ ἄλλων μέμνηται πολλῶν ἡ λειτουργία,
 Οἱ Ἅγιοι τὸ τέλος δὲ πάντων καὶ ἡ αἰτία.
 Καθάπερ καὶ ὁ Κύριος ὅσα εἶχε ποιήσει,
 Τὰ καμῖν ἵνα τὸν χορὸν τὸν ἅγιον συστήσῃ.
 Κ' ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία τε, ὅπῃ ὑπὲρ ἐκείνων
 Πάντων τῶν ἔργων τὸν ὕμνῃ ὡς δεόν μεγαλύνων,
 Πρὸς τῶν Ἁγίων τὸν χορὸν τὸ κάνει ἀφορώσα,
 Καὶ διὰ τῆτο ἀνυμνεῖ τὸν Κύριον τιμῶσα.
 Διότι ἡ τελείωσις ἐτέτη τῶν Ἁγίων
 Εἶναι ἡ μεγαλῆτερος τῶν δωρεῶν τῶν θείων.
 Εἴτα νὰ μὴν εὐχαριστῇ γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία,
 Ἀθέμιτον παρὰ πολλὰ, καὶ ἀδιακρίσια.
 Τί λέγω μεγαλῆτερος; ἡ δωρεὰ ἡ θεία
 Πρὸς τῆς ἀνθρώπου τῆ Θεῷ αὐτὴ εἶναι κυρία.
 Ὅτι ἀπάντων τῶν καλῶν τῶν πρὸς ἡμᾶς τῶν θείων
 Τέλος αὐτὸ, κατὰ αὐτὸ, χοροὶ οἱ τῶν Ἁγίων.

Δι' αὐτὸ Γῆ καὶ Οὐρανός, Παράδεισος, Προφῆται,
 Θεὸς εἰς γῆν, λόγος Θεῶν, καὶ τὰ ἐξῆς τελεῖται.
 Τὴν δὲ Ὑπὲρ εὐχάριστον ἐδὼ τὴν ἐννοούμεν,
 Ὑπὲρ τῆς δόξης δηλαδὴ αὐτῶν εὐχαριστοῦμεν.
 Καθὼς καὶ τὴν προσκομιδὴν ἐβδόμῳ κεφαλῶν
 Τῆ πρώτῃ μέρῃ εἶπαμεν ἐν λόγῳ προτεταίῳ.
 Διὰ τὴν εἰς τὴν πρόθεσιν, ἔτι καὶ ἐδὼ ὁμοίως
 Δίχως τινὰ διαφορὰν, ἢ ἀλλαγὴν τελείως.
 Γὰρ ποῖος δὲ παρακαλεῖ; διὰ τὴν οἰκουμενὴν,
 Νὰ τὴν φυλάττῃ ὁ Θεὸς καλὰ εἰρηνευμένην.
 Ἀπόμινά ποῖος δὲ; διὰ τὴν Ἐκκλησίαν,
 Νὰ τὴν φυλάττῃ ὁ Θεὸς εἰρηνικὴν τελείαν.
 Ἐτι γὰρ ὅσως ζῶν καλὰ, περὶ ζώων τιμίαν,
 Νὰ τῆς φυλάττῃ ὁ Θεὸς με ἀτρεπτον καρδίαν.
 Ἐτι διὰ τῆς βασιλείας, καὶ διὰ τῆς δικαιοσύνης,
 Ἀποδαμμένης, Ζωτανῆς, καὶ Φίλης καὶ ἐχθρῆς μας.
 Ἐκ τῶν ἑν γνωρίζεται ἡ θεία λειτουργία
 Πῶς ἱερότα λέγεται, καὶ γε εὐχαριστία.
 Ἀπόμινά ονομάζεται καὶ λογικὴ λατρεία,
 Καὶ γὰρ εἰς τὸ νὰ τελεσθῇ δὲν γίνετ' ἐργασία,
 Ὁ ἱερεὺς μόνον μιλεῖ, εὐχεταί, συντυχαίνει.
 Ἡ δὲ χάρις ἐργάζεται, ἐρχεται, κατεβαίνει,
 Καὶ τὴν θυσίαν τελειοῖ, ὅσα ὑπὲρ αἵαν
 Ταύτης ἡ ἀποτέλεσις, καὶ δύναμις βροτείαν.
 Ὅθεν ἂν καὶ ἔργον φαίνεται καὶ πρᾶγμα ἡ θυσία
 Καὶ εἶναι κατ' ἀλήθειαν, τελειὸν τῇ ἡσυχίᾳ.
 Μὴ ὁμως ἐργαζόμενος ὁ ἱερεὺς τελείως,
 Εἰς τὴν τελείωσιν αὐτῆς, μόνον λαλῶν ἀγίως,
 Πρεπόντως ὅχι πρακτικῇ, λογικῇ δὲ λατρείᾳ
 Ἡ λειτουργία λέγεται, ἢ καὶ ἱερεργία.

Κ Ε Φ. Β'.

Περὶ ὧν ὁ ἱερεὺς ἕνεκα αὐτῶν εὐχεταί καὶ
 ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Δώρων, καὶ ὑπὲρ ὧν τοῖς
 πῖστοις εὐχεσθαι κελεύει.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν ὁ ἱερεὺς τὴν δέησιν τελέσῃ,
 Διὰ τῆς πάντας τὸν Θεὸν θερμῶς παρακαλέσῃ,
 Παρακαλεῖ καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν τε τῶρα,
 Καὶ τῆτος νὰ ἀγιασθῇ ἀπὸ τὰ θεῖα δῶρα.
 Καὶ τί λογῆς ἀγιασμὸν ζητεῖ πρὸς ἑαυτὸν τε,
 Ζητεῖ νὰ λάβῃ ἄφεσιν τὴν τῶν ἁμαρτιῶν τε.
 Τῆτι προσηγμένων γὰρ εἶναι ἡ ἐργασία
 Τῶν τῶν Δώρων τῶν σεπτῶν, καὶ ἡ ἱερεργία.
 Μὴ ὅθι λέγων Κύριε, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μου
 Καὶ τῆς ἐμῆς ὡς ἀληθῶς ἀναξιοτήτος μου.
 Καὶ δέομαι συγχώρησαι καὶ πλῆμμελῆμά μου
 Ἐκίστιον ἀκίστιον, ὅλα τὰ πταίσματά μου.
 Διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, τὴν χάριν μὴ φελέσῃς
 Τῆ Παναγίας Πνεύματος Θεῶν νὰ ἐμποδίσῃς,
 Ἀπὸ τῶν Δώρων σου αὐτῶν, τῶν ὧδε προκειμένων
 Εἰς τὴν ἀγίαν τραπέζαν, καὶ ἱερεργημένων.
 Ὡσάν νὰ ἔλεγεν ἐδὼ ὁ ἱερέας τῶρα
 Μὲ τῶν τῶν λόγια διὰ τὰ θεῖα δῶρα,
 Πῶς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν Πνεῦμα τὸ ἅγιόν σου
 Δίδει εἰς ὅσους κοινωνῶν τῶν Δώρων τῶν σεπτῶν σου.
 Αὕτη ἡ χάρις τὸ λοιπὸν τῆς συγχωρήσεώς μου
 Μὴ ὑποδιώγῃ σε λόγῳ μου Κύριε ὁ Θεός μου.
 Ἀπὸ τῶν προκειμένων νῦν Δώρων τῆς κοινωνίας
 Διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ τὰς παρανομίας.

Διτῶς γὰρ λέγεται ἐδὼ ἐπὶ τῆς λειτουργίας
 Ἡ χάρις πὼς νὰ ἐνεργῇ, τὰ Δῶρα τῆς Θυσίας.
 Κατ' ἓνα τρόπον μὲν καθὼ τὰ Δῶρα ἁγιάζει,
 Σῶμα, καὶ αἷμα τῷ Χριστῷ τὰ κάνει, τὰ δοξάζει.
 Κατ' ἄλλον δὲ καθὼ μὲν αὐτὰ ἡμᾶς μᾶς ἁγιάζει
 Μὲ τὴν μετάληψιν αὐτῶν, καὶ μᾶς μετασπεννάζει.
 Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ὅν ἡ χάρις νῦν ἐνεργεῖ
 Κακὸν καὶ πάντα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐμποδίσῃ.
 Ἀλλὰ καθὼς τῆς ἀρετῆς ἔργον τῆς ἀνδρωπίνης
 Τῶν Δώρων ὁ ἁγιασμός δὲν εἶναι νὰ τὸ κέρνῃ,
 Οὕτω δὲν εἶναι δυνατόν ἢ δὲ ἀπὸ κακίας
 Ἀνδρώπῃ νὰ ἐμποδιθῇ καμμίαν Φορὰ καμμίαν.
 Ὁ τρόπος δὲ ὁ δεύτερος ζητεῖ καὶ τὴν σπῆδὸν μας,
 Ζητεῖ καὶ ἀξιοσύνη, καὶ ἀρετὴν δικὴν μας.
 Γιὰ τῆτο ἐμποδίζεται καὶ ὑπὸ ῥαθυμίας,
 Ἀπὸ ἀναξιοσύνης δικῆς μας καὶ κακίας.
 Ἡ χάρις ἁγιάζει γὰρ διὰ τῶν μυστηρίων,
 Μὰ ποτε; ὅταν μᾶς εὐεῖ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀξίων.
 Καθὼς ὀλίγον ὑπερᾶ, τ' ἄγρια τοῖς ἁγίοις
 Λέγει ἡμῖν ὁ ἱερεὺς, ἐχὶ τοῖς ἀναξίοις.
 Ἐὰν δὲ τυγχῇ νὰ εὐεῖ ἡμᾶς Φεῦ ἀναξίως,
 Ἀνετοιμασθῇ, ἀμελεῖς, καὶ ἀνεπιτηδεύῃς,
 Οὐ μόνον δὲν μᾶς προξενεῖ ὠφέλειαν καμμίαν,
 Ἀλλὰ μᾶς φέρνει καὶ κακόν, καὶ βλάβην μας μυστίαν.
 Ταύτην τὴν χάριν τὸ λοιπὸν τῆς συγχωρησεως τε,
 Ἡ μὲ αὐτὴν καὶ ἄλλην τινα, παρακαλεῖ αὐτοῦ τε,
 Αὐτὴ νὰ μὴν ἐμποδιθῇ ἀπὸ τῶν μυστηρίων
 Πρὸς εαυτὸν, καὶ δίδεται μετὰ θεσμῶν δακρύων,
 Ὅσῃν ὅπῃ ὡς εἶπαμεν, αὐτὴ διὰ κακίας
 Δύναται νὰ ἐμποδιθῇ πρεπόντως κατ' ἀξίαν.
 Ὅτι εἰς ἀπαρεν, σαπρὸν, καὶ βρομερὸν δοχεῖον
 Μῦρον δὲν βάλλομεν ποτὲ, ἀλλ' εἰς ἀγνὸν ἀγγεῖον.

Εἰς ἀσυνέτη καὶ μωρὴ ψυχὴν, νῦν, καὶ καρδίαν
 Θεὸς ἢ ἐισελεύσεται κατὰ τὴν παροιμίαν.
 Τέτην τὴν ἴδιαν εὐχὴν, τὸ νὰ ἁγιαθῶμεν,
 Ἀπὸ τῶν Δώρων δηλαδὴ τὴν χάριν νὰ δεχθῶμεν,
 Καὶ μετ' ὀλίγον δέεται, παρακαλεῖ καὶ πάλιν
 Ὁ ἱερεὺς μὲ τὸν λαόν, καθὼ εὐχὴν μεγάλην.
 Πρὸ ταύτης ὁμῶς δέεται ὑπὲρ τῆς Ἐπισκόπου,
 Ὡς ἱερέων καὶ λαῶν προσάτι ἐπιτρόπῃ.
 Ἡμεῖς, καὶ πάντων καὶ πασῶν, κοινῶς εὐδὺς φωνῶμεν,
 Καὶ μὲ αὐτὸ καὶ δι' αὐτὸν ἡμεῖς παρακαλῶμεν,
 Καὶ νὰ μνηθῇ πάντων ἡμῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν
 Παρακαλῶμεν τὸν Θεόν, ὡς δίκαιον, καὶ δέον.
 Ὁ ἱερεὺς λέγει εὐδὺς κατὰ ἀκολουθίαν
 Τῆς ἐδικῆς μας τῆς εὐχῆς, καὶ κατὰ συμφωνίαν,
 Καὶ, Δὲς ἡμῖν μὲ σῶμα ἐν, καὶ μὲ καρδίαν μίαν,
 Ποιμὴν, λαὸς, καὶ ἱερεῖς, ὅλοι μὲ παρρησίαν,
 (Εὐχετ' ἐδὼ νὰ μᾶς δοθῇ θεόθεν συμφωνία,
 Εἰς ὅλως μας ὁμόνοια, ἀγάπη, συμφυχία.)
 Διὰ νὰ σὲ δοξάζωμεν, καὶ νὰ σὲ προσκυνῶμεν,
 Τὸν τρισυπόστατον Θεόν, καὶ νὰ σὲ ἀνυμνῶμεν,
 Τὸν ἐν θεότητι μιᾷ καὶ ἐν τρισὶ Προσώποις
 Τυμολογούμενον ἀπὸ Ἀγγέλους καὶ ἀνδρώποισ.
 Καὶ ἐτξὶ ἂφ' οὗ γίνομεν ὅλοι ὁμονιάσμενοι,
 Τότε μᾶς τάζει καὶ αὐτὸς ἡμᾶς καθὼς τυχαίνει,
 „Καὶ ἔσσι (λέγων) τὰ ἐλθέη τῇ μεγάλῃ Θεῷ,
 „καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων
 „ὑμῶν.
 Ἐἵτα κελεύει καὶ ἡμᾶς, λέγει νὰ δεηθῶμεν
 Τὴν εἰρημένην τε εὐχὴν, γιὰ νὰ εἰσακκοθῶμεν.
 Ἐστώντας νὰ καλέσωμεν ἀπαντας τῆς ἀγίας
 Εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὡς δυνατός καὶ θεός.
 G 2

Ὅτι αὐτὸ Φῶς Φανερά ὁλοῖ τὸ μνημονεύσαι,
 Τὸ εἰς βοήθειαν αὐτῆς καλέσαι ἱκετεύσαι.
 Καὶ τί φησιν ὁ ἱερεὺς; ὑπὲρ τῶν προσφερθέντων
 Τιμίων Δώρων πρὸς Θεόν, ἢ προαγιασθέντων
 Ἄς δεηθῶμεν νῦν ἡμεῖς. ἢ τί νὰ δεηθῶμεν;
 Ὅχι αὐτὰ ν' ἀγιασθῶν, ἀλλὰ ν' ἀγιασθῶμεν.
 Ὅτι γὰρ τῆτο ἢ ἐπὶ αὐτὰ ἀγιασθέντα
 Τὰ εἶπε, τὰ ὠνόμασε, μάλλον ἢ προσφερθέντα.
 Διὰ νὰ μὴ νομίσωμεν ἡμεῖς ἢ νὰ θαρρῶμεν
 Ὅτι πῶς τὸν ἀγιασμόν διὰ τῆτο τὸν ζητῶμεν.
 Ἀλλὰ γὰρ νὰ μᾶς δώσῃσι τ' ἀγιασθέντα Δῶρα
 Ἐκ τῆ ἀγιασμῆ αὐτῶν, τῆτο ζητῶμεν τώρα.
 Καὶ τῆτο καθαρώτερα ἐδῶ τὸ σαφηνίζει
 Ὁ λόγος ὅπῃ ἐν ταυτῷ εὐθύς ἐκτοματίζει
 Τὸ, ὅπως ὁ Φιλανθρώπινος Θεὸς ἡμῶν ἢ Κτίστης,
 Ὁ προσδεχόμενος αὐτὰ, ἰδὲ βεβαία πίκαι,
 Ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τὴν χάριν τῆς τῆς Δεῖαν.
 Ὡσαν νὰ ἔλεγε ἐπὶ τῷ με συντομίαν,
 Εὐχόμεθα χριστιανοὶ ὑπὲρ τῶν μυστηρίων,
 Ὑπὲρ τῶν Δώρων τῶν σιπτῶν, τῶν ἢ παναγίων,
 Διὰ νὰ γένῃ ἐνεργά, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ,
 Καὶ πρὸς τὴν χάριν τῆς αὐτῆς νὰ μὴ ἀδυνατήσῃ.
 Καθὼς ὅταν ἐφαίνετο μαζί με τῆς ἀνθρώπου
 Σῶμα τὸ παντοδύναμον αὐτὸ τῆς γῆς τῆς τόπας,
 Ἦτονε χωραὶ ἢ χωριά, ἐπὶ εἰς τὰ ὅποια.
 Δὲν δύνανται νὰ ἐνεργῇ, ἢ νὰ ποιῇ σημεῖα.
 Γιατί; γὰρ τὴν ἀσέβειαν διὰ τὴν ἀπιστίαν
 Τῶν κατοικούντων ἐν αὐταῖς, κατὰ τὴν ἰσορίαν.
 Οὕτω δὲ ταῦτα ἐδόθεν πρὸς τὸν λαὸν βοήσας,
 Καὶ τὸν λαὸν ὁ ἱερεὺς καλῶς διευθετήσας,
 Ὅτι τῆτο τῆ λαῶν ἢ μυστικῶς πρεσβεύει,
 Καὶ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν θερμῶς καδικετεύει,

Νὰ μεταλάβῃ τῶν φρικτῶν ἁγίων μυστηρίων
 Μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ὡς πρέπει τῶν ἁγίων,
 Εἰς ἅφεςιν ἁμαρτιῶν Πνεύματος κοινωνίαν,
 Καὶ βασιλείας ἑρᾶν τέλος κληρονομίαν.
 Καὶ τῆ Κυρίᾳ δεηθεῖς ὅλης νὰ μᾶς φυλάξῃ,
 Νὰ ἐλεῇ, νὰ βοηθῇ, κακὸ μὴ μᾶς πειράξῃ.
 Προσάξει πάλιν τῆ Θεῶ ὅλοι νὰ δεηθῶσι,
 Ἁγίαν ἢ εἰρηνικὴν ἡμέραν νὰ ζητήσι.
 Καὶ Ἀγγελοῦ εἰρηνικόν, πιστόν, καὶ ὁδηγόν μας,
 Οὐχ ἵνα τώρα μᾶς δοθῇ ἀπὸ τὸν Κύριόν μας,
 (Ὅτι ἐδόθη ἐξ ἀρχῆς Ἀγγελος ἐκ Κυρίου
 Ἐκαστῶ τῶν χριστιανῶν νὰ εἶναι διὰ βίαν.)
 Ἀλλὰ νὰ εἶναι ἐνεργὸς νὰ κἀν τὰ δικάτα,
 Νὰ μᾶς φερέῃ, νὰ ὁδηγῇ ἡμᾶς ὡσαν παιδιά τῃ.
 Καὶ νὰ μὴ λείψῃ ἀπ' ἡμᾶς, ἐσώντας νὰ καλίσῃ
 Διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ἢ μόνος μᾶς ἀφήσῃ,
 Καὶ εὖρη χώραν, ὡς ζητεῖ, ἢ μᾶς ὑποσκελίσει
 Ὁ Ἀγγελος ὁ πονηρός, ἢ μᾶς κατακρημνήσει.
 Πρὸς τέτοις δὲ συγχώρησιν τὴν τῶν ἁμαρτιῶν μας,
 Καὶ πάντα τὰ συμφερόντων ἡμῶν ψυχῶν μας.
 Καὶ τῆς ζωῆς μας τὸν λοιπὸν καιρὸν ἐν μετανόᾳ,
 Καὶ ἐν εἰρήνῃ περισσῇ, καὶ θεῖα πολιτεία,
 Ὅπῃ νὰ γένῃ τῆς ζωῆς τὰ τέλημας πρεπώδη,
 Πρέποντα εἰς χριστιανὸς, Ἀ μὴ ν' σωτηριώδη.
 Εἴτα νὰ παραδώσωμεν Θεῷ τὸν ἑαυτὸν μας,
 Κ' ἕνας τὸν ἄλλον ὅλοι μας, ὡς χρέος, ἢ καλόν μας.
 Νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα μας, τὴν ἐννία τῆς ζωῆς μας
 Ὅλην ἢ διὰ ὅλης μας αὐτὸς ὁ Ποιητὴς μας.
 Τὴν ἐνωσιν τῆς πίστεως, καί γε τὴν κοινωνίαν
 Τῆ Πνεύματος ζητήσαντες, ὡς ἀναγκαίαν ἡμῶν.
 Ἐνότητά τῆς πίστεως, λέγοντας τὴν βεβαίαν
 Καὶ ἀναμφίβολον ἡμῶν πίστιν μας ἢ ἐδραίαν.

Διότι ὁ ἀμφίβολος δὲν λέγεται ἐνωμένος
 Μετὰ τῆς θείας πίστεως, ἔσονται διασπόμενοι,
 Ἐν πᾶσιν ἀκατάστατος ὄντας τῇ ἀληθείᾳ
 Ὁ ἀνθρώπος ὁ διψυχός, τὸ λέγει ἡ Παροιμία.
 Ἡ ἐνωσὶς τῆς πίστεως, ἦγυν νὰ ἐνωθῇσι
 Καὶ οἱ ἄλλοι μὲν τὴν πίσιν νὰ σωθῇσι.
 Καὶ ἔλεος βοήθειαν λέγει τὴν κοινωνίαν
 Τῇ Παναγίᾳ Πνεύματος, τὴν χάριν τε τὴν θείαν.
 Πρέπει λοιπὸν χρειάζεται πίσιν βεβαιωμένην,
 Καὶ τῇ Θεῷ βοήθειαν, Πνεύματι δεδομένην,
 Ὅποιος μέλλει τῷ Θεῷ καλῶς νὰ παραδώσῃ
 Αὐτὸν, καὶ τὸν πλησίον τε, τὸν νόμον νὰ πληρώσῃ.
 Οὐ μόνον γὰρ τὸ ἴδιον συμφέρει νὰ ζητήμεν,
 Ἀλλ' καὶ τὰ τῶν ἀδελφῶν ὡς χρέος νὰ ποθῇμεν,
 Διὰ τὸν νόμον τῆς καλῆς ἀγάπης τῇ πλησίον.
 Καὶ διὰ τὸν εἰρηκὸν, καὶ τιμημένον βίον.
 Ὡς πόσον εἶναι ἀγαθὴ, ὡς πόσον ἀναγκαία
 Ἡ πάγχρυσος ἡ πάντιμος ἀγάπη καὶ εὐκαταία.

Κ Ε Φ. Γ'.

Περὶ τῆς Θεοπαραδότου εὐχῆς, καὶ τῆς
 κλίσεως τῶν κεφαλῶν, ἕως τῆς μετὰ τῆ-
 το εὐχαριστίας, καὶ δέσεως πρὸς τὸν Θεόν,
 καὶ δοξολογίας· καὶ περὶ ὧν εἰς τὸ
 πλῆθος βοᾷ ὁ ἱερεὺς, τὰ ἁγία
 ἀνψῶν.

Τοιοτοτρόπως ταῦτα δὲ ὁ ἱερεὺς βοήσας,
 Εἶτα καὶ τὰ αἰτήματα πρὸς τὸν Θεὸν ποιήσας,

Καὶ καλῶς ἔτω τὸν πιστὸν λαὸν οἰκοδομήσας,
 Καὶ πανταχόθεν εὖ καλὸν ὅλης παρακινήσας,
 Ὡς πλέον τέλειοι ἡμεῖς ὄντες ἐπ' ἀληθείας,
 Καὶ ἄξιοι γενόμενοι θείας υἱοθεσίας,
 Δέεται πλέον τῇ Θεῷ διὰ τὴν ἁγίαν.
 Μὲ παρρησίαν τὴν εὐχὴν ἐκείνην νὰ εἰπῇμεν,
 Εἰς τὴν ὅποian τὸν Θεὸν Πατέρα μας τοιμῇμεν
 Νὰ τὸν ὀνοματίζωμεν, καὶ νὰ τὸν προσκαλῇμεν
 Ἀφ' ἧς δὲ ὅλοι μας κοινῶς ἐκείνην τὴν εἰπῇμεν,
 Τητέσι τὸ, Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ προσευχηθῇμεν,
 Αὐτὸς τὸ τέλος ἐπειπὼν, ὡς ἔθος, ἐκφωνήσας,
 Καὶ τὴν Τριᾶδα ἐν ταυτῷ μὲ αὐτὸ δοξολογήσας,
 Καὶ διὰ ταύτης τῆς εὐχῆς ἡμᾶς χαροποιήσας,
 Τὴν τόσῃ μας εὐγένειαν ἡμᾶς ἀναθυμίσας,
 Εἰρήνην πᾶσιν εὐχεται, ἔπειτα μᾶς προσύξει
 Νὰ κλίνωμεν τὰς κεφαλὰς. ἐκφώνως τὸ φωνάζει,
 Διὰ νὰ δείχνωμεν μὲ αὐτὸ, καὶ νὰ ὁμολογῇμεν
 Τὴν δαδικὴν ὑποταγὴν ὅπως τῇ χρεωσθῇμεν
 Οὐ μόνον κατὰ φυσικὸν αὐθέντην ἐδικὸν μας,
 Ὡς πλάσῃ, καὶ δημιουργὸν, καὶ Κύριον Θεὸν μας,
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγοραστὴ σκλάβοι κατὰ δικαίον τε,
 Ὅπως μᾶς ἐξηγόρασε τῷ θείῳ αἱματί τε.
 Κλίνοντες ὅλοι δὲ ἡμεῖς, ὁ ἱερεὺς πάλιν
 Μόνος Θεῷ εὐχαρισεῖ μὲ εὐλάβειαν μεγάλην,
 Διὰ τὴν κτίσιν τῇ παντός, καὶ τὴν δημιουργίαν,
 Εὐχεται διὰ ὅλης δὲ καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν,
 Μηθεὶς τὸ ὄνομα Χριστοῦ, καὶ τὴν Φιλανθρωπίαν
 Καὶ τὰς μεγάλας οἰκτιρὰς αὐτῆς καὶ τὴν ἁγίαν,
 Νὰ λάβῃ τὰ αἰτήματα αὐτῆς μὲ εὐπολίαν
 Κατὰ τὸν λόγον τῆς Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν.
 Ὅσα γὰρ τὸν Πατέρα μὲ, εἶπε, μὲ τ' ὄνομά μὲ
 Αἰτήσετε δώσει ὑμῖν, κατὰ τὸν λόγόν μὲ.

Και τὴν Τριάδα τὸν Θεὸν εὐθὺς δοξολογήσας,
 Καὶ κοινωνὸς τῆς εὐσεβείας λαβὼν ὡς ἐμβόησας,
 Εὐχεται πάλιν μυστικά, εὐχόμενος δὲ κραίνει
 Αὐτὸν ἀμέσως τὸν Χριστὸν, ἡ Πρὸς Χρὸς τὸν Φωτίζει.
 Τὸ σφάγιον παρακαλεῖ, τὸν Ἄρτον ἱκετεύει,
 Τὸν ἱερέα, τὸν Χριστὸν, ἐνταῦθα λιτανεύει,
 Ἵνα αὐτὸς δι' ἐαυτῇ τοῖς ὁμίλοις μεταδώσῃ,
 Καὶ κοινωνὸς τῶν ἐαυτῇ γενέσθαι ἀξιώσῃ.
 Μέλλωντας δὲ ὁ ἱερεὺς αὐτὸς νὰ κοινωνήσῃ,
 Καὶ ἄλλης ἀπὸ τὸν λαὸν νὰ κραίῃ νὰ λαλήσῃ,
 Ἐπειδὴ ὅλοι δὲν μπόρουν ἀπλῶς νὰ κοινωνήσῃ
 Τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἡδὲ νὰ προσεγγίσῃ,
 Δὲν κραίνει ὅλως ἡ αὐτὸς, φοβᾶται, μὰ τί κάνει;
 Τὸν Ἄρτον τὸν ζωοποιὸν σὰς χεῖρας τῇ πιάνει,
 Καὶ ἔτzi τότε προσκαλεῖ, μὰ ποῖος; τῆς αἱματός.
 Πρὸς Χωμὲν, λέγει τ' ἅγια εἶναι γιὰ τῆς αἱματός.
 Ἰδοὺ σὰν νὰ ἐλεγεν, ἀνδρώποιοι χοχαδεῖτε.
 Ἰδοὺ ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς, αὐτὸς ὅπῃ θωρεῖτε.
 Ἰδοὺ ὁ λόγος τῆ Θεῆ, ὁ ποιητὴς τῆ Κόσμου
 Καὶ βασιλέας ἡ κριτὴς διπλὸς σας ἡ δικός μιν.
 Δράμετε ἐλθετε λοιπὸν, ἡ μὴν ἀεγοπορεῖτε,
 Μὲ τὴν δεινὴν μὴ τὴν Φωτὴν αὐτὸς σας προσκαλεῖται,
 Διὰ νὰ μεταλάβετε, διὰ ν' ἁγιασθῆτε.
 Προσέλθετε ἢν πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ Φωτισθῆτε.
 Χριστὸς ἐστὶν ὁ Κύριος, γεύσασθαι καὶ θωρεῖτε,
 Καὶ Φῶς δὲ, ἡ ἁγιασμὸς ἢ μὴ κατεσχυθῆτε.
 Μὰ ὅχι ὅλοι, βλέπετε, ὅχι καθεύδοντες πάλιν.
 Οἱ Ἄγιοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ συστολὴν μεγάλην.
 Ὅτι τὰ ἅγια αὐτὰ εἶναι συγχωρημένα
 Εἰς τῆς αἱματός μοναχὰ, ὅχι εἰς τὸν καθεύδον.
 Διότι ἀνδρώποιοι ἢ ἐγὼ εἰμαι, ἡ δὲν γνωρίζω
 Τὰ ἔργα τῆ καθεύδου, οἷο δὲν οἰορίζω.

Ποῖος νὰ ἐλθῇ, ποῖος μὴ, ποῖος νὰ κοινωνήσῃ,
 Καὶ ποῖος ὡς ἀνάξιος νὰ μὴν ἀποτολμήσῃ.
 Μήπως ὀργὴν ἀντὶς εὐχὴν, ἀντὶ δὲ Φῶς Φωτίαν
 Νὰ λάβῃ τὴν καρδίαν τὴν διὰ τὴν κοινωνίαν.
 Ὁρᾶτε ἢν ἡ μοναχὰ οἱ Ἄγιοι ἐλθῆτε,
 Ὅ γὰρ Χριστὸς ἢν μέλλετε ἐσεῖς νὰ κοινωνήτε,
 Ἄγιος Κύριος Θεός ἐστι, ἡ ἐν Ἄγίοις
 Μόνον ἀναπαυόμενος, τοῖς καθεύδοις, ἀξίοις,
 Ἄγιος λέγει δὲ ἐδῶ ἢ μόνον τῆς τελείας,
 Τῆς ἐντελείας εἰς ἀρετὴν τῆς αἱματός, ἡ ἁγίας,
 Ἀλλὰ ἡ ὅσας ἀγαπῇ, ἡ σπεύδον νὰ γενέσῃ
 Ὅσων ἐκεῖνοι τέλειοι, ἐτι δὲ ὑπερέσῃ.
 Ὅτι ἡ τῆς βέβαια τῆς μὴ τελειωμένης,
 Πρὸς δὲ τὴν τελειότητα ἐλθεῖν βιαζομένης,
 Δὲν τῆς μπόδιζει παντελῶς εἰς τὸ νὰ μεταλάβῃ,
 Διὰ νὰ ἁγιασθῇ, ἡ δύναμιν νὰ λάβῃ,
 Νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ τέλειον ὅπῃ ἐπιθυμῇσι,
 Καὶ πάντοτε ἀγωνίζονται, ἡ τὸν Θεὸν ζητῇσι.
 Καὶ διὰ τῆτο λέγωντας, τ' ἅγια τοῖς ἁγίοις,
 Λέγουσιν οἱ χριστιανοὶ χεῖλεσι τοῖς ἰδίους,
 Εἰς Ἄγιος, εἰς Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας,
 Εἰς ὅσων τῆ Θεῆ Πατρός, σωτῆς ὁ ἐδικός μας.
 Ὅσων νὰ λέμεν δι' αὐτῆς τῆς ταπεινῆς Φωτῆς μας,
 Πῶς καθεύδος ἡ ἁγίος δὲν βεῖσκειται κανεὶς μας.
 Δὲν ἔχει τὸν ἁγιασμὸν κανεὶς ἀφ' ἐαυτῇ τῇ,
 Ἀλλ' ἡδὲ εἶναι ἀρετῆς, ἡ ἔργα ἐδικῇ τῇ.
 Ἀλλ' ἓνας εἶναι Ἄγιος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας,
 ἡ παρ' αὐτῇ προέχεται ἡ ὁ ἁγιασμὸς μας,
 Ἐτι δὲ μὲ τὴν ὑψώσιν τῆ Ἀρετῆ τῆς αἱματός
 Δείχνει τῆς ἀναστάσεως τὸν τύπον τῆ Κυρίως.
 Καθὼς τῶν ἄλλων ἐκαμὲν ὅλων τῶν μυστηρίων,
 Οὕτω ποιεῖ ὁ ἱερεὺς ἢ ἐνταῦθα ὡς οἰκεῖον.

Καὶ ἀπὸ τὸ Δισκάριον ὀλίγον ἀνελώνει
 Τὸν Ἄρτον τὸν πανάγιον, ἡ τὸν ἀνασιμῶνει.
 Καὶ μὲ τὰ ἔργα δείχνει μὲν ὁμῶς ἡ σημαδεύει
 Πῶς ἀναστήθῃ ὁ Χριστός, ἡ ζῇ, ἡ βασιλεύει.
 Μὲ λόγους δὲ παρακινεῖ τὸν κόσμον νὰ προσέχῃ
 Εἰς τὴν μετάληψιν αὐτῇ φόβον πολὺν νὰ ἔχῃ.
 Καὶ νὰ προσέρχονται Θεῷ ἐξομολογημένοι,
 Καὶ μετανοημένοι δὲ, καὶ τεταπεινωμένοι.

Κ Ε Φ. Δ'.

Περὶ τῆς ἐπὶ τὴν κοινωνίαν κλήσεως τῶν
 πιστῶν, καὶ ὧν προσφωνῶσι τοῖς Δώροις
 Φανείσιν οἱ πιστοὶ, καὶ τῆς εὐχῆς τῆς ἱε-
 ρέως, ἣν ἐκφωνεῖ μετὰ τὴν μετάληψιν.
 καὶ περὶ τῆς μεταθέσεως τῶν ἁγίων
 Δώρων εἰς τὴν Πρόθεσιν.

Ἐπειτα τὸ κοινωνικὸν ἔχω ὁ ψάλτης ψάλλει,
 Καὶ κοινωνῶ ὁ ἱερεὺς ἐν συστολῇ μεγάλῃ,
 Καὶ ὅσοι ἄλλοι μετ' αὐτῇ εἶναι συμφορεμένοι.
 Ἐκδὸν τῇ θείᾳ βήματος, καθὼς ἱερωμένοι.
 Ὡς οἱ Ἀπόστολοι Χριστῇ εἶχασιν κοινωνίαν
 Τὸν Δεῖπνόν τε τὸν μυστικόν, ἐκεῖ πᾶς δειπνήσῃ.
 Ἀφόντις δὲ ὁ ἱερεὺς τελήσῃ κοινωνῶντας,
 Εὐχαίνει τὸ ποτήριον πρὸς τὸν λαὸν κρατῶντας.
 (Ὅτι εἰς τὸ ποτήριον ἐκεῖ εἶναι συμγμένα.
 Τῇ σώματος ἡ αἵματος τὰ εἶδη ἐνωμένα.
 Ὡς ὁ Χριστὸς παρεδίδου, ὅπως ἡμεῖς ποιῶμεν,
 Ἦγαν τὰ εἶδη ἡ τὰ δύο μαζὶ τὰ κοινωνῶμεν.)

Καὶ κοινωνῶ καὶ τὸν λαὸν ταύτην τὴν κοινωνίαν,
 Τὴν ἱερὰν μεταδόσιν ἐκείνην τὴν ἰδίαν,
 Ὅπῃ τὴν ἐκοινωνήσαν ἡ οἱ ἱερωμένοι,
 Καθὼς τῶρα προείπαμεν, εἰς βῆμα τεταγμένοι.
 Καὶ μὲ αὐτὸ ἐτι δηλοῖ, πῶς ὅταν ἀναστήθῃ
 Ἀπὸ τὸν τάφον ὁ Χριστός, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθῃ
 Στὴς Ἀποστόλης ἔδειξε πρῶτα τὸν ἑαυτὸν τε,
 Καὶ εἰς τὸν κόσμον ὑπερὰ διὰ τῶν μαθητῶν τε.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτονε μετὰ τῶν Ἀποστόλων,
 Δὲν ἐσυναναστρέφονταν μὲ αὐτὸς τὸν καιρὸν ὅλον,
 Καθὼς ἡ πρὸ τῆ πάθης τε, πρὸ τῆς σαυρώσεώς τε,
 Ὅπῃ τῆς εἶχε πάντοτε μαζὶ τε ἡ ἐμπρὸς τε,
 (Ὅτι μετὰ τὴν ἔγερσιν ἦτον δεδοξασμένον
 Τὸ σῶμα τῇ Κυρίᾳ μας, ὡς ἀπαφθαρτισμένον)
 Γιὰ τῆτο πάλιν παρευθὺς μὲ τ' ἅγια σεβαίνει,
 Καὶ ἀπ' αὐτῆς πῶς κρύπτεται ὁ Κύριος σημαίνει.
 Καὶ θυμῶς τὰ ἅγια, τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν
 δι' ἐμφυσήματος αὐτοῖς δηλῶν ἐνεργηθεῖσαν.
 Τῆς θέλοντας δὲ προσκαλεῖ διὰ νὰ κοινωνήσῃν,
 Μὲ φόβον, πίσιν, λέγωντας, καὶ ἀγάπην νὰ ἐγείσῃν.
 Μῆτε γιὰ τὸ φαινόμενον ἦγαν καταφρονῶντες,
 Θεὸν δὲ τὸν κρυπτόμενον τρέμοντες δειλιῶντες.
 Μῆτε πάλιν διαζώντας, διότι ὑπερβαίνει
 Τὸν λόγον τὸ μυστήριον, ἀλλὰ βεβαιωμένοι.
 Καὶ μὲ ἀγάπην καθαράν εἰς ὅλης ἡ τελείαν,
 Μὲ τῶτα νὰ προσέλθωσι, λέγει, εἰς τὴν κοινωνίαν.
 Ἡμεῖς δὲ τὴν εὐλάβειαν δείχνοντες προσκυνῶμεν,
 Πεύτοντας προύμιτα εὐθὺς, ἡ ὅπως ἐκφωνῶμεν,
 „Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι
 „Κυρίου, Θεὸς Κύριος ἡ ἐπέφανεν ἡμῖν.
 Ἀφόντις μεταλάβωσιν, εὐχεται σωτηρίαν
 Παρὰ Θεῷ ὁ ἱερεὺς πᾶσι ἡ εὐλογίαν.

Και ποία εἶναι ἡ εὐχή; τὸ, Σὺ σὺν τὸν λαόν σου,
 Καὶ τὴν κληρονομίαν σου Θεὸς εὐλόγησόν σου.
 Καὶ διατὶ δὲν εὐχεται, λέγωντας, ὁ Θεὸς μας
 Εὐλόγησον τὰ ἔργα σου, καθὸ δήμεγός μας;
 ἵνα μὴ αὐτὸ τὸν Κύριον πλιότερο δυσωπήσῃ,
 ἔσονται τὴν πτωχείαν σου τὰ τὸν ἀναδυμήσῃ,
 Πτωχείαν, ἣν ὑπερ ἡμῶν ἐπτώχευσ' ἐκκρίως,
 Καὶ ὁ δῆλος, ὧντας βασιλεὺς, ἔγινεν ἐξαισίως.
 Δέομαι, λέγει, δι' αὐτῆς, δι' ἧς ἐσύ νὰ εἶσαι
 Μετὰ τῶν δούλων ἐσεξῆς, ἢ νὰ συναριθμῆσαι.
 Νὰ λάβῃς δὲ ἢ ἐντολὴν, ἢ μετὰ τῶν λαβόντων
 Ὅτι πάντα ἔχων νὰ σαθῇ, ἢ τῶν ἰσχυρόντων.
 Καὶ ἐτι νὰ ὀνομαθῇς, ν' ἀκησῇς κληρονόμος
 Σὺ, ὧ μὴδὲν ἐπίκτητον, ὁ πάντων οἰκονόμος.
 Καὶ κατὰ ἄλλον τρόπον δὲ, τὸ γὰρ νὰ θυμηθῇ
 Τὴν πλιότερην οἰκείωσιν, ἢ νὰ τῇ τὴν εἰπῇ,
 Πλιὸ τὸν τραβᾶ εἰς ἔλεος, ἢ δὲ κληρονομία
 μᾶλλον ἐστὶν οἰκείωσις, ἢ ἡ δήμεγία
 Καὶ πλιὸ καλῆτερά ἡμᾶς τῶρα κληρονομήσας
 Ὁ Κύριος ἐκτίσαστο, ἢ πρὶν δήμεγῆσας.
 Ὅτι τῆς φύσεως ἀπλῶς ἐκράτει τῆς βροτείας
 Χεῖρς ὁ πάντων ποιητῆς ἐν τῇ δήμεγίᾳ.
 Ἐν τῇ κληρονομίᾳ δὲ, δεσπότης νῦν κατέστη
 Τῆς προαιρέσεως ἡμῶν, τῇ λογικῇ, ἢ ἐτι.
 Ὅπῃ ἐτάτο ἀληθῆς λέγεται ἐξουσία,
 Καὶ λέγεται ἢ εἶναι δὲ τέλεια δεσποτεία.
 Ἐκεῖνο γὰρ κοινὸν ἐστὶ διχῶς ἀμφιβολίας
 Ἀλόγοις ἢ ἀφύχοις τε διὰ δήμεγίαν,
 Φύσει γὰρ πάντα τῷ Θεῷ ἐν ὑποταγμαίᾳ,
 Καθὸ δήμεγῆματα Κτίσῃ βεβαιωμένα.
 Πῶς δὲ κατέστη ὁ Χεῖρς κατὰ κληρονομίαν
 Λόγῳ ἢ προαιρέσειως δεσπότης μὴ ἐξουσίαν;

Ὅτι κατῆλθεν ἐπὶ γῆς διὰ Φιλανθρωπίαν,
 Καὶ ταυρωθεὶς, καὶ ἀναστὰς μετὰ παντοδυναμίαν,
 Ἡμεῖς τῇ ὑποτάξαμεν τὸν λόγον τὸν οἶκόν μας,
 Ἐτι δὲ ἢ τὴν θείλησιν, τὸ προαιρετικόν μας.
 Τὸν λόγον, ὅτι ἐγνωμεν αὐτὸν ὡς ζωοδότην,
 Ὡς Θεὸν ὄντ' ἀληθινόν ἢ τῇ παντὸς Δεσπότην.
 Τὴν θείλησιν, ὅτι ἡμεῖς μὴ ὅλην μας τὴν καρδίαν
 Τὸν ἀγαπήσαμεν αὐτόν, καὶ τὴν τὴν δεσποτείαν,
 Καὶ τὸν ζυγόν σου μετὰ χαρὰν πολλὴν εἰς τὸν χαμόν μας
 Βάλαμεν, ἐδεχθήκαμεν, καθὸ σωτήριόν μας.
 Οὕτω τελείως ὁ Θεὸς ἔλαβε τῆς ἀνδραπείας,
 Οὕτως ἡμᾶς ἐκτίσαστο κατὰ παντοίῃς τρόποις.
 Τῆς κτίσεως ἐπιθυμῶν ταύτης ὁ Ἡσαΐας,
 Κύριε κτῆσαι, ἔλεγεν, ἡμᾶς ἀπὸ καρδίας.
 Τὴν ἐστὶν ἢ ἔλαβε νῦν ἡ κληρονομία,
 Πατέριθεν ὁ μονογενὴς, ὡς ψάλλ' ἡ προφητεία.
 Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐχή, τόσο πολλὰ ἅγια,
 Ἐκταῦθα τελειώνεται ἢ ἡ ἱερεγία.
 Τάτε γὰρ Δῶρα τῇ Θεῷ ἡγίαται κυρίως,
 Τὸν ἱερέα τῇ Θεῷ ἡγίασαν ἁγίως,
 Καὶ πάντας τῆς περὶ αὐτὸν δίχως ἀμφιβολίας,
 Καὶ δι' αὐτῶν τὸ πλήρωμα ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.
 Καὶ διὰ τῆτο παρευθὺς πάλιν μεταγυρίζει
 Πρὸς τὸν λαόν μετὰ τ' ἅγια, ἢ τὰ μετατοπίζει,
 Λέγων ἐκφώνως, Πάντοτε, νῦν, ἢ εἰς τῆς αἰῶνας,
 Τ' ἅγια Δῶρα δείχνοντας μέσα ἀπ' τῆς κολωνας.
 Καὶ μετὰ τὸν λόγον μὲν δηλοῦ τέλος τῇ μυστηρίᾳ,
 Ἐργῷ δὲ τὴν εἰς βραβεὺς ἀνάληψιν Κυρίᾳ.
 (Διότι εἰς τῆς Μαθητῶν τέλος ὅπῃ ἐδείχθη
 Ἦτον τὸ ὅρος ἐλαίων, κ' ἐκεῖθεν ἀνελήφθη.)
 Στὴν προέδρῳ τὰ ἅγια μετὰ τὸ νὰ μεταφερῇ
 Ἀπ' τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τότε ἢ νὰ τὰ πένῃ,

Ὡς ἀπὸ γῆς εἰς ἑρανὸν, ἢ ἄτω συλλαμβάνει
 Καὶ τὴν ἀνάληψιν Χριστῷ, ἢ ἐτῆς τέλος κάνει,
 Τέλος τῆς τῷ Δεσπότῃ μας Χριστῷ οἰκονομίας,
 Σημαινομένης ἀκραιβῶς διὰ τῆς λειτουργίας.
 Καὶ ἡ ἁγία Τράπεζα τότε μὲν ἀπομένει
 Ὡς θρόνον τῷ Θεῷ Πατρὶ, αὐτὸ πλέον σημαίνει
 Ἡ δὲ ἁγία Πρόθεσις, ὡς τῆς μεγαλωσύνης
 Τῇ καθεδρᾷ δεξιᾷ, ἢ τῆς δικαιοσύνης.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ ἢ ἐταξε πῶς ἢ τὴς Μαθητάς τε
 Ἐκεῖ τὴν βασιλείαν τε νὰ καμῇ Θεατάς τε.
 Καὶ εἰς τὴν ἄνω τράπεζαν νὰ καθίσκωνται μαζί τε
 Νὰ τρώγῃσι, νὰ πίνῃσι, ὡς φίλοι γνήσιοί τε,
 Τὰ φαγητὰ ἢ τὰ ποτὰ τὰ μυσικὰ ἢ θεία,
 Ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν ἔχει νὰ πῇ γλώσσα κομμία.
 Προσέτι εἶπεν εἰς αὐτῆς, πῶς πλὴν ἐγὼ δὲν πίνω
 Ἐν τότε τῷ γεννήματός, διότι σὰς ἀφίνω,
 Ἔως ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅταν αὐτὸ μαζίσκας
 Πίνω καιρὸν ἐν ἑρανῷ ἐν δόξῃ, καὶ τιμῆσας,
 Σημαίνων τὴν ἀπόλαυσιν ἐκείνῃ τὴν πληρεστάτην
 Τῆς μακαρίας τε τρυφῆς, ἢ τὴν χαριεστάτην,
 Γιὰ τὸτο πάλιν ἔρχεται ξαναμεταλαβαίνει,
 Τὴν μέλλουσαν ἀπόλαυσιν ἐκείνην νὰ σημαίνῃ.
 Τερεὰ δὲ ἀπ' τὸν Χριστὸν εἰμῖνεν ἡ Κυρία
 Διὰ παρηγορίαν μας, ἡ Μαρία τε ἡ Θεία,
 Διὰ τὸτο μοιράζεται μετὰ τῆς εὐλαβείας
 Τερεὰ τὸ Ἀντιδώρον ἀπὸ τῆς λειτουργίας.
 Εἰς τύπον τὸ Ἀντιδώρον ὄντας τῆς Παναγίας,
 Χριστῷ ἢ τῶν χριστιανῶν Μητρὸς τρισμακαρίας,
 Ὅντας ἀπὸ τῆς προσφορᾶς ἐκείνης τῆς ἰδίας
 Ὅπῃ εὐγῆται ὁ Ἄμωσ τῆς ἱερᾶς θυσίας.
 Καὶ εὐλαβῶς τὸ πέννομεν, ἢ ὑπτικοί, Φιλιππῆς
 Τὸ χέρι τε μὲν εὐλάβειαν, ἁγιασμένον ὄντας.

Καὶ ἔτως ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ἢ θείας κοινωνίας
 Τελεῖται ὁ ἁγιασμὸς ἔνδον εἰς τὰς καρδίας,
 Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν πίσιν ἢ ἡ υἱοθεσία
 Παρὰ Θεῷ Πατρὸς ἡμῶν, Χριστῷ τῇ μεσιτείᾳ.
 Ἀπὸ τῆ Ἀντιδώρου δὲ δωρεῖται εὐλογία,
 Καὶ ἡ λοιπὴ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων χωρηγία.
 Καὶ ἔτω τελειώνονται μετὰ τῆς λειτουργίας
 Καὶ ὅλα τὰ μυστήρια Χριστῷ οἰκονομίας.

Κ Ε Φ. Ε'.

Περὶ τῆς τῷ Ἀρχιερέως μεταλήψεως.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐπειδὴ τῆς θείας κοινωνίας
 ἔχει καὶ ἄλλα ξέχωρα, ἢ δεῖται ἐρμηνείας,
 Πάλιν ἀναλαμβάνομεν τὸν λόγον τῆς οἰκείας
 Αὐτῆς μας ὑποθέσεως, ἢ θείας πραγματείας.
 Μέλλοντας ὁ Ἀρχιερεὺς λοιπὸν νὰ κοινωνήσῃ,
 Εὐγάλει ἢ τὴν μήτραν τε, ἀλλέως μὴ ποιήσῃ.
 Διότι τότε ἢ αὐτὸς δὲν φέρει τῷ Δεσπότῃ
 Καὶ βασιλέως μας Χριστῷ τόπον τῇ ζωοδότῃ,
 Ἀλλὰ ἀνθρώπῃ εὐτελῆς, καὶ τεταπεινωμένῃ,
 Καὶ πάθῃ, ἢ ἀδένειαν πολλὴν περικειμένη,
 Καὶ σέκει ἐτῆς ἀσκεπῆς, ἔως νὰ νὰ ἐνεργήσῃ
 Τὴν ἱερὰν μεταδόσιν, ἢ νὰ τὴν κοινωνήσῃ.
 Ἀφ' ἧ ἐν τῷ, Πάτερ ἡμῶν, ὁ κόσμος ἐκβοήσῃ,
 Καὶ τὰ θεάρετα αὐτῇ αἰτήματα ζητήσῃ,
 Καὶ πρὸς πατέρα ὡς υἱὸς τεθαγγειώσῃ ποιήσῃ,
 Καὶ πρὸς Θεὸν ὡς ταπεινὸς δῦλος δημοποιήσῃ,
 Καὶ δείξῃ πῶς ὁ ἑρανὸς, πατὴρ τε ἢ γνήσιος,
 Πατέρα λέγων τὸν Θεὸν ἰδίον πατρῴσιον
 Καὶ δευδῆ ἢ ἁγιαδῇ σ' ἡμᾶς τὸ ὄνομά τε,
 Ἄγιος ἦγεν ἢ ἡμᾶς νὰ καμῇ τὰ παιδιὰ τε,

Διὰ τὴν ἁγιάζεται μὲ μίσην τῶν παιδιῶν τῆ
 Τὸ ἁγιον τῆ ὄνομα, καὶ ὑπερενδοξόν τῆ.
 Καὶ τὴν ἐλθῇ ὀυλίγορα αὐτῇ ἡ βασιλεία,
 Ἡ προσδοκία ἡ ἡμῶν, ἡ ἡ κληρονομία.
 Καὶ τὴν γενη τὸ ἁγιον ἐν πασι θέλημα τῆ,
 Καθὼς εἰς τῆς Ἀγγελικῆς ἐτῆ ἡ, τὰ παιδιὰ τῆ.
 Καὶ τὴν μᾶς δώση τὸ ψωμὶ τὸ καθημερινόν μας,
 Ὡς ἀναγκαῖον πρὸς ζωὴν, καθὼς συκατικόν μας,
 Ὅμῃ ἡ, τὸν πνευματικὸν τὸν ἄρτον τῆς ψυχῆς μας,
 Διπλὴν τροφὴν, ὄντας διπλῇ ἡ ἡ ὑπόσας μας.
 Καὶ τὰ πταισμάτα ἡμῶν τὴν μᾶς τὰ συγχωρήσῃ,
 Νὰ μὴ μᾶς κρήνῃ δι' αὐτὰ, ἀλλὰ τὰ ἀφῇσῃ,
 Ὡς ἡ ἡμεῖς ἀφῇνομεν, ἡ δὲν μνησικακῇμεν.
 Εἰς ὅσας ἡμᾶς πταίσῃσι, ἀλλὰ τῆς συγχωρῇμεν.
 Καὶ μὴ μᾶς δώση πειρασμόν, ποτὲ μὴ μᾶς ἀφῇσῃ
 Νὰ πέσωμεν εἰς πειρασμόν, μήπως ἡ μᾶς νικήσῃ.
 Ὅτι ἀδύνατοι ἐσμὲν, διὸ ἡ δειλιῇμεν
 Μήπως εἰς τέλος ἀπ' αὐτὸν πέσωμεν ἡ βλαφθῇμεν.
 Ἀλλὰ τὴν μᾶς ἐλευθερῇ ἀπὸ τῆ παμπονήης,
 Τῆ διαβόλης τῆ ἐχθρῆ τῆ ψυχοφθορῆς χάρις.
 Αὐτὰ ἡμεῖς ἔν τὰ ἐπὶ τὰ ζητήματα ζητῇμεν
 Τὸ Πάτερ ἡμῶν λέγοντες, ἡ τὸν δοξολογῇμεν.
 Ὅτι αὐτῇ μόνῃ ἐστὶν ὅλη ἡ βασιλεία,
 Ἡ παντοδυναμία τε, καὶ δόξα ἡ τελεία,
 Πατὴρ, υἱὸς, ἡ Πνεύματος, τῆ συνδοξαζομένη
 Κυρία ἡ Πατὴρ ἡμῶν ἐπωνομαζομένη.
 Καὶ δι' αὐτὸ ὡς βασιλεὺς τῶν ὅλων ἡ Θεός μας,
 Καὶ δυνατὸς καὶ ἐνδοξὸς Πατήρ εὐδοκίας μας,
 Καὶ τὰ ζητήματα ἡμῶν θέλει μᾶς τὰ χαρίσει,
 Καὶ τὸν ἐχθρὸν μὲ χεῖρ τῆ θέλομεν τὸν νικήσει.
 Ὅτι αἰῶνος αὐτῇ ἐστὶν ἡ βασιλεία
 Ἀνείκτος ἡ δύναμις, ἡ δόξα θαυμασία,

Πατὴρ, Υἱὸς, ἡ Πνεύματος, Τριάδος τῆς ἁγίας,
 Τριάδος τῆς ζωαρχικῆς καὶ μόνῃς Θεαρχίας.
 Καὶ δι' αὐτὸ ὡς τέκνα τῶν μετὰ τῆς ζωῆς τὰ ζητῇμεν,
 Καὶ ὡς ἀνάξιοι αὐτῇ δούλοι παρακαλῇμεν.
 Διότι πολυέλεος αὐτῇ ἡ βασιλεία
 Ἀνέκφρατος ἡ δύναμις, ἡ δόξα μακαρία,
 Πατὴρ, υἱὸς, ἡ Θεὸς, Υἱὸς ἐπερανίς,
 Πνεύματος παναρχίας δὲ, ἐνὸς μόνῃς Κυρία,
 Ὅπῃ τὸν κόσμον ἐκτίθει ἐν τῇ μὴ ὄντος ὅλον,
 Ὅπῃ τὸν κόσμον ἔσωσεν ἀπὸ τῶν διαβόλων,
 Ὅπῃ ἐδεμελίωσε ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν,
 Ὅπῃ ἐνομοθέτησε τὴν θείαν λειτουργίαν,
 Ὅπῃ μᾶς ἐπαράδωκεν εὐχὴν ταύτην τὴν θείαν,
 Ὅπῃ μᾶς ἐβεβαίωσε διὰ Φιλανθρωπίαν.
 Νὰ δίδῃ τὰ αἰτήματα δίχως ἀργοπορίαν,
 Κ' ἡμεῖς ὅλοι πιστεύομεν δίχως ἀμφιβολίαν.
 Τότε ἔν ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ ὁμοφρονῇον τῆ
 Λαμβάνει εἰς τῆς ὥρας τῆ, τολὴν ἐξαίρετόν τῆ,
 Δείχνωντας ὅτι πρότερον μὲ τὸ νὰ πηρετῇσε,
 Αἰδεῖτο νὰ τὸ ἐνδυθῇ, ἐμετριοφρονῇσε.
 Τὸ ἔργον τελειώσας δὲ, τὸν Ἄρτον ἁγιάσας,
 Καὶ ἀνυψῶσαι νῦν αὐτὸν μέλλων ἡ πλησιάσας,
 Καὶ μεταδενῆναι τε αὐτὸν, ἀλλὰ ἡ κοινωνῇσαι,
 Τὰ τῆς ἀξίας ἅπαντα χρεῖα αὐτὸν ἐνδύσαι.
 Ὑψῶσας δὲ τὸν ἅγιον Ἄρτον ἀπὸ τὸν Δίσκον,
 Ὑπάρχον τὸ Δισκῆριον δίχως τὸν Ἀσερῆσκον,
 Εἰς μέση τέσσαρα αὐτὸν πανευλαβῶς μελίζει,
 Με φόβον τῆ μὲ χάρις σπιτήδεα χωρίζει.
 Ὅτι αἰετὸς ὁ ὁρατὸς Ἄρτος πᾶς λειτουργεῖται,
 Εἶναι τὸ σῶμα τῆ Χριστοῦ, ἐάν ἡ δὲν θωρεῖται.
 Καὶ κόπτεται, χωρίζεται, χωρὶς οὐ νὰ σμικρῇ
 Ἡ χάρις τῆ ἡ θεία, ἀλλ' ὅλη παντῇ μένει.

Τῷτότε τὸ σῶμά μὴ, ἀτόστι γὰρ ὀλίζει,
 Τὸ κλώμενον ὑπὲρ ἡμῶν, ἐτζί ἀποφασίζει.
 Τότε ἦν ὁ Ἀρχιερεὺς μίαν μερίδα πιάνει,
 Καὶ μέσα εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον τὴν βάνει,
 Ὅτι εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆ σώματος τὰ μέλη
 Θεία δυνάμει νὰ συμχθῇν πάλιν εἰς ἓνα μέλλει.
 Καὶ τότε χύνει τὸ βρασὸν νερὸν λέγων ἐκεῖνο,
 Τὸ, Ζεῖσις πλήρης πίεως, ἢ, τᾶλλο ὅπ' ἀφίνω.
 Πρῶτον διὰ νὰ δείξῃ μὲν, καθὼς ἀλλογορεῖται,
 Πῶς Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ὅπῃ σκιαγραφεῖται
 Μὲ τὰ νερά, ἢ μὲ τὸ πῦρ, αὐτό ναι ὅπῃ φθάνει,
 Καὶ τὸ τῆς ἀναστάσεως μυστήριον τὸ κἀναι.
 Λέγει γὰρ, Ἐξαποστείλας Πνεῦμα τὸ ἅγιόν σε
 Κυρίε ἢ κτιοθήσονται κατὰ τὸν ὄρισμόν σε,
 Καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς θείλεις ἀνακαίσει,
 Καὶ ἀπ' αὐτὸ καλήτερά θείλεις τὸ καλῶπίσι.
 Δεύτερον γιὰ νὰ κἀμῃ δὲ θεριμὴν τῶρα τὴν γεῦσιν,
 Τῆ αἵματος ἢ ὕδατος σημαίνουσαν τὴν εἶψιν,
 Τητέσι καθὼς ἦτονε ὅταν ἐκ τῆς πλευρᾶς τε
 Εὐγῆκε τότε τῇ Χριστῇ, πλευρᾶς τῆς ζωῆς τε,
 Νὰ δώσῃ νὰ νοήσωμεν πῶς ἐκ κορυμῆς ζῶντος
 Εὐγαίνει ἢ ἐξέρχεται ἀληθινὰ ἢ ὁπῶς.
 Ὅτι ἢ ἀπονεκρωθεὶν τὸ σῶμα τῇ Δεσπότῃ,
 Ὡς χωριθείσης τῆς ψυχῆς αὐτῇ τῇ ζωοδότῃ,
 Ζωοποιῶν ἀπόμεινε, ποτὲ μὴ χωριθείσης.
 Ἐκ τῆς τῆς Θεότητος, τῆς συνενωθείσης.
 Τρίτον νὰ δείξῃ πῶς αὐτὰ τὰ δύο προέξοντα
 Τὸ αἷμα ἢ γῆν ἢ νερὸν τὰ ἐκ Χριστῆ χυθέντα,
 Μᾶς τελειώσωσιν ἡμᾶς εἰς τὴν χάριν τὴν θείαν.
 Τητέσι μὲν τὸ βάπτισμα, καὶ μὲ τὴν κοινωνίαν,
 Τῷ παναγίῳ Πνεύματι ἡμᾶς σφραγίζοντάς μας,
 Καὶ μὲ τὴν δύναμιν αὐτὴ κατασφαλίζοντάς μας.

Τότε γῆν ὁ Ἀρχιερεὺς πρῶτος μεταλαμβάνει,
 Τὰς μυσικὰς πρῶτον εὐχὰς λέγοντας ὅσας φθάνει,
 Ὅπῃ εἰς τὴν μετάληψιν εἶναι διωρισμένοι,
 Καὶ φαίνονται εἰς περιστὰ βιβλία μας γραμμένοι.
 Καὶ τὸ, Πιστεύω Κύριε, ἕως τὸ τέλος ὅλον,
 Διότι εἶναι λόγια αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων,
 Ὅπῃ ἐκ μέσης ὁλονῶν ὁ Πέτρος εἶπε μόνος,
 Ὁ κορυφαῖος Μαθητῶν, τῇ Ἰωῆ ὁ γονός.
 Ὅπόταν ὁ διδάσκαλος εἶχε τὴς ἐρωτήσης
 Τὴ γνώμην ἔχων δι' αὐτόν, ἢ εἶχαν ὁμολογήσει,
 Λέγοντες· Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς Θεῷ ζῶντος.
 Ἐτζί τὸν ἀποκριθῆσαν ἀλάθιστα καὶ ὄντως
 Ὅτι ὁ ἄγριος τὸ ψῶμι αὐτὸ ὅπῃ θωρεῖται,
 Ὅπῃ μεταλαμβάνομεν αὐτὸ ἢ κοινωνῶμεν,
 Εἶναι ὁ ἴδιος Χριστός, ὅπῃ τὸν ἐθωρεῖσαν
 Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἢ τὸν ἐμαρτυρεῖσαν.
 Μὲ τὴν αὐτὴν πίσιν λοιπὸν, ἢ τὴν πληροφῶριαν
 Καὶ ὁ σεπτὸς Ἀρχιερεὺς, ἢ μὲ πολλὴν δειλίαν,
 Ὡς νὰ μεταλάβαινε διὰ χειρὸς Κυρίε,
 Καὶ ὡς νὰ μεταλάβαινε διὰ τῆ σώματος τε
 Τῆς τῇ Χριστῇ αὐτῆς σαρκὸς, ἢ τῆς Θεότητός τε,
 Καὶ ὡς περ νὰ ἐγίνετο σύσσωμος ἢ θεῖται
 Μὲ τὴν μετάληψιν αὐτὴν αὐτός ἢ συνενῆται,
 Μεταλαμβάνει κοινωνῶν αὐτῶν τῶν προκείμενων
 Ἁγίων δώρων τῶν φρικτῶν ὡς τετελειωμένων.
 Τὸν μὲν ἄγριον τὸν ἅγιον εἰς μίαν φῶραν μόνον,
 Τὸ δ' ἅγιον Ποτήριον εἰς τρεῖς φῶραις σικῶνων,
 Τὸ ὄνομα Πατρός, Τῆς, ἢ Πνεύματος ἁγίου,
 Λέγων εἰς τὰ ἐσφῆματα αὐτὰ τῇ Ποτηρίῃ,
 Διότι ὅταν ὁ Χριστός διὰ νὰ κατοικήσῃ
 Ἐρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἢ μόνῃ νὰ ποιήσῃ.

Μόνος αὐτὸς δὲν ἔρχεται, ὡς τάξει μοναχὸς τῇ,
 Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῷ Πατρὶ, μετὰ τῷ Πνεύματι τῷ,
 Τὸ ὅμοιον καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ποίησι,
 Καὶ ἱερεῖς, διάκονοι, ὡσαύτως κοινωνήσι.
 Μεταλαμβάνοντας αὐτὸς ὅλης ὁ Πατριάρχης
 Ἀρχιερεῖς, καὶ ἱερεῖς ὡς πρῶτος ἱεράρχης.
 Ἀπαρτὴν Ἀρετῆ σώματος δεσπότη τῷ Κυρίῳ,
 Καὶ τρεῖς Φοραῖς τῇ αἵματος αὐτοῦ τῇ παραγίῃ.
 Μετὰ δὲ τὴν μεταλήψιν τὴν μίτραν τῇ Φορεῖν
 Ἐπειδὴ τύπος τῇ Χρυσῇ, ὡς εἰπομεν, ἐμφαίνει.
 Τετρα δὲ πιάωντας ὁ διάκονος τὸ Δισκάρι,
 Καὶ πέρωντας τὸν σπόγγονδε, τὸ κεῖμενον σφουγγίζει,
 Καὶ τὸ, Ἀνάστασιν Χρυσῇ, καὶ τῆς ἀναστασίμης.
 Τῆς ἄλλης ἱμνὸς λέγωντας, καὶ τῆς ἑορτασίμης.
 Συνάγει τὰ ἐπίλοιπα σώματα τῇ Κυρίῳ,
 Καὶ βάνει τα προσεκτικῶς ἔνδον τῇ Ποτηρίῃ,
 Καὶ ὅλας τὰς μερίδας δὲ τὰς τῶν ἁγιασμένων,
 Μαζὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων δὲ ζώντων κεκοιμημένων.
 Εἰς τὸ ὅποιον κἀμῶμα ἡμᾶς κατηγορεῖται
 Οἱ δυτικοὶ καταπολεῖ, καὶ δυσανασχετεῖσι,
 Πῶς τῆς ἀνθρώπου σμύγομεν μὲ τὸ τεθιωμένον
 Ἀντάμα σῶμα τῇ Χρυσῇ, καὶ ἀθανατισμένον.
 Καὶ πῶς τάχα νὰ γίνονται διὰ τῇ Ποτηρίῃ
 Καὶ οἱ θῆτοιοι οἱ ἀνθρώποι σῶμα Θεῷ Κυρίῳ.
 Ἀλλ' ἡ ἀμώμητος ἡμῶν ἁγία Ἐκκλησία,
 Ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἁγιοδόχοι, καὶ θεοὶ καὶ τελεῖα,
 Πταίερα δὲν γίνονται ποτε εἰς τῆς συντελείας,
 Τελευθῆνος δὲν δίδεται εἰς τὰς κατηγορίας.
 Γιατὶ ὁ γυμνὸς ἀνθρώπος ἀνθρώπος πάντα μένει,
 Ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν Θεὸς αὐτὸς νὰ γένη,
 Καθὼς ὁ Ἄετος ἔγινεν, ὅπῃ ἐμεταβλήθη
 Ἐκ τῇ ἁγίῃ Πνεύματος, καὶ ἐθεωποιοῦθη.

Ἀλλὰ εἰάν καὶ ἐνωθῇ μὲ τὸν Χρυσὸν κολλήσῃ,
 Καθὼς γίνετ' ὁ ἀνθρώπος ὅποτεν κοινωνήσῃ,
 Πλὴν εἰς Θεὸν ὁ ἀνθρώπος μὴδ' ἔτι δὲν ἀλλάσσει,
 Τὴν φύσιν τῇ δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ τὴν φυλάσσει.
 Τὴν θείαν χάριν ἐξ αὐτῆς τραβᾷ μόνον καὶ πέρνει,
 Ἀμὴν πάλιν ὁ ἀνθρώπος ἀνθρώπος πάντα μένει.
 Καὶ διὰ τῆτο δυνατόν πρέπει τὸ νὰ προσέχῃ
 Ὁ ἱερεὺς ὁ λειτῆργῶν, τὸν ἑνὶ νὰ τὸν ἔχῃ,
 Μὴ μεταλάβῃ ἀνθρώπον ποτὲ ἀπ' τὰς μερίδας,
 Στῆς εἰδωλολατρείας (Φεῦ) μὴ πέσῃ τὰς παγίδας,
 Ἡ δὲ τῆς Ἐκκλησίας μας γνώμη ὅπῃ τὸ κάνει,
 Καὶ μέσα εἰς Ποτηρίον, ὡς εἰπομεν, τὰς βάνει,
 Εἶναι διὰ νὰ ξεπλυνθῶντων μνημονευομένων
 Ἀνθρώπων τ' ἁμαρτήματα ζώντων καὶ ποταμιζμένων,
 Μὲ τὸ πανάχραντον αὐτὸ αἷμα τὸ τῇ Δεσπότη,
 Τῇ εὐεργετῇ μας Χρυσῇ, καὶ τῇ ἀγαθοδότῃ.
 Καὶ εἶναι τόσο καὶ αὐτὸ τῆς νὰ λογιᾶσῃ
 Ὅσον (διὰ παράδειγμα) ἂν ἤθελε πιάσῃ.
 Ὁ Ἰωάννης ὁ πλεῖνος, ὁ φίλος, καὶ παρθένος,
 Ὅπῃ ἐπαρτέκετο εἰς τὸν Σταυρὸν θλιμμένος,
 Κανέναν λέγω ὡς ἐμὲ γεμάτον ἁμαρτίας,
 Καὶ κάτωθεν ἀπ' τὰς πληγὰς Χρυσῇ μὲ τὰς ἁγίας,
 Ὅπῃ τὸ αἷμα ἔτρεχαν, νὰ Φέρῃ νὰ κρατήσῃ,
 Νὰ τὸν ξεπλύνῃ μὲ αὐτὸ, καὶ νὰ τὸν καθάρισῃ.
 Γιατὶ τότε ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος κατὰ φύσιν
 Χρυσὸς ποτὲ δὲν γίνεταί, Φεύγω αὐτὴν τὴν κέσιν,
 Ἀλλ' ἀπ' τὰς ἁμαρτίας τῇ μόνον κεκαθαρισμένος
 Μὲ τῇ Χρυσῇ τὸ ἅγιον αἷμα καὶ λελαμένος.
 Καὶ διὰ τῆτο ὕστερα ἐκ τῶν ἀναστασίμων
 Ὑμνων ἐπείνων καὶ εὐχῶν, καὶ τῶν ἑορτασίμων,
 Λέγωνται ὅσοι ἔξουσιν τὸν ἑνὶ τῆς Ἐκκλησίας,
 Αὐτὴν τὴν ἴσιν καὶ καλὴν γνώμην τῆς ἀληθείας,

Ἀπόπλυνον σὺ Κύριε τῷ θείῳ αἱματί σου

Τῶν μυστηριουθέντων αὐτῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου
Πάντα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ πάσαι τὰς ἀγνοίας,
Πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου, καὶ τῆς ὑπεραγίας.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ τῶν κεκοιμημένων εἰ ἁγιάζονται
ἀπὸ τῶν ἀχραντῶν μυστηρίων ὁμοίως
τοῖς ζῶσι.

Καὶ τῆτο ἀναγκαῖον δεῖ ἐτι αὐτὸ τὸ εἶνα
Εἶναι νὰ ἐξετάζωμεν κοινὰ τὰ εἰρημένα.
Ὅτι ἡ θεία τελετὴ φαίνεται διπλάσιως
Νὰ ἁγιάζη τῆς πίστες δύο λογίων κυρίως.
Ἐνα μὲν μὲ τὴν προσφορὰν, ἤγουν τὴν μεσιτείαν,
Ἄλλο μὲ τὴν μετάδοσιν, ἤγουν τὴν κοινωνίαν.
Τέτων ὁ πρῶτος τρόπος μὲν κοινὸς γίνετ' ὁμοίως
Ζῶσι καὶ τεθνηκόσι τε, διαφορὰ τελείως.
Διότι καὶ διὰ τὰ δύο τὰ γένη ἡ θυσία
Προσφέρεται καὶ γίνεται Θεῷ ἡ μεσιτεία.
Ὁ Δεύτερος δὲ μοναχὰ τοῖς ἐν σαρκὶ τοῖς ζῶσι
Ὅτι νεκροὶ δὲν τρώγουν, ἀλλ' ἡδὲ θέλουν πόσιν.
Δὲν ἁγιάζονται λοιπὸν καὶ ὡς ἀποθαρμίνοντες,
Ἀπὸ τῆς μεταλήψεως ὄντες ὑπερημένοι
Οὐχί, ἀλλ' ἁγιάζονται ὡς καὶ ἡμεῖς ὁμοίως,
Δὲν ἔχον ὁμολογώτερον εἶδος σ' αὐτὸ τελείως.
Ὁ γὰρ Χριστὸς τῆς κοινῆς αὐτοῦ τῆ σωματικῆς.
Ὁν τρόπον εἶδεν ὁ Χριστὸς αὐτὸς παλιν αὐτοῦ τι.
Καὶ γὰρ νὰ γένῃ Φανερὸν, νὰ τὸ βεβαιωθῇ,
Τὰ αἰτία τ' ἁγιασμὸς ἡμεῖς τῶς ὡς ἰδοῦμεν,

Ἄν δὲν τὰ ἔχουσιν αὐτὰ καὶ αἱ προαπελθόντες,
Καθὼς ἡμεῖς τὰ ἔχομεν οἱ ἐν τῷ βίῳ ὄντες.
Τι εἶναι δὲ τὰ αἰτία; τάχα πῶς γὴν οἰκῶμεν;
Τάχα πῶς ἔχομεν κομὴν πῆλινον καὶ φορῶμεν;
Καὶ πόδας εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ πορευθῶμεν,
Καὶ σῶμα τὰ μυστήρια διὰ νὰ τὰ γευθῶμεν;
Αὐτὰ εἶναι τὰ αἰτία; ὅχι ἐπ' ἀληθείας,
Πολλοὶ ἐλθόντες γὰρ αὐτὰ ἐπὶ τῆς κοινωνίας,
Οὐ μόνον δὲν ὠφέλησαν, δὲν εἶδαν σωτηρίαν,
Ἀλλ' ἔγιναν ὑπεύθυνοι καὶ εἰς τὴν τιμωρίαν.
Ποῖα δὲ εἶναι; κάρταρις, πίσις, ἐπιθυμία
Πρὸς τὸ μυστήριον αὐτὸ, καὶ ἄκρα προθυμία.
Αὐτάναι τὸν ἁγιασμὸν τῶν ὅπως τραβᾷσι,
Καὶ μὲ αὐτὰ ὀφείλουν νὰ πᾶν νὰ κοινωνῶσι.
Χωρὶς αὐτὰ ἁγιασμὸς ἀπὸ τῆς κοινωνίας
Ἀδύνατον νὰ δίδεται δίχως ἀντιλογίας.
Σωματικὰ ὅμως αὐτὰ δὲν λέγεται κανένα,
Ὅλα δὲ ἀπὸ τὴν ψυχὴν εἶναι ἐξηρημένα.
Δὲν ἐμποδίζει τὸ λοιπὸν, εἴαν ἐπιθυμῶσι,
Καὶ αἱ ψυχαὶ νὰ δύνωνται εἰς τὸ νὰ κοινωνῶσι.
Εἰς τὰς ψυχὰς μόνον ἀρκεῖ τὸ νὰ ἐπιθυμῶσι,
Καὶ τὸ νὰ εἶναι ἐτοῖμα τ' ἅγια νὰ δεχθῶσι,
Ὁ δὲ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ πάντα τὸν ἑαυτὸν τε
Νὰ μεταδῇ εἰς πίσιν ὅλον, καὶ πρόθυμόν τε,
Καὶ ζῶντα ὄντα καὶ νεκρὸν, καθὼς αὐτὸς γνωρίζει,
Καὶ τῆς νεκρῆς καὶ ζωντανῆς ἰσὶα τῆς ὀρίζει.
Καθὼς αὐτὸ τὸ ἔκαμεν εἰς ἀσηκτὰς Ἀγίους,
Ἀφανῶς τέττες κοινωνῶν, ἡ μὲ Ἀγγελίας θείας.
Δὲν εἶναι ξένον τὸ λοιπὸν, ἂν εἰς κεχωρισμένας
Ψυχὰς ἀπὸ τὰ σώματα, καὶ ἀπολελυμένας,
Ἀξίως δὲ καὶ πρόθυμας διὰ τὴν κοινωνίαν,
Κύριος νὰ τὰς κοινωνῇ ὡς οἶδε κατ' ἀξίαν.

Μάλιστα εὐλογώτερον, ἔχῃσι τὴν αἰτίαν,
 Γὰρ διὲν ἀμαρτανῶσι, διὲν κἀνὴν ἀμαρτίαν,
 Σφάλματα εἰς τὰ παλαιὰ πλὴν διὲν προδότην νῆα,
 Καθὼς ἰδὼ οἱ πλείότεροι νῆα εἰς τὰ ἀρχαῖα.
 Εἶναι δὲ ἢ ὑπερφύες ἐκεῖνο εἶναι μᾶλλον,
 Πολλὰ παράδοξον πολλὰ τῷ ὄντι ἢ, μέγαλον,
 Φθῶρ᾽ συζῶν ὁ ἄνθρωπος, σαρκὶ συνευγμένους,
 Νὰ Φάγῃ σῶμ' ἀκηρατον, ξένον βεβαιωμένους.
 Οὐσία δὲ ἀθάνατος ψυχὴ νὰ κοινωνήσῃ
 Ἀθάνατον, κατὰλληλον, διὲν εἶναι ν' ἀπορήσῃ.
 Καὶ ἐὰν τῷτο τὸ καινὸν διὰ Φιλανθρωπίαν
 Ἀνεκδιήγητον Θεῷ, ἢ ἀρετὴν σοφίαν,
 Ἐφεύρειν ἐπειρήσῃ πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ,
 Τὸ πρέπον τὸ ἀνόλεθρον πῶς νὰ μὴ τελειώσῃ.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Περὶ τῆς ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν μυστηρίων
 εὐχαριστίαν, καὶ τῶν πρὸς τῷ τέλει
 τῆς ἱεραργίας εὐχῶν.

Κελεύσας ἦν ὁ ἱερεὺς τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ
 Ὅσοι κατηξιώθησαν, διὰ νὰ κοινωνήσῃ,
 Καί τινας ἄλλας ἐν ταύτῃ δεικνύει παρακλήσας
 Νὰ δηθῶμεν τῷ Θεῷ, ἐξέρχεται τελείσας.
 Καὶ διαβάζει τὴν εὐχὴν, δεόμενος Κυρίου
 Ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν πιστῶν, λαῶν τῷ ἁγίῳ.
 Ἦτις ἐστὶν ὡσαν σφραγίς πάντων τῶν αἰτημάτων,
 Καὶ ἀνακεφαλαιώσις τῶν πρὸς Θεὸν ἐρημάτων.
 Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν Θεὸν πάλιν δοξολογῶμεν
 Τὸν χορηγὸν τῶν ἀγαθῶν πάντων ἢ εὐλογῶμεν,

Εἰς τὸ ὄνομα Θεῷ ἡμῶν εὐλογημένον,
 Λέγοντες κατὰ τὴν Γραφὴν εἰς τρεῖς διορισμένον.
 Ἀναγιγνώσκονται ψαλμοὶ δύο, δοξολογίαν
 Γεμάτοι πρὸς τὸν Κύριον, καί γε εὐχαριστίαν.
 Καὶ τέλος πάντων ἡ εὐχὴ ἵνα ἐλεηθῶμεν,
 Ἐλεηθέντες δ' ἐν Θεῷ, χάριτα νὰ σωθῶμεν.
 Ὡσαν ὅπῃ διὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἀφ' ἑαυτῆς μας
 Τίποτες νὰ προσφέρωμεν ἄξιον τῇ σωστικῇ μας.
 Ἀλλ' ἀφορῶμεν μοναχὰ εἰς τὴν Φιλανθρωπίαν
 Τῇ σωσαι ἐξικλινόντος δι' ἁγίαν δυνατείαν.
 Καὶ διὰ τῷτο περιστῆς πρέσβεις ἐδῶ Ἁγίους
 Μένονται ἢ τῆς προσκαλεῖ ὡς βοηθὸς οἰκείας.
 Πρὸ πάντων δὲ τὸ ὄνομα μένεται τῆς Κυρίας
 Τῆς τῇ Χριστῷ Θεῷ ἡμῶν Μητρός τῆς Παναγίας,
 Δι' ἧς καὶ ἡλεήθημεν, ἢ νὰ ἐλεηθῶμεν
 Θαυμάζομεν ἢ ἐλπίζομεν πάντες ἢ νὰ σωθῶμεν.
 Ἡ δὲ εὐχὴ εἶναι, Χριστὸς ὁ ἀληθὴς Θεὸς μας,
 Ὁ ποιητὴς, ὁ λυτρωτὴς, τὸ μέγα ἑλεός μας.
 Ὡς πρέπει δόξα ἢ τιμὴ μετὰ Πατρός τῷ Θεῷ,
 Καὶ τῇ ζωοποιῇ αὐτῇ Πνεύματος τῷ ἁγίῳ
 Νῦν, ἢ αἰ, ἢ πάντοτε, ἢ εἰς ἀτελευτήτους
 Αἰῶνας τῶν αἰώνων τε, Ἀμήν, ἢ ἀμετέστητος.

Τ μ ν ο ς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ Πνεῦμα τῶν πνευμάτων,
 Τὸ ζωτικὸν τῶν ὁρατῶν, ἢ πάντων ἀορατῶν.
 Τὸ βασιλεῦον τῷ παντός, τὸ ἡσίων τὴν κτίσιν,
 Τὸ συνετίζον ἢ μὴν τὴν λογικὴν τὴν Φύσιν.
 Ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ὁ ἔξως τῶν ἁγίων,
 Δεσπότης ὁ παράκλητος, τὸ πρόβλημα τὸ θεῖον.
 Ὁ τῷ Πατρὶ ἢ τῷ υἱῷ ἀτμήτως αἰόλιος
 Συνών, συναριθμῶμενος, ἢ συνεδρεύων θεῖως.

Συμπροσυνήμενος αἰεὶ ὑπὸ παντός τῃ κόσμῳ,
 Καὶ συνθεολογούμενος, Κύριε ὁ Θεός μου,
 Ἐλέησον τὸν δούλόν σου, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου,
 Οἰκτείρησον τὸν λάτρεόν σου διὰ τῶν οἰκτιρισμῶν σου.
 Εὐδόκησον καὶ ἐπ' ἐμοὶ Θεὲ καὶ Φωτίζε με
 Τὸ θέλημά σου τῇ ποιῇ αἰεὶ, καὶ ἐνδυναμίζε με.
 Γενέσθω δὲ καὶ ἐπ' ἐμὲ ἡ χάρις σου ἡ Θεία,
 Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεῖν, καὶ σὺ ἡ σωτηρία.
 Ἐμὸν δὲ τὸ παρακαλεῖν, τὸ προσκυνεῖν, τὸ κλῖναι
 Γόνυ τῇ βασιλείᾳ σου αἰεὶ καὶ μεγαλύνειν.
 Καὶ τὸν Πατέρα ἀνυμνεῖν, καὶ τὸν Υἱὸν δοξάζειν,
 Καὶ τῇ Πατρὶ καὶ Μητρὶ τὸ χαίρει χαίρων κραῖζειν.

Χαίροις Μητὲρ τῇ Κυρία, Δόξα σοι Θεὲ υἱέ.
 Χαίροις Φῶς πάντος Ἀγίου, Δόξα σοι Φωτοποιέ.
 Χαίροις τῇ παντός Κυρία, Δόξα σοι Παμβασίλει.
 Χαίροις Ἀγίων Ἀγία, Δόξα σοι Ἀρχιεῦ.
 Χαίροις ἡ χάρις τῇ κόσμῳ, Δόξα σοι Δημιουργέ.
 Χαίροις Φῶς καὶ ἐλεός μου, Δόξα σοι Ἀγαθουργέ.
 Χαίροις πάντων προσασία, Δόξα σοι πάντων Σωτήρ.
 Χαίροις πάμφωτε Λυχνία, Δόξα σοι Φώτων Πατήρ.
 Χαίροις Κεχαριτωμένη, Δόξα σοι ὁ Αἰνετός.
 Χαίροις ἡ Εὐλογημένη, Δόξα σοι ὁ Λατρευτός.
 Χαίροις πάντων ἀνωτέρα, Δόξα σοι πάντων Θεός.
 Χαίροις κόσμῳ πλατυτέρα, Δόξα σοι ὁ Κραταίος.
 Χαίροις Κλίμαξ ἡρανία, Δόξα σοι ὁ Κατελθών.
 Χαίροις Κιβωτὲ ἀγία, Δόξα σοι ὁ Εἰσελθών.
 Χαίροις ἡ τῆς δόξης Πόλις, Δόξα σοι ὁ Βασιλεὺς.
 Χαίροις Δόξα τῆς Γῆς ὅλης, Δόξα σοι ὁ Συνοχεύς.
 Χαίροις εἰς πάντε ματαιόδοχε, Δόξα σοι Μάρτα ζωῆς.
 Χαίροις πηγὴ ζωοδόχε, Δόξα σοι ζωὴ Θεοῦ.

Χαίροις κῆπε ἀνθηφόρε, Δόξα σοι ἄνθος χαράς.
 Χαίροις πόκε θεοσοφόρε, Δόξα σοι λύσις φθοράς.
 Χαίροις κρήνη χαρισμάτων, Δόξα σοι ὁ πληρωτής.
 Χαίροις πέλατος θαυμαίων, Δόξα σοι ὁ ποιητής.
 Χαίροις ἀνερα εὐφροσύνη, Δόξα σοι ὁ χορηγός.
 Χαίροις ἀφρατος εἰρήνη, Δόξα σοι ὁ ἀρχηγός.
 Χαίροις ὕψος πολιτείας, Δόξα σοι ὁ φοβερός.
 Χαίροις βάθος τῆς ἀβύσσου, Δόξα σοι ὁ καθάρσιος.
 Χαίροις κόσμῳ εὐκοσμία, Δόξα σοι ὁ κοσμοκράτης.
 Χαίροις Θεία βασιλεία, Δόξα σοι ὁ Θεοκράτης.
 Χαίροις κόσμῳ οἰκονόμος, Δόξα σοι ὁ εὐδοκῶν.
 Χαίροις Θεῶν κληρονόμος, Δόξα σοι κληρὸς ἐκῶν.
 Χαίροις Προφητῶν τιμία, Δόξα σοι Φῶς προφητῶν.
 Χαίροις Μαθητῶν ἀγία, Δόξα σοι νῦν Μαθητῶν.
 Χαίροις κόρη σεβασμία, Δόξα σοι σέβας ἡμῶν.
 Χαίροις εὐσεβῶν Κυρία, Δόξα σοι ὁ ἡγεμών.
 Χαίροις νύμφη Παρακλητὴ, Δόξα σοι λόγε Πατρός.
 Χαίροις νύμφῳ ἐπορεύεσθαι, Δόξα σοι τέκνον Μητρός.
 Χαίροις Μητὲρ τῇ Χριστῷ μου, Δόξα σοι Πάτερ Ἀδάμ.
 Χαίροις θεοῦ τῇ κρητῇ μου, Δόξα σοι Πάτερ Μαρίαμ.
 Χαίροις ἐνδόξε Μαρία, Δόξα σοι ὁ Ἰησοῦς.
 Χαίροις πάγχρυσε Κυρία, Δόξα σοι ἀναξ χρυσεῖς.
 Χαίροις ἰλασμός πταιόντων, Δόξα σοι ὁ ἐλεων.
 Χαίροις πρόνοια πιπτόντων, Δόξα σοι ὁ προνοῶν.
 Χαίροις κόρη Θεοτόκε, Δόξα σοι Θεὲ πιστῶν.
 Χαίροις Μητὲρ νύμφοτόκε, Δόξα σοι Πάτερ χρυσεῖς.
 Χαίροις συλλαβὴ ἀσπόρος, Δόξα σοι ὁ σαρκωθεὶς.
 Χαίροις ἡ τεκνὴ ἀφ' ὧν, Δόξα σοι ὁ γεννηθεὶς.
 Χαίροις Μητὲρ Στρουθιόθεντος, Δόξα σοι ὁ εὐαγγελιστής.
 Χαίροις Μητὲρ Ἐλεεινός, Δόξα σοι ὁ ἐγγεθεὶς.
 Δόξα σοι βασιλεὺς μου, Δόξα σοι Παμβασίλει.
 Δέσποινα, καὶ Δέσποτα μου, Δόξα σοι πάντων τὸ εὖ.
 Τέλος τῆς τετάκτου Μέρους.

ΜΕΡΟΣ Ε.

Κ Ε Φ. Α.

Περὶ τῶν συγγραφέων, ἀφ' ὧν ἐλήφθη-
σαν αἱ ἐρμηνεῖαι τῆς Θείας Λειτουργίας
καὶ διατὶ διὰ σίχων ἐγράφησαν.

Διὰ τῆς χάριτος Θεῷ, καὶ τῆς ἐπιμελείας,
καὶ τῆς εὐχῆς σας ἱερεῖς ἅγιοι τῆς ἁγίας,
Ἐγγραψα τὰ μυστήρια ὅλα τῆς λειτουργίας,
Δηλώντα τὸ μυστήριον τῆς Θείας παρουσίας.
Εἶναι δὲ ἐτι βέβαια ἄλλῃ πάλιν καὶ ἄλλα
Μυστήρια, νοήματα, μικρὰτε καὶ μεγάλα,
Ἐμένα μὴ ἐφαίνητε τόσα νὰ συναθροίσω,
Τῆς ἀναγνώσας μὲ πολλὰ νὰ μὴ τῆς ἐνοχλήσω.
Ἀλλ' ὅχι τὰ καλῆτερα, καὶ κύρια ν' ἀφήσω,
Τὰ μὴ πολλὰ σκοπεύοντα εἶπα νὰ σιωπήσω.
Καὶ πάλιν μὴ ἐφαίνην πολλὰ τῇ ἀληθείᾳ
Τῆτα ὅπως συνέγραψα, αὐτὴ ἡ ἐρμηνεία.
Ὅτι ἐὰν τὰ κύρια, καίρια, πανταχόθεν
Ἐσιωπῶσα, ἀφῶκα, ἢ ἐγγήσις ματαλά,
Ὡς ἐλλειπῆς, καὶ εἰ αὐτὸ δίχως ἀντιλογίας
Ἀνωφελές, καὶ ἄχαρις, ἔργον πατηγορίας,

Καὶ εἰς τὸ ἔργον μάλιστα τῆς Θείας λειτουργίας,
Μέγα Θεῷ τε καὶ ἡμῖν δίχως ἀμφιβολίας.
Ἄν πάλιν ὅλα τὰ γεγραφα, βέβαια ἄλλη μία
Τόση ποσότης γίνονταν, καὶ πᾶσι πλὴν προθυμία;
Πᾶσι πόθος εἰς ἀναγνώσιν, καὶ θύμῃσις τελεία;
Ἄς τ' ἀναγνώνων καὶ αὐτὰ· καὶ τὸ πολλὴ δαλεία.
Καὶ τὰ ἐσύναξα αὐτὰ, τὰ μὲν ἐκ τῆς Μαξίμης,
Τῆς εἰρημένης ἀνωθεν ἀνδρὸς περιωνύμης,
Ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας τῆτον τὸν ἐορτάζει
Ἐπάξια δύο φοραῖς τὸν χρόνον καὶ δοξάζει.
Τὰ δὲ ἀπὸ συνοδικόν, ὅπως εἰς τὴν Ῥωσίαν
Ἐσάλθηκεν, ὡς ζητηθὲν ἐκεῖ πρὸς ἐρμηνείαν.
Ἐκ Μελετίου συντεθέν συγῆν Θεολόγῃ
Τῆς καὶ ἱεροκλήρουκος διὰ ἀπλῆς τῆς λόγῃ,
Πατριαρχευσόντος καλῶς Λαρίσης Πατρίως
Τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς θρόνῃς τῆς ἁγίης,
Εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἑωστικῆς Νίκωνος Πατριαρχῆς,
Τῆς Ἐκκλησίας τῶν ξανθῶν τῆς τότε ἱεραρχῆς.
Χρόνος ἀπὸ γενήσεως Χριστοῦ εἰς τῆς χιλιάς
Καὶ πέντε καὶ πενήτην ἐπὶ ἑξακόσις,
Ἐξέψα δὲ τὸ μᾶτις, καὶ ἀπλώσα τὸ χέρι,
Καὶ ἐδανείσθην ἔλαβα τινὰ ὅπως συμφέρει,
Καὶ ἀπὸ τὸν Νικόλαον τὸν Βάλγαρον Κεεκύρας,
Τὸν ἱατροφιλόσοφον, ἄνδρα τιμίας μοίρας.
Ὅχι ὀλίγα ἔλαβα καὶ ἐκ τῆς μακαρίης
Θεσσαλονίκης Συμεὼν, ἀνδρῶπις Θεσπεσίης.
Ἐκ τῆς ὁποῖας ἔλαβα καὶ τὰ τῆς ἱερέως
Ἀμφια καὶ ἐνδύματα, καὶ τῆς Ἀρχιερέως.
Καὶ μὲ ἐτέτα ἐνδύσα, καὶ ἐσώλισα τελείως
Τὴν ἱεράν βιβλίον αὐτὴν ὡς πρέπει ἐπαξίως,
Καὶ τὰ προαΐτω καὶ αὐτὰ μετὰ βραχυλογίας
Εἰς κάλλος καὶ ἀπαρτισμὸν σφαίρας αὐτῆς τῆς Θείας.

Μ' ἔδωκε ἡ, ὁ Γερμανός, ἅγιος ἱεράρχης,
 Τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχαῖος Πατριάρχης.
 Ἀλλ' ὅμως ὁ Νικόλαος καβασιλας πλυσίως,
 Τῆς πίπλην ὁ χαμαετός, ἀλλ' ὑψιπέτης θεῖος
 Τῆτος μοι ἔδωκε πολλὰ, καὶ τετελειωμένα,
 Καὶ ἀρτυμένα χάριτι λόγια τὸ καθένα,
 Καὶ μὲ ἀσπροπερσώπισε θαρρῶ μ' αὐτὰ κ' ἐμένα,
 Καὶ ἀρτυσε τὰ ἐν αὐτῇ τῇ βίβλῳ γεγραμμένα.
 Ἐτῆτος ὁ χαμαετός κατὰ τὸ ὄνομα τῆ,
 Τόσο ψηλὰ μ' ἀνέβασε μὲ τὰ χρυσὰ πτερά τῆ,
 Ὡς ὅπῃ μὲ ἐμβάσεν ἐνδὸν τῆς ἑρῆρας
 Τῆς ἀνὰ χεῖρας σφαίρας με ταύτης τῆς λειτουργίας,
 Καὶ μ' ἔδειξε τὰ κἀλλητής, κἀλλῃ τὰ φωτοβόλα,
 Καὶ τὰ βαλα ὡς φαίνονται, ἡ λάμπην ἐδὼ ὅλα.
 Ὅτι πολὺς ὁ ἀνδρωτός, πολλὰ πολὺς ἐτῆτος,
 Καὶ ἀρετῶν θησαύρισμα ἡ μαθημάτων πλῆθος.
 Νόημα χρυσοσομικόν, σύνταξις τριπνοτάτη,
 Ἡ ἐρμηνεῖα σύντομος, ἀλλὰ τελειοτάτη.
 Τόσον ἱφάνη θαυμαστῇ, ὅπῃ εἰς τὸ Παρίσι,
 Τυπωθῆκε λατινικὰ, καὶ ὁ ζητῶν εὕρησιν.
 Ἐχει ἡ ἄλλα ὁ αὐτός, καὶ ὅλα συνδεμμένα
 Μὲ τὴν αὐτὴν χάριν σαφῶς ἡ μέλι ἀρτυμένα.
 Ὅπῃ τὰ ἐδοκίμασεν, αὐτός ἔχει γνωρίσει,
 Καὶ ὅπῃ δὲν τὰ γεύθηκε, κείμ' ἂν δὲν τὰ ζητήσῃ.
 Εἶπῃ δὲ ἤθελε τιᾶς, γιατί νὰ μὴ θελήσω,
 Ἀεὶ ἀδὰ λογογραφικῶς τέτα νὰ τὰ μιλῶ.
 Ἀμὴ τὰ ἐσιχνεύησα, τὰ εἶπα διὰ εἰχῶν.
 Πρῶτος ἐγὼ τὰ ἔβαλα εἰς μέτρον ἡ εἰς ἦχον,
 Πράγματα τόσον θεϊκὰ, ὅπῃ ἡ τόσαι ἄλλοι
 Ἀνδρωτοὶ δὲν τὸ ἱκανοὶ, ἡ ἀνδρωτοὶ μεγάλοι;
 Διὰ γλυκύτητα πολλήν, γιὰ νὰ παρακινῶνται,
 Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν, ἡ νὰ καρποφορῶνται.

Διότι ἐσοχάθηκα πῶς τώρα ἀγαπῶνται
 Οἱ εἰχοὶ περισσότερον παντὲς ἡ ἐπαινῶνται.
 Διότι τὴν ἀνάγνωσιν τὴν συνεχῇ αὐτῆς.
 Παρακινεῖ ἡ προξενεῖ τῶν εἰχῶν ἡ γλυκύτης.
 Ἡ συνεχὴς ἀνάγνωσις, ἡ ἡ μελέτη πάλιν
 Καρποφορεῖ, ἡ χορηγεῖ ὠφέλειαν μεγάλην.
 Ὡς λέγει ὁ Βασίλειος περὶ τῆς ψαλτηρίας,
 Ἐκεῖνος τῆς συγγραμματος τῆς ψυχοσωτηρίας.
 Πῶς διὰ εἰχῶν ὁ Δαβὶδ τὸ ἔχει συνδεμμένον,
 Εἰς γλώσσαν τὴν Ἑβραϊκὴν ὁλόκληρον Γραμμένον,
 Καὶ τῆτος διὰ νὰ νινῇ νὰ θελήγῃ ν' ἀναγνάξῃ,
 Τὸ ἅγιον ψαλτήριον καθένας νὰ διαβάξῃ.

Κ Ε Φ. Β.

Περὶ τῆς λειτουργίας ὅτι λέγεται ἑρῆνος
 τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἑρῆνος ὁ
 ἀνώτατος.

Ἀλλὰ δὲ ὁ ἑρῆνος τῆς θείας Ἐκκλησίας,
 Νὰ μὴ καταστρέφεται μὲ τόσας φωταυγίας.
 Μὴ δὲ νὰ ἀπαρτίζεται μὲ τόσα μόνα κἀλλῃ,
 Ὅσα ἐγὼ ἀνάξιος, εἰς τῆτον ἔχω βάλλει.
 (Ὅτι δὲν εἶναι ἡ μόνος, τριτέστιν ἕνας μόνον,
 Ὅπῃ ν' ἀποτελειωθῇ διὰ ὀλίγον χρόνον.
 Ὅσαι αἰνέσεις δὲ εἰσὶν, ὅσαι ἀκολουθίαι,
 Τόσοι τῆς ἡ οἱ ἑρῆνοι, αἱ σφαῖραι τῆς αἱ θεῖαι.)
 Ἐγὼ ἡ τὸν κἀλλήτερον ἐπῆρα εἰς τὸ χεῖρ,
 Ὅπῃ καμμίαν σύγκρισιν δὲν ἔχει ἡδὲ τέρι.
 Ἐπῆρα τὸν ἀνώτατον, τὸν πρῶτον, τὸν μέγαν,
 Ὅπῃ δὲν ἔχει σὰν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία ἄλλον.

Ἐπῆρα τὸν ἐμπύρινον, τὸν θρόνον τὸν οἰκεῖον,
 Τῇ παντοκράτορος Θεῷ, ἢ πάντων τῶν Ἁγίων.
 Τὸν μουσικὸν τὸν ἡρατὸν λέγω τῆς λειτουργίας,
 Τὸ πρῶτον ἢ τὸ ἔσχατον κάλλος τῆς Βασιλείας.
 Ὅπῃ αὐτὸς ὁ ἡρατὸς ἢ μόνον διηγείται
 Τὴν δόξαν τῆ Θεῷ ἡμῶν, ἀλλ' ἐτι ἢ μιμνῆται.
 Ὡς εἰπομεν εἰς ταῖς ἀρχαῖς θυμῶδε τῶν ἁγίων,
 Τῶν τελειμένων ἐν αὐτῷ πανσέπτων μυστηρίων.
 Ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτῆς κυρίως ἀναγγελεῖ
 Ἐταῦτο τὸ σερέωμα πραγματικῶς ἢ θέλει.
 Καὶ ὁ Προφήτης δι' αὐτὸν εἶπεν αὐτὴν τὴν ἔξιν,
 Προβλέποντας τὴν δόξαν τῆ αὐτῆς τὴν ὑπὲρ φύσιν.
 Ὅτι ἰδὼ συνέδεσμε, ἢ νόημα ἢ γεῖμα,
 Κυρίως ἢ πραγματικῶς οὐκ ἔστι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.
 Ὡς φαίνεται ἢ ἀλλὰ εἰς τὸν αὐτὸν προφήτην.
 Τῆς νεότητος ἢ παλαιᾶς, τὸν ἀπλανῆ παλῆστην.
 Ἀγαθύνον ὦ Κύριε ἐν τῇ σῇ εὐδοσίᾳ,
 Τὴν πόλιν Σιών, λέγοντα ἐν βίβλῳ τῇ θείᾳ.
 Καὶ εὐδοκᾷ ὁ Κύριος, ὡς ὄντως προφητεία,
 Καὶ πάγει ἡ βασίλισσα ἐκεῖ ἡ Εὐδοσία.
 Καὶ ἀγαθύνει τὴν Σιών οἰκοδομᾷ τὰ τείχη,
 Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, σαθεὰ γὰρ εἶχαν τύχη,
 Διότι ὁ δημιουργὸς εἰς τὰ ποιήματα τῆ,
 Ὅπῃ ἐποίησεν αὐτὰ δι' ἀγαθότητά τῃ,
 Δὲν φαίνεται νὰ ἔλαβεν αὐτὸς ἀλλ' ἢ τὸ χεῖρ,
 Τὸ λέγω βεβαιότατα ἢ ἡ ψυχὴ μου χαίρει,
 Πάρεξ εἰς μόνον τὸν Ἀδὰμ, γενάρχην μας τὸν πρῶτον,
 Ὅπῃ μᾶς δίνει τὸ ψῶμί μετὰ πολλῶν ἰδεωτῶν.
 Καθὼς αὐτὸς τῆ ἐγεγῆκε, μετὰ τῆ γεγαμνῆται
 Τὸ χεῖρ τῆ σοφῆ Μωσῆ, τῆ πρώτης μουσικῆς τῆ.
 Γράφει ἐκεῖ πῶς ἐκαμει τὴν γῆν, τῶν ἡρατῶν τῆ,
 Τὸ χεῖρ δὲ δὲν φαίνεται αὐτὸ τὸ θεῖον τῆ.

Τὸ Φῶς, τὸν ἥλιον αὐτὸν, τὰ δένδρα, τὰ θηρία,
 Τὸ χεῖρ δὲ δὲν φαίνεται, μονάχῃ φωνῇ θείᾳ.
 Εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, ἐπρόσθε νὰ γένῃ,
 Καὶ παρευθὺς ἐκτίθησαν, ἢ εἶναι τὰ ἢ μένῃ.
 Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς, καὶ ἡ ὥρα τὸ νὰ γένῃ.
 Καὶ ὁ γενάρχης μας Ἀδὰμ αἰῶνια νὰ μένῃ.
 Τότε ἢ χεῖρ ἢ φωνὴ εἰς πλάσιν τῆ ἀνθρώπου,
 Καὶ συνδεσμῇ Θεότητος ὅλης τῆς τριπροσώπου.
 Διὸ ἢ παλιν ὁ Δαβὶδ, αὐτὸς δεύτερος ἄλλος,
 Κυρίως σεκρετάριος, τῶν προφητῶν τὸ κάλλος.
 Αἱ χεῖρές σε αἱ θεῖαι λέγει ἐποίησάν με,
 Μὴ ἐδῶκαν τὸ εἶναι με, Θεὸς ἢ ἐπλάσαν με.
 Τῆτος λοιπὸν ὁ ἡρατὸς εἰν ὅπῃ διηγείται,
 Τὴν δόξαν τῆ Θεῷ ἡμῶν, ἢ ὁ Θεὸς ὑμνεῖται.
 Καὶ ταῦτο τὸ σερέωμα εἰν ὅπῃ ἀναγγελεῖ,
 Τὴν ποίησιν χειρῶν αὐτῆς καὶ ποδῶν τῆ.
 Διότι τῆτος ἀληθῶς εἶναι τῶν θεῶν τῆ,
 Ποίησις ἔργων τῶν χειρῶν οὐκ ἢ τῶν ποδῶν τῆ.
 Ὅτι αὐτὸν τὸν ἐκτίσε οἱ αἱματοχυσίαις,
 Καὶ τῶν ποδῶν ἢ τῶν χειρῶν, καὶ τῆς τῆς καρδίας.
 Καὶ ἀναγγελεῖ ἢ αὐτὸς ὅλος τὴν ποίησιν τῆ,
 Τὴν γέννησιν, τὴν ἐκτρέψιν, ἢ τὴν ἀνάστασιν τῆ.
 Ὅπῃ αὐτὰ εἶναι αὐτὴ ἡ δόξα τῆ Κυρίᾳ,
 Τῆ βασιλείας ἡρατῶν, Θεῷ τῆ αἰῶνις.
 Διὸ αὐτὸς τῆ μαρτυρεῖ διὰ τοιούτῃ τρόπῃ,
 Νῦν ἐδοξάσθῃ ὁ υἱὸς λέγωντας τῆ ἀνθρώπου.
 Αὐτὸς ἢ τότε ἐν ἀρχῇ, ὡς τῆ Μωσῆ ἢ πῆσις,
 Ἐποίησε τὸν ἡρατὸν, ὡς λόγος παντοκτίστης.
 Ἀμὴ δὲν εἶπε καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τῆ ἐταῦτον,
 Ὅτι ἐκεῖ δὲν ἔλαβε τῆς δόξης τῆ τὸν πλάστον.
 Ὅπῃ δὲ πλέον ὁ Θεὸς δοξάζεται τιμᾶται,
 Ἐκεῖνος ἢ τὴν δόξαν τῆ μάλλον τὴν διηγᾶται.

Λέγεται δὲ τερέωμα, καθὸ τερεωμένος,
 Οὐ κατισχύσει γὰρ αὐτῆς αἰδῆς κατησχυμένος.
 Διότι τὸ μυστήριον τῆς θείας λειτουργίας,
 Σώζεται ἕως τῆς Χριστοῦ πάλιν τῆς παρουσίας.
 Ἀρχὴ ἀπ' τὸν καιρὸν Χριστοῦ, καὶ τέλος τελειώνει
 Εἰς τὸν καιρὸν πάλιν Χριστοῦ, ἢ τότε τὸ σιμῶνι.
 Ἀτός τε τὸ παραδίδωκεν ἀπὸ τὴν γῆν πηγαίων,
 Πάλιν τὸ πέμπει εἰς τὴν γῆν αὐτός τε κατεβαίνων,
 Ὁ ἡρανος λοιπὸν αὐτός (ὡς εἶπω ὡς γυρίσω,
 Λόγον τὸν περὶ ἡρανοῦ διὰ τὰ ἀπαρτίσω,
 Νὰ γράψω ἢ τὰ ἱερὰ ἐντὶ τὰ τι δηλώσει,
 Καὶ τὰ ἀρχιερατικά, ὡς εἶπα, τί τυπῶσι.)
 Αὐτός λοιπὸν ὁ ἡρανος ἂν ἢ μὲ τόσα φῶτα
 Νὰ μὴ καταστρέφεται ἐντὶ τὰ ἢ τὰ πρῶτα,
 Μὲ τὸς ἄστρον ἡμπορεῖσα ὁμῶς τὰ τὸν φωτίσω,
 Μὲ τόσα φῶτα μοναχὰ τὰ τὸν καταστρέψω.
 Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἀκνῶμεν, ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἰδῶμεν
 Κἀυτὰ τ' ἄστρον καὶ φῶτά τε, διὰ τὰ φωτιοῦμεν.
 Νὰ γίνωμεν ὁλοφῶτοι, ὅπως νὰ ἡμπορῶμεν
 Καὶ ἄλλως νὰ φωτίζωμεν, ἢ νὰ μυσαγωγῶμεν.

Κ Ε Φ. Γ.

Περὶ τῆς ἱερατικῆς, ἢ ἀρχιερατικῆς Στο-
 λῆς, ἢ πρῶτον περὶ τῆς τι δηλοῖ
 τὸ εἰχάριον.

Τὸ μὲν εἰχάριον λοιπὸν λευκὸν ὄντας σημαίνει
 Τὸ φῶς Χριστοῦ, ἢ καθαρόν, αὐτὸ πρῶτον ἐμφαίνει.
 Καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸ λαμπρὸν, ἢ τῆς ἱερατείας
 Τ' ἀμόλυντον, τὸ καθαρόν, καθὸ τὰς τάξιν θείας.

Καὶ τὴν ἐοδίτα τὴν λαμπρὰν, ὅπως ἐν ἀτιμίᾳ
 Ἐφόρεσε τὸν Κύριον Ἡρώδης ἡ μωρία.
 Τὸ δὲ ἀρχιερατικὸν, τὰ τῆς διδασκαλίας,
 Μὲ τὸ νὰ ἔχη ποταμὸς, ὡς βεῦσες τῆς σοφίας.
 Καὶ τῆς κρονῆς τῆς αἵματος ἐκείνη τῆς ἁγίας,
 Τῆς εὐρύσαντος ἐκ τῆς Χριστοῦ ἐπὶ Σταυροῦ τιμῆς.

Τὶ τὸ Ἐπιτραχήλιον.

Τὸ δὲ ἐπιτραχήλιον, χάριν τὴν ἐρχομένην
 Τῆς Παναγίας Πνεύματος, ἀνωθεν πεμπομένην.
 Καὶ τὸν χερσὶν ζυγὸν Χριστοῦ, εἰς ὃν ὑποβαλμένος
 Ὁ ἱερεὺς εὐρίσκεται, ἢ ὑποτεταγμένος.
 Καὶ τὸ σχοινίον τῆς Χριστοῦ, μετ' ἢ ἢν δεδεμένος
 Ἀπ' τὸν λαιμὸν, ἢ ἐσύνετο Φεῦ καταφρονεμένος.

Τὶ ἡ Ζώνη;

Ἡ Ζώνη, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν Χριστοῦ διακονίαν
 Σημαίνει ὅπως ἔκαμεν μὲ τὴν οἰκονομίαν.
 Καὶ τὴν ἀλήθειαν ὁμῶς, ἢ τὴν δικαιοσύνην,
 Τὰς ἀναγκαίας ἀρετὰς εἰς τὴν ἱερωσύνην.
 Καὶ τὴν ἰσχὺν, ἢν ὁ Θεὸς δίδει τὸν ἱερέα,
 Γὰρ νὰ νικᾷ τὰς τῆς σαρκὸς ὀρέξεις ἢ ἡδῆα.

Τὶ τὰ ἐπιμάνικα;

Τὰ ἐπιμάνικα δηλῶν, πῶς μὲ τὰ ἰδιά τε
 Τὴν λειτουργίαν ἔκαμε Χριστὸς τὰ χεῖρά τε,
 Λαβὼν ἢ κόψας τὸ ψωμὶ, ἢ εἰς τῆς μαθητὰς τε
 Διαμοιράζωντας αὐτὸ, τῆς πρῶτης μάρτυράς τε.
 Καὶ τῶν χειρῶν τὸ δέσιμον, ὅπως εἰς τὸν Πιλάτον
 Δεδεῖς ἐπαρὰ δόθηκεν, ἀπὸ τῶν θεηλάτων.

Καὶ ἐπὶ τῇ Δημιουργίᾳ τὴν παντοδυναμίαν,
Ὅπῃ τὰ πάντα ἐκτίσεν μὲ δεξιὰν τὴν Θεῖαν.

Τὶ τὸ Φαιλάνιον;

Τὸ δὲ Φαιλάνιον δηλοῖ πορφύραν τὴν κοκκίνην,
Ὅπῃ τὸν Κύριον ἡμῶν ἐνδύσαν μὲ ἐκείνην.
Ἐπὶ τὴν περιεκτικὴν δύναμιν τῆ κυρίας,
Καὶ χάριν τὴν Φυλακτικὴν Πνεύματος τῇ ἁγίᾳ.
Καὶ τὴν ἀγάπην τὴν καλὴν, μεθ' ἧς ἐνδεδυμένος
Πρέπει νὰ εἴν ὁ ἱερεὺς, καὶ περισκεπασμένος.

Τὶ τὸ ὠράριον.

Τὸ δὲ ὠράριον σαφῶς δηλοῖ τὴν αὐλίαν,
Τὸ τῶν Ἀγγέλων νοερόν, ἢ τὴν διακονίαν.
Διὸ ἢ μὲ τὸ Ἅγιος, τριτάκις γεγραμμένον
Ἰσχύει τὸ ὠράριον ὅλον σημειωμένον.

Τὶ τὸ ἐπιγονάτιον.

Τὸ δὲ Ἐπιγονάτιον εἶναι ὡς ἀν σημεῖον
Μαχαίρας τῆς τῇ Πνεύματος κατὰ τῶν πολεμίων.
Ἐπὶ τὴν νίκην τῇ Χριστῷ δηλοῖ κατὰ θανάτου,
Καὶ κατ' αὐτῇ τῷ δαίμονος τῇ Θεοκρατείᾳ.

Τὶ τὸ ὠμοφόριον.

Τὸ ὠμοφόριον δηλοῖ πρόβατον τὸ χαμένο,
Ὅπῃ τῆς ὥμης ὁ Χριστὸς τὸ ἔχει σιωπῶν,
Καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ μαλὶ νὰ γίνηται τυχαῖον.
Τὸ δὲ νὰ ἔχη τὸς Σταυροῦς, αὐτὸ πάλιν σημαίνει

Τὸν τίμιον αὐτῇ Σταυρὸν ὅπῃ τὴν ἐβασίλευσε,
Καὶ εἰς τὸ πάθος εἰσέχετο Χριστὸς ὅπῃ ποθῆσε.
Ἐπὶ τὴν κακοπάθειαν ὅτι νὰ ὑποφέρῃ.
Σημαίνει ὁ Ἀχιερεὺς ὀφείλει ἢ συμφέρει.

Τὶ ὁ Σάκκος.

Ὁ Σάκκος δὲ τὸν τῇ Χριστῷ χιτῶνα φανερώνει
Τὸν ὑφαντὸν ἐξ ἁνῶθεν, ἐκεῖνον σημειώνει.
Κυρίως ἐξαιρέτως δὲ, ὡς ἂν ἢ τὸ Φαιλάνιον,
Τὸν Σάκκον ὅπῃ ὁ Χριστὸς ἐνδύθη φανερώνει.

Τὶ ὁ Μανδύας.

Τὴν χάριν πάλιν τῇ Θεῷ σημαίνει ὁ Μανδύας,
Ὅπῃ κρατεῖ σκέπει τὸ πᾶν διὰ πολλῆς σοφίας.
Οἱ ποταμοὶ σημαίνουσι τὰ τῆς διδασκαλίας
Διάφορα κινήματα τῆς εὐσεβῆς ἢ Θείας,
Ὅπῃ πηγάζουσι τρέχουσι ἢ νύκτα ἢ ἡμέραν
Ἀπὸ τὰς δύο μᾶς Γραφᾶς, τὴν πρώτην ἢ δευτέραν.
Καὶ τῷτο μᾶς τὸ δείχνουσι σαφῶς τῇ ἀληθείᾳ
Τὰ δύο ὅπῃ βάλλουσι πόματα τῇ Μανδύᾳ.
Ἀκόμι ἢ τὸ ἀνοῖγμα ἐμπροσθεν τῇ Μανδύᾳ,
Δηλοῖ τὴν γνῶσιν τῇ σεπτῇ ἡμῶν Εὐαγγελίᾳ,
Ἀνεωγμένον εὐόηλον ἦσαν εἰς τὴν καρδίαν
Καὶ εἰς τὸ σῆθος τὸ αὐτῇ δίχως ἀμφιβολίαν.

Τὶ τὸ Ἐγκόλπιον.

Αὐτὸ δὲ τὸ Ἐγκόλπιον, ἢ τὴν ὁμολογίαν
Σημαίνει τὴν τῆς πίστεως μέσα ἀπ' τὴν καρδίαν,
Καὶ τὴν σφραγίδα τῆς αὐτῆς πίστεως τὴν τελείαν,
Διὸ ἢ εἰς τὸ σῆθος τε τὸ βάλλει κατ' ἀξίαν.

Τὶ ἡ Πατερίτζα.

Ἡ Πατερίτζα τὸ ἑαβδὶ δηλοῦ τὴν ἐξουσίαν
 Τῇ παναγῇ Πνεύματος, δύναμιν τὴν ἁγίαν,
 Στὸ νὰ ποιμαίνῃ τὸν λαόν, νὰ τὸν ὑποσκελίσῃ,
 Οὐκ ἢ, εὖ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸν καθοδηγίσῃ.
 Καὶ νὰ παιδεύῃ ἀπειθεῖς, καὶ νὰ τὴν διορθώσῃ,
 Καὶ τὴν μακρὰν εἰς ἐαυτὸν νὰ κρατῇ νὰ ἴσῃ.
 Καὶ νὰ δώσῃ τὴν κακίαν, ἢ νὰ τὴν ἀποβάλῃ
 Ὡς θηριώδεις βλαπτικὴς ἐν προσοχῇ μεγάλῃ.
 Καὶ τελευταῖον τὸν Σταυρὸν δηλοῦ ἢ Φανερώσῃ,
 Καὶ τὸ τῆς νίκης τρόπαιον ὅτι κρατεῖ σικῶναι.

Τὶ ἡ λαμπάς.

Τὸ δὲ νὰ προπορεύεται; ἔμπροσθεν νὰ πηγαίῃ,
 Καὶ ἡ λαμπάδα καίῃ, μᾶς δείχνει ἢ σημαίνει
 Τὴν ἑλαμψὴν τῆς χάριτος τῆς τῇ Ἀρχιερέως,
 Καὶ ταύτης τὸ κοινὸν πρὸς πάντας ἀμοιβαίως,
 Ὡς πόση χάρις ἢ τιμὴ λοιπὸν τῇ Στιχαρίῃ,
 Χαρὰ εὖ ἄξιον κορεῖ τοιοῦτον ἱματίον.
 Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τῇ ἐπιτραχηλίδι,
 Χαρὰ σ' ἐκείνον τὸν λαιμὸν τοιοῦτον ἐγκολπίον.
 Ἰσὴ ὁμοία μὲ αὐτὰ βέβαια ἢ ἡ Ζώνη,
 Χαρὰ εἰς τὴν μέσην τὸ λοιπὸν ἐκείνην ὅπου ζῶναι.
 Ἡ χάρις ἀπαράλλακτος ἢ τῶν Ἐπιματιῶν,
 Χαρὰ εὖ χεῖρα αὐτῶν τῶν ἱεροκρυφίων.
 Ἀμὴ ὀλίγη ἢ τιμὴ πάλιν τῇ Φαιλῶνι;
 Χαρὰ εὖ ὅπου τὸ Φορεῖ εἰς ὅσον τῇ Κυρίῃ.
 Ἀμὴ ἡ χάρις ἢ τιμὴ μικρὴ τῇ ὠραρίῃ.
 Χαρὰ εὖ ὅπου τὸ Φορεῖ, τύπος Ἀγγέλου Θεοῦ.
 Ἀλλὰ ὡς πόσο θαυμαστὴ ἢ τῇ ὠμοφορίῃ,
 Χαρὰ εὖ ὅπου τὸ Φορεῖ, εἰκὼν Χριστοῦ Κυρίου.

Περὶ τῆς σημασίας ἢ χάριτος τῇ Ἀρχιερέως, ἱερέως τε διακόνου.

Ὁ ἱερεὺς μὲν ἱερεὺς καθολικὰ κυρίως
 Ἀγγέλος Θεοῦ λέγεται, καὶ τὸτο ἐπαξίον.
 Ὡς μηνυτὴς τῶν Θεϊκῶν λογίων ἢ πραγμάτων,
 Καὶ πληρωτὴς τῶν τῇ Θεῷ ἁγίων προσαγμάτων.
 Ἀλλ' ἐτι δὲ ἢ τῇ Χριστῷ αὐτὸς φέρει εἰκόνα,
 Ὅτι τὴν δύναμιν αὐτῇ ἔχει εἰς τὸν αἰῶνα.
 Μάλιστα ὁ Ἀρχιερεὺς, ὅς ἢ ἐπὶ τῇ Θρόνῳ
 Καθῆσθαι γράφεται Χριστῷ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.
 Καὶ τῇ δεσμεῖν ἢ λύειν τε πλάτων τὴν ἐξουσίαν,
 Καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων τε δύναμιν, ἢ ἀξίαν.
 Καὶ λέγεται Φωτιστικὸς, ὡς Θεῶν Φωτισμάτων
 Ἐκτὸς μεταδοτικὸς, τῇ τῇ χαρισμάτων.
 Διότι πάντες παρ' αὐτῇ λαμβάνου ἀναγκάτως
 Χειροτονίας ἱερεῖς, σφραγίδας δὲ ὁ κληρὸς,
 Καθιερώσεις οἱ ναοὶ, βάπτισμα, κοινωνία,
 Συγχώρησιν οἱ λαοὶ, ἢ ἄλλα κατ' ἀξίαν.
 Ὅλα αὐτὰ, ὡς ἐκ πηγῆς φωτὸς ἀδαπανήτα
 Εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν χάριτος τῆς προορίτα.
 Τελεστικὸς δὲ λέγεται, ὁ ἱερεὺς πάλιν,
 Ὡς ἔχων τὴν τελεστικὴν χάριν ἢ ὅχι ἄλλην,
 Ὅχι τὴν μεταδοτικὴν, ἢ γὰρ, νὰ μεταδίδῃ.
 Βαπτίζει γὰρ ἱερεργεῖ ἢ χάρις τε ἐκείνη,
 Μ' ὅλον αὐτὸ δὲν δύναται ἢ νὰ χειροτονήσῃ,
 Ἀλλ' ὅδε ἑὰ κληρικὸν δύναται νὰ ποιήσῃ.
 Ὁ ἱεροδιάκονος λειτουργικὸς καλεῖται,
 Εἰς ὑπηρετίαν τῇ γὰρ αὐτὸς συναρθεύεται.

Οὐδένος δίχως τὸν Πατὴρ δὲν γίνεταί ἐργάτης.
 Ὅπερ ἐστὶ τῆς τάξεως Ἀγγέλων τῆς ἐσχάτης.
 Ἐκ τῶν τριῶν ἢν τάξιν τιτῶν τῶν ἐξημένων,
 Εἶδον τὴ θείαν βρῆμας τῶν χειροτονημένων,
 Καὶ εἰς ἐνδύματα Φορεῖ τῇ τάξει ἀναλόγως
 Τὰ ἱερὰ ἐνδύματα, ὡς εἶπε πρὶν ὁ λόγος.
 Οἱ ἱεροδύκοι Φωρὲν ὅσα τυπῶσι.
 Τὴν τάξιν τὴν ἀγγελικὴν, τῆτα αὐτοὶ Φορεῖσι.
 Ὁ δὲ Πρῶτος βύτερος καὶ αὐτὰ (διότι εἶχε γὰρ
 Διακονοῦς προτιτέρα) ἐνδύεται Φορεῖναι,
 Ἐπὶ τὰ τῆς τελειότητος αὐτῇ χάριτος βάλλει,
 Ἦν τὸ ἐπιτραχήλιον τυποῖ Φωρὴ μεγάλη.
 Ὁ ἱερεὺς ἔχει οἱ καὶ αὐτὰ, ἢ τὸ ὁμιέσωνται,
 Ὁ σακευδύς δὲ δύνωσιν Κύριον τὸν Θεόν τε.
 Ὡς πρέπει κράτος, ἢ τιμὴ, προσκύπτει, ἢ αἶνος,
 Σὺν τῷ Πατρὶ ἢ Πνεύματι πάντοτε ἡνωμένος.
 Τόσον λαμπροί, ἢ ἱεροί, ἢ πλήρεις δόξης θείας
 Εἶναι οἱ θεῖοι λειτουργοὶ τῆς θείας Ἐκκλησίας.
 Τόσα Φορέματα λαμπρὰ ἢ ἐκκλησιαστικά διδοι,
 Μὲ τέτοια πολὺ τιμὰ τὰ τέκνα τῆς ἐκκλησίας.
 Τόσα λαμπρὰ ἢ θεία εἶναι τῆς Ἐκκλησίας
 Τὰ καλὰ ἢ αἱ χάριτες Μητρὸς μας τῆς ἀγίας.
 Καὶ περισταὶ ἢ θαυμάσια πολλὰ αἱ ἀρεταί τῆς,
 Τὰ προτερεῖα αὐτῆς, αἱ δόξαι ἢ τιμαὶ τῆς.
 Μὴν ἀπιστήσῃ δὲ κατὰ, ἀλλ' ὑπὸ τὰ διδάσῃ
 Εἰς ὅσα πράγματα εἰδὼ ἢ θελε διαβάσῃ
 Μὴδὲ τὰ ἔχει παντελῶς καμμίαν ἀπορίαν
 Εἰς τὰ τελέμενα αὐτὰ, ἢ ἢ ἀμφιβολίαν.
 Ἀλλ' ὡς πιστεύσῃ τέλει, ἢ ὡς πολυθαυμάσῃ
 Τὴν δόξαν τὴν ὑπερφύαν, ἢ ταύτην ὡς δοξάσῃ.
 Θεός ἐστι Θεὸς Πατὴρ, καὶ δίδωρα τῷ Κυρίῳ,
 Λαμπρὸν κατοικητήριον Πνεύματος τῆς ἀγίας.

Τριάδος ἐργαστήριον, οἶκος τῆς πραγματείας
 Τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐνεκεν πάντων σωτηρίας.
 Ἔως τῆ τῶν γὰρ ὁ Θεὸς ἢ μέχει συντελείας
 Μὲ μέσον τῆς ἐργάζεται δίχως ἀντιλογίας,
 Καὶ πραγματεύεται ἡμῶν πάντων τὴν σωτηρίαν,
 Καὶ μᾶς χαρίζει βραβείων ὅλην τὴν βασιλείαν.
 Μὲ μέσον τῆς ἡμᾶς γεννᾷ, μὲ μέσον τῆς δὲ πάλιν
 Βαπτίζει μᾶς ἀναγεννᾷ τὴν γέννησιν τὴν ἄλλην.
 Μὲ μέσον τῆς μᾶς τελειοῖ ἡμᾶς ἢ ἱερώνει,
 Καὶ μᾶς παντρεύει ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἢ μᾶς ἐνώνει.
 Μὲ μέσον τῆς μᾶς συγχωρεῖ ὅλας τὰς ἁμαρτίας
 Μὲ μέσον τῆς μᾶς ἀξιοῖ τῆς θείας κοινωνίας.
 Μὲ μέσον τέλος αὐτῆς ἢ τὴν ψυχὴν μας πέρνει,
 Καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τὴν ἀναμφιβολῶς Φέρνει.
 Ὅθεν αὐτὴν πάντα πονεῖ, αὐτὴν πάντα λυπᾷται
 Ὁ πολυέλεος Θεὸς, ἢ πάντα εὐσπλαγχνᾷται.
 Αὐτὴν ποθεῖ ἢ ἀγαπᾷ, αὐτὴν ἢ προνοεῖται,
 Φροντίζει, ἐπισκέπτεται, πολλὰ ἐπιμελεῖται.
 Καὶ κατὰ λέγει ὁ σοφὸς, ἢ θεὸς Αὐγυστῖνος,
 Ἰππῶνος ὁ ἀρχιερεὺς ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος,
 Ὡσαν νὰ ἀλησμονήσῃ ὅλην τὴν ἄλλην κτίσιν,
 Ἀγγέλους, ἢ τῶν βραβείων, ἢ πᾶσαν ἄλλην φύσιν,
 Ἐμὲ ἢ μόνον ἐφορεῖ, ἐμὲ μόνον κηρύττει,
 Ὡς ὅτι ἢ ὁ χορὸς Ἀγγέλων τὸ θαυμάζει.
 Καὶ πάλιν ὁ Γρηγόριος ὁ τῆς Θεολογίας,
 Διδάσκων ἢ δημηγορῶν περὶ φιλοπτωχείας,
 Καὶ δογματίζων ὁμιλῶν περὶ δημοσιότητος
 Καὶ τῆς πανσόφου τῆς Θεῆς ἀείποτε προνοίας,
 Λέγει πῶς ὁ δημοσιότητος Θεὸς ἐπιμελεῖται
 Ἀπ' ὅλα περισσοτέρως ἡμᾶς ἢ προνοεῖται.
 Καὶ ἀγναλὰ τὸσον αὐτὸς, ὅποιον ἢ ἐκεῖνος,
 Τέτοιο ὁ Γρηγόριος, καὶ γὰρ ὁ Αὐγυστῖνος.

Τὴν Πρόνοιαν τὴν διδόνειν εἰς ὅλης τῆς ἀνθρώπου,
 Καὶ ἀσεβεῖς ἢ εὐσεβεῖς, καλὴς ἢ κακοτροπῆς,
 Ἐκ τῆς συμπεραίνεται ὅμως νὰ προνοῇται
 Τὴν Ἐκκλησίαν μάλισα, ἢ νὰ ἐπιμελῇται,
 Ἦν περιποιήσασα τῷ Θεῷ αἱματίῃ,
 Ἦν ἢ ἐσημειώσασα ἐν τῷ ὀνόματί τῃ.
 Ἦν ἢ ἐδεμελίωσεν ἐπὶ τῷ δεμελίῳ
 Τῆς Θείας πίστεως αὐτῇ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.
 Τί δι' νὰ λέγω τὰ πολλὰ; τάχα νὰ ἠμπορέσω
 Τὴν Ἐκκλησίαν ἀρεκτὰ ἐγὼ νὰ ἐπανέσω;
 Οἱ ἔπανοι οἱ ἀρεκτοὶ, ἢ τὰ ἐγνώμιά τῃς.
 Εἶναι αὐτὰ τὰ ἔργα τῃς, ἢ κατορθώματά τῃς.
 Στέφανος ταύτης ὁ Πατὴρ, ὁρᾷ δὲ ὁ Χριστὸς τῃς,
 Στολὴ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἰδὼ ὁ ἔπαινός τῃς.

Κ Ε Φ. παρανετικὸν Ε'.

Τίς ἦν ἐκ τῶν χριστιανῶν, ποῖος ἐκ τῶν παιδίων
 Αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀγίας τῶν ἁγίων,
 Ἀκνώντας τόσα καλὰ, τόσων χαρίτων πληθός,
 Ὅσον πολλὰ ἀναίδητος ἂν εἶναι ἢ σὰν λίθος,
 Δὲν χαίρει, δὲν ἐνφραίνεται, ἢ δὲν ἀγαλλιᾶται;
 Ὀλόφυλα δὲν τὴν ποδεῖ, ἢ δὲν τὴν ἐνδυμάται;
 Δὲν τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα πάντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
 Ν' ἀκνῇ νὰ ἀπεραδῇ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν;
 Τὴν Θειοτάτην τελετὴν, ἁγίων τὴν ἁγίαν,
 Τὴν ὅντως Θεομίμητον αὐτὴν ἱερεργίαν.
 Τὴν εὐπρεπῆ τῇ Ἰησοῦ Χριστῷ μεθερρίαν,
 Τὴν πρὸς τὸ ἅγιον ἢ τὸ ἐν ἐνώσει κοινωνίαν.
 Τὸ κάλλος τὸ μακάριον τῶν πρώτων ἀρχιερέων,
 Θεοειδῆ ἀληθεῖαν αὐτῶν τῶν πρωτοτύπων.
 Τὴν ὑψηλὴν, καθολικὴν ὄντως ὑμολογίαν,
 Τῆς ἐναρέτη ἢ σεμνῆς ζωῆς διδασκαλίαν.

Τὴν ἀνανεοφαλαίωσιν τὴν τῆς Θεολογίας,
 Τὴν κάθαρσιν τὴν παντελῆ τῆς φθορεργῆς κακίας.
 Τὴν πρὸς Θεὸν, ἢ ἑαυτὸς, ἢ πάντας συμφωνίαν.
 Ὁμοφροσύνην παντελῆ, εἰρήνην μακαρίαν.
 Τῇ μουσικῇ δείπνῃ Χριστῷ, ἢ τῇ ἀρχισυμβόλῃ
 Τὴν μνήμην τὴν Θεοειδῆ, ἢ ἀληθεῖ διόλῃ,
 Καὶ ἄλλα ὅσα ἱερὰ ὀνόματα ἢ Θεῖα
 Λέγει ὁ Διόνυσος, γλῶσσα ἢ ἡραρία.
 Εἰς τὴν ὅποιαν γίνονται βέβαια ἢ τελῶνται
 Τόσα σεπτὰ μυστήρια, ὡς ἂν θεωρεῖνται.
 Πῶς νὰ μὴ τρέχωμεν λοιπὸν ὅλοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
 Ὡς εἰς τὸν Παράδεισον, ὡς εἰς βασιλείαν;
 Ἐπίγειος Παράδεισος, ἢ Θεῖα βασιλεία
 Εἶναι κατὰ ἀληθείαν ἢ Θεῖα Ἐκκλησία.
 Καὶ ποῖος τὸν Παράδεισον, ἢ τίς τὴν βασιλείαν,
 Δὲν ἀγαπᾷ δὲν πιθυμᾷ μ' ὅλην τὴν καρδίαν;
 Τίς τὸν Χριστὸν νὰ τὸν ἰδῇ δὲν θέλει σαυρωμένον;
 Καὶ τίς δὲν θέλει νὰ ἰδῇ αὐτὸν ἀναστημένον;
 Ὅλοι τὸ θέλομεν αὐτό· ὅλοι τὸ λαχταροῦμεν.
 Ἐδῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας τέτοιο τὸ θεωροῦμεν.
 Ὅθεν ἂν εἶναι δίκαιος, χαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῃς,
 Εὐγαίνει μ' ἕνα Στέφανον πάντα εἰς κεφαλὴν τῃς.
 Ἄν εἶναι δὲ ἀμαρτωλὸς κακίας φορετωμένος,
 Καὶ ἐμπῇ μὲ κατάνυξιν βγαίνει ἐλαφρωμένος.
 Ἐχώντας εἰς παράδειγμα ἐκείνην τὴν Μαρίαν
 Τὴν πρώην πόρνην ἄσωτον, ὕστερα δὲ ὁσίαν.
 Τάτῃ ἐμπῆκε εἰς ναὸν γεμάτῃ δυσωδίαν,
 Εὐγῆκε δὲ ἀπ' τοῦ ναὸν γεμάτῃ εὐωδίαν.
 Αὐτὴ εἰσῆλθε δαίμονας ἄλλος ὁμαιομένη,
 Ἐξῆλθεν ὅμως Ἄγγελος ἄλλος ἐξισωμένη.
 Τίς τὴν ἀλλοίωσιν αὐτὴν ἔκαμε τὴν μεγάλην,
 Ποῖος τὴν ἔδειξεν αὐτὴν εὐθὺς ἐξ ἄλλης ἄλλης;

Τις τὸν τελώνην ἄδινον, ἢ τόπον λιρωμένον,
 Ἐπλυνεν, εὐγαλιν ἄγνον, ἢ δεδωμαιωμένον;
 Κανένας ἄλλος βέβαια, παρὰ ἡ Ἐκκλησία.
 Ὡς Ἐκκλησίας ἐλεος, ὦ παντοδυναμία,
 Μὴ φόβον, μὴ κατάνυξιν, μὴ δάκρυα, μὴ θρήνον
 Ἐμπαίνοντες εἰς τὸν ναόν, ὡς βλέπαμεν ἐκεῖνον,
 Ἐκεῖνον λέγω τὸν Φρικτὸν, τὸν Φοβερόν κριτὴν μας,
 Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, Χριστὸν τὸν ποιητὴν μας,
 Ἐκεῖνον ὅπῃ κἀθίσται ἀντίθετον ἢ κατὰζει
 Ὅλης ὅπῃ ἐμπαίνουσι, ἢ τὰς παροδικὰς ζητάζει,
 Λέγοντες μετὰ τῷ Δαβὶδ, ἰδοὺ εἰς τὸν ναόν σου
 Νὰ προσκυνήσω ἔρχομαι ἐν φόβῳ τὸν σπατόν σου.
 Ὅτι καὶ αἰολόμοτον εἰς ὅσους μ' ἀφοβίαν
 Πηγαίνων ἢ ἐμπαίνουσι μέσα σὴν Ἐκκλησίαν.
 Μακαριοὶ καλότυχοι ὅσοι πηγαίνων πάλιν
 Ὡς πρέπει μὴ κατάνυξιν, μ' εὐλαΐειαν μεγάλην.
 Κ' εἰς τῆτον τὸν ἐπίγειον κόσμον εὐτυχισμένοι,
 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον βέβαια πολλὰ δεδοξασμένοι.

Θαῦμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦσαν δύο ἀδελφοὶ (ἢ μίαν ἰσορίαν
 Ἀνίστατε παρακαλῶ εἰδὼ ὡς ἀεμοδίαν.
 Ἀλλὰ ἀπὸ θαύματα, ἢ ἀπὸ ἰσορίας,
 Ὅπῃ συχναὶς γίνονται ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας,
 Γεμάτα τὰ βιβλία μας, ἢ πᾶσα εἰς τὰ χεῖρες,
 Καὶ ἡμπορεῖ ἂν ἀγαπᾷ διαβάζοντας νὰ εὐφραν.)
 Ἦσαν λοιπὸν δύο ἀδελφοὶ, ἢ φίλοι, π' εἶχαν μίαν
 Τέχνην ἢ οἱ δύο τὴν αὐτήν, ἢ μίαν πραγματείαν.
 Καὶ ἦσαν ἢ οἱ δύο τῆς ἐτῆτοι παντρεμένοι,
 Καὶ μὴ γυναῖκα, μὴ παιδιὰ, ὁμοίως σπητωμένοι.
 Ἀμὴ δὲν εἶχαν τὴν αὐτὴν μαζὶ ἢ εὐτυχίαν,
 Δὲν εἶχαν τὴν κυβέρνησιν ἢ παρομοίαν.

Ὁ ἓνας ἦτον πλάσιος, καλοκυβερνημένος,
 Ὁ ἄλλος ἦτον ἐνδεής ἢ σενοχωρημένος.
 Ὁθεν ἐθαύμαζε πολλὰ τὴν τὴν εὐτυχίαν
 Ἐκεῖνην τῇ τῇ ἀδελφῇ, ἢ τὴν εὐθηνίαν.
 Ἐν μιᾷ ἦν τῶν ἡμερῶν, εἶπεμα τὴν αἰτίαν,
 Τῇ λέγει, πῶς, ἢ διατὶ σὺ ἔχεις εὐτυχίαν,
 Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω λότελα, ἔχοντας τὴν ἰδίαν
 Πάντοτε μὲ σὴν λόγῃ σου τέχνην ἢ πραγματείαν;
 Ἐγὼ, τῇ εἶπε, θησαυρὸν ἦρα καὶ ἐξοδιάζω
 Ἐπὶ πλησιοπαροῦ, γιατί πάντα εὐγάζω,
 Καὶ δὲν μὲ δίνεις ἢ ἐμὲ λέγει νὰ κυβερνήται,
 ὄντας ὡς ξεύρεις ἐνδεής, ὅπῃ σενοχωρημαί;
 Ἄς εἶναι, ἀποκρίθηκεν, εἶλα ἢ νὰ σοὶ δώσω,
 Καὶ νὰ σοὶ δώσω ἢ πολλὰ, ὅπῃ νὰ σὲ φορτώσω.
 Πέρονει ἢ φέρνει τὸν εὐθὺς μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
 Καὶ δείχνει τῇ τὸν θησαυρὸν, τὴν θείαν Ἐκκλησίαν.
 Νὰ, λέγει τῇ, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ὁ ἐδικός μου,
 Ὁ βίός μου, ὁ πλῆθος μου, ἢ ὁ εὐτυχισμός μου.
 Ποτέ μου δὲν ἐκίταξα καμμίαν μου δαλίαν,
 Ἄν δὲν ἐλθῶ προτῆτερα εἰδὼ σὴν Ἐκκλησίαν.
 Οὔτε ἐπιχειρίζομαι ποτέ μου πραγματείας,
 Ἄν δὲν ἀνίσσω πρότερον τὴν θείαν λειτουργίαν.
 Ἄν δὲν κάμω τὸ χρέος μου πρῶτα εἰς τὸν Χριστόν μου,
 Δὲν πάγω, ἀλλ' ἔδω πατῶ τὸ ἐργαστήριόν μου.
 Ἄν δὲν πάσω ἀντίδωρον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας
 Δὲν θεωρῶ, δὲν ἀρχινῶ ἐγὼ ὑπηρεσίαν.
 Κάμε ἢ σὺ τὸ ἴδιον, τρέχε σὴν Ἐκκλησίαν,
 Διὰ νὰ λάβῃς ἢ ἐσὺ ὡς θέλεις εὐτυχίαν.
 Τὸν ἀνέσε, τὸν ἔκαμεν, εὐτύχησε μεγάλως,
 Ἐκκλησιάζετο λοιπὸν ἢ τῆτος ὡς ὁ ἄλλος.
 Ἰδὼ καλὸς πραγματευτὴς, μὲ μίαν πραγματείαν
 Ἐκτέθηκε τῇ ἑαυτῇ ἢ γῆς τὴν εὐτυχίαν.

Ἰδὼν κυρίως ἄνθρωπος, ὁπότευρε νὰ ζήσῃ,
 Τὴν κ' ἐκείνη τὴν ζωὴν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ.
 Αὐτὴν κ' ἡμεῖς παρακαλῶ ὅλοι ὡς μὴ θάμην,
 Αὐτὰ τὰ ἰδια κ' ἡμεῖς γιὰ νὰ ἀφωθῶμεν,
 Ἀλλ' ἡμεῖς γυμνούμεθα καλὸν κ' εὐτυχίαν,
 Τὴν Ἐκκλησίαν φεύγομεν, τὴν τῶν καλῶν αἵτιαν.
 Τὸ ἴδιο σὰν νὰ οἴσω, τῆς οἴψας νὰ πεθάνω,
 Καὶ νὰ ὀνειρώξῃ τρεῖς ἡμέρας νὰ πηγαίνω.
 Ἡ νάχω λείπειν, ἡ κτηνὸς, ἀπέκει νὰ μὴ θείω
 Νὰ πάγω εἰς τὸν ἰατρὸν, νὰ γιάνω λοιπὸν μέλλω;
 Εἶσαι πτωχὸς χρεῖαν; ἰδὼ ἡ εὐτυχία,
 Ὁ πλῆθος σὲ, ὁ θησαυρὸς, ἡ θεία Ἐκκλησία.
 Ἀμαρτωλὸς εἰς ἀδελφὲ, νὰ, ἡ συγχώρησίς σὲ,
 Ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ, κ' ἡ δικαιοσύνη σὲ.
 Πήγαυε τρέχε ὡ πτωχὲ, πέρα τὰ ἐξοδά σὲ,
 Ὅλα τὰ χρειάζόμενα τὰ καθημερινά σὲ.
 Τρέχε κ' σὺ ἀμαρτωλὲ, πέρα τὴν τῶν καλῶν σὲ
 Ἀφῇς κ' συγχώρησι ἀπὸ τὸν Κύριόν σὲ.
 Ὀλίγο τρέχεις εἰς αὐτὴν, λίγο κ' σὺ λαβαίνεις.
 Πολλὰς φορὰς πᾶς εἰς αὐτὴν, πολὺ κ' σὺ κερδαίνεις.
 Ὀλίγον σὺ τὴν ἀγαπᾷς, ὀλίγον ἀγαπᾷσαι,
 Παρὰ πολὺ σὺ τὴν τιμᾷς, παρὰ πολὺ τιμᾷσαι.
 Μὴ ὅτι μέτρον ἄνθρωπος μετρεῖ, δίνει, χαρίζει,
 Μὴ τὸ αὐτὸ πίνει καὶ τὸς, ὁ Κύριος βρίζει.
 Ἀφῇς σὺ τὴν δουλείαν σὲ, τρέχεις τὴν λειψυγίαν,
 Στὴν εὐδοκίαν σὲ ὁ Χριστὸς νὰ τρέξῃ τὴν δουλείαν.
 Κάμε τὸν λόγον τῷ Χριστῷ ἐσὺ κ' τὴν καρδίαν,
 Καὶ πήγαυε εὐ πᾶσι, τὴν θείαν Ἐκκλησίαν,
 Νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸ ὀσπετιόν σὲ.
 Καὶ νὰ τὸν ἔχῃς κ' ἐσὺ εἰς ὅλα συντροφόν σὲ.
 Μὴ λὸς ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς, κ' ἂν δὲν ταχυεύτω
 Νὰ τρέξω τὴν δουλείαν μου, νὰ πάγω νὰ δουλεύσω,

Πῶς θείω νὰ κυβερνηθῶ; καὶ πῶς θείω νὰ ζήσω;
 Καὶ τὴν γυναῖκα κ' παιδίαν νὰ θρέψω νὰ ἐνδύσω;
 Ἀπ' τὴν αὐγὴν ἀπ' τὸ πνεῖον, ἐγὼ ἂν δὲν προφτάζω
 Στὴν τέχνην μου εὐπρέπεια μου, ὅπως νὰ τὸ πιτάξω,
 Τερεῖα δὲν εἶναι καιρὸς, κ' μένει ἡ δουλεία,
 Καὶ ἔττι μοὶ ἀκολυθῶ, μοὶ γίνεται ζημία.
 Εἰπέ μου παρακαλῶ, ἔχοντας βοηθόν σὲ,
 Τὸν βασιλέα τὸν φαρτὸν, ἡ ἄρχοντα δίκόν σὲ,
 Τόσα καλὰ, τόσας τιμὰς κ' τόσας εὐτυχίας
 Ἀπολαμβάνεις ἀπ' αὐτὰς ἐκείνων τὰς φιλίας.
 Καὶ διὰ μέγα κ' πολὺ καμάρι κ' τιμὴν σὲ
 Ὡς εὐφρανὸν πολὺτιμον τὰς ἔχεις τὴν ζωὴν σὲ.
 Τὸν βασιλέα ἡγετῶν ἂν ἔχῃς βοηθόν σὲ,
 Ποῖα τιμὴ, ποῖον καλὸν, δὲν εἶναι ἐδικόν σὲ,
 Καὶ τὴν φιλίαν ἐκείνων, ὅμως καὶ εὐτυχίαν,
 Ἀνάγκη νὰ τὴν τρεφῇς χωρὶς ἀμφιβολίαν,
 Ἡ μὲ τὸν θάνατον αὐτὸν, ἡ μὲ ἄλλην αἰτίαν,
 Τῷ φιλανθρωπῷ δὲ Θεῷ τὴν ἔχεις αἰωνίαν.
 Ἐκείνων ἡ φιλία μὲν ἔχει καὶ δυσκολίαν,
 Τῷ δὲ Κυρίῳ κ' Θεῷ μεγάλην εὐκολίαν.
 Αὐτοὶ δυσκολοαντάμωτοι, κ' ἀκαταδεξίαν
 Γεμάτοι οἱ καλότυχοι, καὶ ὑπερηφανίαν.
 Ὁ δὲ Χριστὸς εὐπρόσιτος, γεμάτος εὐσπλαγχνίαν,
 Ἀγάπην, καὶ ταπεινώσιν, κ' ἀμνησικαλίαν.
 Αὐτὸς κ' τὰ πετῆμενα τὰ τρέφει, κ' ποτίζει,
 Καὶ τὰν θῆ τα λελκῶδια αὐξάνει κ' σολίζει.
 Πολλῶ μᾶλλον λοιπὸν ἡμᾶς, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τε,
 Μάλιστα ὅταν κἀνωμεν κατὰ τὸν ὀρισμόν τε,
 Αὐτὸς καὶ καθημερινῶς, ἔλατε εἰς ἐμένα.
 Ἐλθετε, μᾶς προσκαλεῖ, τέκνα ἡγαπημένα.
 Μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς σέσω γιὰ ν' ἀγκυλιάσω
 Τὰ φορτωμένα τέκνα μου ἐσᾶς κ' ν' ἀπαπαύσω.

Διὰ ἰσᾶς ἀπέθανε εἰς τὸν Σταυρὸν ἀπάνω,
 Καὶ πάλιν εἶμαι ἑτοιμος, γιὰ σᾶς νὰ ἀποθάνω.
 Τὸν θάνατον δὲν τὸ ψιφῶ, τὸ αἷμά μου νὰ χύσω,
 Μόνον ἰσᾶς τὰ τέκνα μου ὅλα νὰ σᾶς κερήσω.
 Δὲν παρτερεῖ νὰ κερᾶζωμεν, αὐτὸς ἡμᾶς μάς κερᾶζει,
 Πειρὴν νὰ τὸν Φωνάζωμεν, αὐτὸς ἡμᾶς Φωνάζει.
 Πρῶτος ὁ Κύριος ζητεῖ ἀγάπην ἢ Φιλίαν
 Νὰ καμὲν μετὰ λόφῃ μας, βαβαὶ ἐν εὐσπλαγχνίαν.
 Τὶ ἀπαντῶμεν λοιπὸν; τί πλέον παρτερεῖμεν;
 Ἄς δεσφώμεν ἀγαπητοὶ γιὰ νὰ Φιλιώθωμεν.
 Ἄς τρεῖζωμεν τὸ σπῆτί τε, γιὰ νὰ μᾶς Φανερώσῃ
 Τὰ ἔργα τῆς Φιλίας τε, ἢ νὰ μᾶς Φιλιώσῃ.
 Ἄς δεσφώμεν χρεῖταινοὶ ὅσοι ἀνόμι ζῶμεν
 Μετὰ τὸν αὐθέντην μας Χριστὸν διὰ ν' ἀγαπηθῶμεν.
 Ἐν ὅσῳ ἔχωμεν ἡμεῖς αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν,
 Καὶ ἠμπορεῖμεν μετὰ αὐτὸν νὰ καμώμεν Φιλίαν.
 Τώρα εἶναι τὸ χεῖρ μας· τώρα ἡμεῖς ἠμποροῦμεν
 Ν' ἀγαπηθῶμεν μετὰ αὐτὸν, ἢ ἢ νὰ ἐχθρευθῶμεν.
 Τώρα εἶδῶ ἢ ὁ Χριστὸς γιὰ Φιλίας τε μᾶς θέλει,
 Ν' ἀγαπηθῇ μετὰ λόγον μας Φροντίζει ἢ τὸ μέλει.
 Αὐρεῖον μετὰ θάνατον τιτὴ ἢ ἐξουσία
 Τὸ αὐτεξέριστον ἡμῶν πάγει ἐν ἀπωλείᾳ.
 Ἐποῦτε τὴν Φιλίαν τε ἡμεῖς τὴν ἐζητῶμεν,
 Πλὴν πλέον δὲν τὴν ἔχομεν, καὶ τὴν ἀποχτῶμεν.
 Τότε δὲν θέλει καὶ αὐτὸς μετὰ λόγον μας Φιλίαν,
 Μηδὲ τὸν μέλει δι' αὐτὴν, μηδὲ τὴν ἔχει χεῖριαν.
 Τότε γνωρίζει θέλομεν ἡμεῖς ἢ εὐχαρισθῶμεν
 Τὸ σφάλμα τούτο τὸ πολὺ, ἢ νὰ μετανοήσωμεν.
 Νὰ οὐδυνώμεθα παπὰ, ἢ νὰ πολυθρησκώμεν,
 Καὶ τὴν πακὴν μας κεφαλὴν εἰς τοῖχον νὰ χτυπήσωμεν.
 Τότε νὰ λέγω, ἢ νὰ λῆς, ἄχ, ἢ νὰ ἔκταξω.
 Ἄχ, ἢ νὰ ἦτον βολετὸν τὴν ψὺν νὰ ἐπαύω.

Καὶ νὰ μὴ λείψω παντὲλῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
 Καὶ νὰ ἀκῶ πάντοτε πᾶσαν ἀκολυθίαν,
 Κυριακὴν, καθεσμερινὴν μετὰ πᾶσαν προθυμίαν,
 Νὰ τρέχω μετὰ τὰ τέσσαρα εἴδη θείαν λειτουργίαν.
 Ν' ἀφίνω καὶ θεμὴν δαλίαν, καὶ πρῶτος νὰ πηγαίνω,
 Καὶ ὑπερώτερος ἐγὼ ἀπ' ὅλης νὰ εὐχαίνω.
 Ἄχ, ἢ νὰ ἦτον βολετὸν πάλιν εἴην Ἐκκλησίαν
 Νὰ βλέπα τὴν βασίλισσαν αὐτὴν τὴν Παναγίαν.
 Μ' εὐλάβειαν, μετὰ δάκρυα, μ' ὅλην μετὰ τὴν καρδίαν
 Ν' ἀγκαλιασθῶ νὰ ἀσπασθῶ εἰκόνα τῆς τὴν θείαν;
 Ἄς ἐβλεπα ἢ τὸν Χριστὸν μίαν Φορὰν ἀνόμι
 Στὸν ἄλλον κόσμον εἰς τὴν Γῆν μετὰ τὴν ψυχὴν ἐν σώμα,
 Νὰ πέσω εἰς τὰς πόδας τε, νὰ κλαύσω, νὰ θρηνησω,
 Καὶ νὰ Φωνάζω ὁ πτωχὸς, Χρεῖτέ μου, νὰ βοήσω.
 Χρεῖτέ μου βασιλεῦ μου· ἔσφαλα ὁ καίμενος
 Ἡμαρτον ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ τετυφλωμένος.
 Δός μοι Χρεῖτέ μου τὸ κομὶ· εἶπες πάλιν νὰ ζήσω,
 Τὰς πρώτας ἀμαρτίας μου, γιὰ νὰ μετανοήσω.
 Καὶ ἀπὸ τώρα τάζω σοι νὰ μὴ σὲ ἀμαρτήσω,
 Καὶ ὅλας σε τὰς ἐντολὰς πρόθυμος νὰ ποιήσω.
 Πλέον ἀπὸ τὸν λόγον σε νὰ μὴν εὐγὼ ποτέ μου.
 Νὰ σὲ δελεεύσω πάντοτε ὡς σκλάβος σε Χρεῖτέ μου.
 Νὰ νυχτοξημερώνωμαι μέσα εἰς τὸν ναόν σου,
 Διὰ νὰ βλέπω πάντοτε τὸ θεῖον πρόσωπόν σου.
 Ταῦτα ἢ περισσότερα ἕκαστος θέλει λέγει,
 Νὰ χυρὴ μετὰ δάκρυα, καὶ μάταια νὰ κλαίῃ.
 Καὶ τὴν ἀμέλειαν αὐτῇ τότε νὰ ἐνθυμᾶται,
 Τὴν πρώτην ὁκνησίαν τε, ἢ νὰ μὴν ὠφελεῖται.
 Νὰ καίγεται, νὰ θλίβεται, ἢ νὰ μοιρολογᾶται.
 Καὶ τὰς ἐπιθυμίας τε ἐκεῖ νὰ καταρᾶται.
 Ἄλλ' ὅμως εἰς τὴν γέναν, ἄλλ' ὅμως ἐν τῷ αὐτῷ
 Οὐκ ἐστὶ πλέον μετάνοια, αἰώνιον πηγάδι.
 Κ

Διότι μετὰ θάνατον ἡ μαύρη ἡ ψυχὴ μας,
 Εὐδὺς ὅπῃ ξεχωρισθῇ, κ' ἀφίσει τὸ κορμί μας,
 Τὸν κόσμον τὸν ἀλησμόνη, γυναῖκα, ἢ παιδιὰ
 Ὅλοτελα δὲν τὰ ποιεῖ, ἢ δὲ τὰ ἔχει χρεῖα.
 Ἐν γὰρ ἐκείνῃ τῇ φριτῇ ἡμέρᾳ ἀπολῶνται
 Πάντες οἱ διαλογισμοί, καὶ διασκορπῶνται.
 Ἐχῶ τιμὰς, ἢ ἀρχοντίας, δόξας, ἢ αὐθεντίας,
 Σπῆτα, ὑποκατά, πλήτη, ἢ πραγματείας,
 Ἀρχὴν δὲ νὰ δειλῶ, νὰ τρέμω, νὰ φοβῶμαι,
 Ἄλλα νὰ συλλογίζεται, ἄλλα νὰ ἐνθυμᾶται.
 Διότι χάνει τὴν χερσὴν εὐδὺς ἐλευθερίαν,
 Τὸ αὐτεξέτιστον αὐτῆς, ἢ τὴν ἀποκοτίαν.
 Δὲν πάγει ὅπῃ ἀγαπᾷ, δὲν σέκει ὅπῃ θέλει,
 Δὲν ξέρει τ' εἶπαι νὰ γινῇ, ἢ τί τάχα τῆς μέλει.
 Βλέπει μεγάλα πρᾶγματα, κανέναν δὲν γνωρίζει,
 Στενοχωρεῖται ἀνὰ τὰ, καὶ φρίττει, ἢ σατίζει,
 Πῶς μέλει νὰ παραταθῇ, μέλει νὰ θιωθῇ
 Τὸν φοβερόν θρόνον Θεοῦ τότε νὰ προσκυνήσῃ.
 Καὶ πῶς, μὲ τί ὀρμήματα ἐκεῖ θέλει γυρίσει
 Νὰ τὴν μιτάξῃ ὁ Θεός, καὶ τί θέλει ὀρῇσει.
 Κόσμος τὰ πρᾶγματα λοιπὸν γιατί τὰ ἀγαπᾷμεν
 Ἀγαπητοὶ μὴ ἀδελφοί, ἢ τόσον τὰ πονῶμεν;
 Ὅπῃ τὴν αὐρίον αὐτὰ ὅλα τὰ παραιτῶμεν
 Θέλωντας ἢ μὴ θέλωντας, κ' εὐδὺς τ' ἀλησμονῶμεν.
 Καθὼς καὶ οἱ γονεῖς μας, ἢ οἱ προπάτορές μας
 Αὐτὰ τὰ ἐπαράτησαν· νὰ, τόσοι μαγευτές μας.
 Γιατί δὲν μᾶς χρειάζονται, διατί δὲν ὠφελῶσι,
 Τετὰ μετὰ θάνατον ποσῶς δὲν βοηθεῖσι.
 Καὶ διατί τ' ἀνωφελῇ τῆτα νὰ προτιμῶμεν,
 Κ' ἐκεῖνα τὰ ἡράνα νὰ τὰ καταφροσῶμεν,
 Καὶ τὸν κριτὴν μας τὸν Χριστὸν νὰ μὴ τὸν δειλιῶμεν,
 Καὶ λογῆς τε τὰς θεικὰς ποσῶς νὰ μὴ ἀνῶμεν;

Τίς τὸν κριτὴν ἢ τὸν κριτὸν ποτέ τε παρεργίζει;
 Καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτοῦ πλὴν τί ἐλπίζει;
 Νὰ ὅτ' ἀπὸ τὸν ἱατρὸν ἐκεῖνον ἱατρείαν;
 Δὲν τὸ πισεύω, δὲν θαρρῶ διὰ καυμιὰν αἰτίαν.
 Ὅμοίως καὶ ἀπ' τὸν κριτὴν κρίσιν μὲ εὐσπλαγχνίαν;
 Ὅχι ποτέ δὲν τὸ θαρρῶ, ἀμὴ τὴν ἐναντίαν.
 Ἐνας τὸν νόμον τῇ κριτῇ ὅπου δὲν τὸν κἀνῃ,
 Ἀνάγκη νὰ τιμωρηθῇ, παιδεύσιν νὰ λαμβάνῃ.
 Ἄς τρέμωμεν ἢ τὸν κριτὴν ἐδῶ ἄς δειλιῶμεν,
 Ἄς κἀνῶμεν τὸν νόμον τε, ἢ ἄς τὸν ἐνεργῶμεν,
 Ὅπῃ ἐκεῖ ἢ τὸν κριτὴν ἡμερὸν νὰ ἴδωμεν,
 Καὶ κρίσιν τε τὴν φοβεράν νὰ μὴ τὴν φοβηθῶμεν.
 Ἄς τρέχωμεν καθήμενα μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
 Εἰς τὸ διβάει τῇ Χρυσῇ, ἢ γὰρ, τὴν Ἐκκλησίαν.
 Διβάει καὶ κριτήριον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ
 Τῇ βασιλείᾳ μας Χρυσῇ ἐδῶ ἢ Ἐκκλησίᾳ.
 Καὶ ὅς τις τῶρα εἰς αὐτὸ τρέχει ἢ υπαγαίνει,
 Καὶ καθήμεσαν μὲ πολὺν φόβον τε εἰσεβαίνει,
 Καὶ ἔλεος συγχώρησιν ἀπ' τὸν κριτὴν γυρεύει
 Διὰ τὰ σφάλματα αὐτῇ, ἢ πάντα ἱκετεύει,
 Καὶ ὁ ἡράνιος κριτὴς ἰοῦν πάλιν τὸν κρίνει,
 Ἐκεῖ δὲ ἀνατάκτειν τελείως τὸν ἀφίει.
 Ἡ κρίσις τῇ Κυρίᾳ οὐ ἐδῶ ἢ ἐπιγείᾳ.
 Ὑπάρχει ὅλως ἔλεος, ἢ ὅλως εὐσπλαγχνία.
 Καὶ ἐν ταυτῷ ὁ αἰθεράτος λοιπὸν ἐπιτυχαίνει
 Καὶ τὴν συγχώρησιν αὐτῇ ἐξ ἁπαιτος λαβαίνει,
 Καὶ ὅς ἄλλα αἰτήματα αὐτοῖς θέλει ζητήσει,
 Ἐτοιμος εἶναι ὁ Θεὸς τῆτα νὰ τὰ χαρίσῃ,
 Ἡ λύπην, ἢ καταδουλήν, ἢ εἰς ἀρεσκίαν,
 Εἰς ὅλα ἀπὸ τὸν Θεὸν βλέπει ἐλευθερίαν.

Θαῦμα, ἄλλο.

Ἐγὼ ἀφόντις γλύτωσα ἀπὸ τῆν φυλακῆν μὲν,
 Τὴν ὁμοιβὴν τῶν ἔργων μὲν, ἀξίαν πληρωμῆν μὲν,
 Ἐκὶ εἰς χάλης τὸ ἦσι, εἰς τὸ τῆς Παναγίας
 Ἐπὶ γὰρ μοναστήριον μετ' ἀκρας προσφυγίας.
 Τὸ μὲν εἰ ἢ ἀνάξιος διὰ εὐχαριστίαν,
 Ὅτι αὐτὴ μοι ἔδωκε, ναί, τὴν ἐλευθερίαν.
 Τὸ δὲ γιὰ νάχω ἢ κοντὰ τὴν θείαν Ἐκκλησίαν,
 Νὰ βείσκωμαι παντοῖν εἰς τὴν ἀκολουθίαν.
 Διότι μῆνας εἴκοσι ὥτας φυλακαμένους,
 Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μὲν ἤμην ὑπερημένος.
 Ἐκὶ ἐπόνισα πολλὰ, ἢ πρότερον ποιῶντας,
 Αὐτὰ μὲν τὰ ὀδόντια, πόνος μεγάλος ὥτας.
 Τὰ ζέσαντα, τὰ ἱεράματα καθεὶ ἱατρικόν μὲν,
 Ἀλλ' ὅμως ἐξοδίασα ματαίως τὸν καιρὸν μὲν.
 Ὅτι δὲν εἶδα ἀπ' αὐτὰ καμμίαν ἱατροίαν,
 Δὲν εὗρισκα παντάπασι καμμίαν ἱατροίαν,
 Μάλιστ' ὅταν νὰ ἔβαζα ὅλα τὰ ἐναντία,
 Πονῶσα πειροτέρον, κ' ἤμην ἐν ἀπορίᾳ.
 Ἐπείδεκε τὸ πρόσωπον, τὸ μάγνηλο τὸ ἕνα,
 Ἐκὶθεν ὅτ' ἦτονε τὰ δόντια πονεμένα.
 μὲν ἦλθε μία φλόγισις ὡσαν ἀπὸ φωτίαν,
 Καὶ ἀναφτε τὸ σῶμα μὲν, ἢ μέσα τὴν καρδίαν.
 Ὡσαν ἀνεμοπύρρωμα ὅτ' ἡ κοπῶς τὸ λέγειν,
 Καὶ ὅσοι τὸ παθαίνουσιν ὀδύρονται ἢ κλαίγουν.
 Ὅθεν ὀδύρεμην κ' ἐγὼ μέσα εἰς τὸ κεφάλιν,
 Ἀπὸ τὸ πάθος τὸ συμβᾶν ἀπὸ τῶν ὀδοντίων,
 Τέλος ἐμνήσθην τῷ Θεῷ, ἢ τῆς Μητρὸς τῆς θείας,
 Καὶ τρέχω μὲ πολλὰ σπῆδον ἵνα τῆς Ἐκκλησίας.
 Αλλ' ὅταν ἐφημέριον νὰ ἔλθῃ παρευθίως,
 Ἦλθεν ὁ ἐφημέριος, ἐπεφύδασι ταχίως.

Μεγάλη τεσσαρακοστή, ἦτονε τῶν βαίων,
 Μαζίλης ὁ Παῖσις ἀπ' τὸ πατριαρχεῖον,
 Καὶ τὸ κοράνιτ' ἐκεῖ, χρόνος εἰς τὴν χιλίαν
 Ἐννέα ἢ τεσσαράκοντα ἐπὶ ἑπτακοσίαις.
 Τρέχω προσπεύτω παρευθὺς ἐμπρὸς τὴν Παναγίαν,
 Ζωγραφιστὴν σὺν νάρθηκα, σὺν τοίχον, θαυμασίαν,
 Κλαίω, θρηνῶ, παρακαλῶ, μέσα ἀπ' τὴν καρδίαν,
 Ζητῶ γυρεῦω ταπεινῶς βοήθειαν γιατροίαν.
 Ὁ ἱερεὺς τὴν δεξιάν τὴν κεφαλὴν μὲν βάζει,
 Μὲ χελεῖ μὲ τὸ ἔλαιον, τὴν αἰτησιν διαβάσει.
 Ἐπειτα τρεῖς ἐκεῖ, σρωτὰς τῆς κἀνὼ μετανοίας,
 Καὶ προσκυνῶ, καὶ τὴν φιλῶ μετὰ δακρυρροίας.
 Ἐρχόμενος νὰ εὐγὼ δὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
 Ὡ Παναγία Δέσποινα εἰς τὴν θαυματουργίαν,
 Βλέπω, θωρῶ, σοχάζομαι, ἢ ψηλαφῶ πιάνω,
 Καὶ ὑγίη τῆ λόγῃ μὲν εὐθὺς καταλαμβάνω.
 Ἐχάθηκε τὸ πρίσιμον, εἰσβυσεν ἡ φωτία
 Τὸ πρόσωπόν μὲν ἴσασε, μὲν χύθη μὲν δροσία,
 Πότε, ἢ πῶς, ἢ ἀπὸ πῶ, δὲν ἐνίωσα καθόλου,
 Ἐνίωσα δὲ πῶς ἔγινε γερός ὅλως διόλου.
 Ἐδῶκα δόξαν τῷ Θεῷ, ἢ τῇ Ἀειπαρθένῳ
 Ἐπὶ τῷ πράγματι αὐτῷ τῷ θαυμασῷ καὶ ξένῳ.
 Ἐστράφην εἰς τὴν κέλλαν μὲν εὐχαριστῶν δοξάζων,
 Καὶ χαίρων ἀγαλλόμενος, ἢ ἀπορῶν θαυμάζων.
 Ἀς ἀγαπῶμεν ἀδελφοὶ λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν
 Ἀς τρέχωμεν ν' ἀνῶμεν τὴν θείαν λειτουργίαν.
 Τὸν θησαυρὸν τῶν ἀγαθῶν, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων,
 Τὸ ὑψιλὸν τὸ τίμιον ἀπάντων τῶν πραγμάτων.
 Τὸ μέγα μας μυστήριον, τὸ ἅγιον ἁγίων;
 Τὸ πάμφωτον μυστήριον πάντων τῶν μυστηρίων.
 Τὰ ἔδωκε ὅτ' ἄγνωστα πῆσιν μαι τὴν ἁγίαν
 Δὲν ἔχην, δὲν ἔξεύρεσιν, ὅδε τὴν Ἐκκλησίαν,

Τὰ βλέπομεν ἢ τείχῃσιν ὅροι ἐν τὸν νόον της,
 Καὶ παύσῃ, καὶ προσκυνῇ μὴ φόβον τὸν καίρου της,
 Ἀλλήλῃς συνήζονται, ἀλλήλῃς προσκαλῶσι
 Διὰ τὰ πάγῃσι μαζὶ ἢ νὰ προσευχηθῶσι.
 Χωρὶς νὰ βλέπῃσι ποτε μυστήριον καίνα,
 Διότι μὴτε ἔχουσιν, ὡς ἔδωκε σκοτισμένα.
 Ἡμεῖς δὲ ὅπῃ ἔχομεν τὴν χάριν ἢ ἀξίαν,
 Καὶ Ἐκκλησίαν ἔχομεν, καὶ πίσιν τεισαγίαν,
 Ὡς πίσσο περισσύτερον νὰ τεύχωμεν συμφέρεσι;
 Καὶ πόσῃν χάριν ἢ καλὸν μᾶς προξενεῖ μᾶς φέρεσι;
 Κάθε ἡμέραν βλέποντες τόσα πολλὰ μεγάλα
 Μυστήρια καίνα, ὅπῃ δὲν εἶναι ἄλλα.
 Νὰ βλέπωμεν τὸν φοβερὸν Θεὸν γεγεννημένον,
 Ἐστυρωμένον τὸν αὐτὸν, ἵστα ἀναστρεφένον.
 Σῶμα Θεῷ νὰ τεύγωμεν, νὰ πίνωμεν τὸ αἷμα,
 Ὡς θεῖα θεασίς ἡμῶν, ὡς ἅγιόν μας βλέμμα.
 Τῆτα τὰ ἐπιθύμησαν Προπάτορες Προφῆται,
 Καὶ πόσοι ἄλλοι παλαιοὶ, ἢ νέοι καὶ πρεσβῦται.
 Καθὼς ὀρέζει ὁ Χριστὸς, τῆς θεῖας Ἀποστόλης
 Προσηκῶντας καὶ προτιμῶν ὑπὲρ ἐκείνης ὅλης.
 Πῶς ἐπιθύμησαν πολλοὶ ταῦτα νὰ τὰ ἰῶσι,
 Ὅπῃ νῦν βλέπετε ἐσεῖς, τὰ μάτια σας θωρεῖσι,
 Καὶ τὰ ὅπῃ ἀπῆτε ν' ἀκήσῃν καὶ ἐκείνοι
 Καὶ δὲν τὰ ἀξιώθησαν, ἀλλ' ἐτζί εἶχαν μίση.
 Ἐτῆτα τὰ καίνα σεπτὰ μυστήρια μας,
 Ταῦτα τὰ ὑπὲρ ἐνδοιαν δῶρα χαρίσματά μας,
 Οἱ ἅγιοι οἱ Ἀγγελοὶ νὰ βλέπῃσι ποθῶσι,
 Ποθῶσιν, ὅμως τείνῃσιν αὐτὰ νὰ τὰ ἰῶσι.
 Καθὼς ἢ τὰ ἐγνώρισαν διὰ τῆς Ἐκκλησίας,
 Ἄν ἢ νὰ εἶναι κρείττονος ἀπὸ ἡμᾶς ἡσίας,
 Ὅτι με δὲ οἱ Ἀγγελοὶ, πρὶν τῆτα νὰ γενῶσι,
 Πῶς τῆτα νὰ τὰ ἔξευσαν μπόρῃν νὰ καυχῇθῃσι.

Μεθ' ἡμῶν γὰρ ἢ δι' ἡμῶν δίχως ἀντιλογίας
 Ἐμαθάν τὰ μυστήρια τῆς θεῖας Ἐκκλησίας.
 Τὸ λέγει ὁ χρυσόστομος, τὸν Παῦλον ἐξηγῶντας,
 Γράφοντας ὁ Ἀπόστολος τῆτος ἢ μαρτυρῶντας,
 Πῶς τὸ μυστήριον αὐτὸ ἡμῶν τῆς σωτηρίας
 Τὸ κεκρυμμένον ἐν Θεῷ ἐν πάσῃ διανοίᾳ,
 Τώρα ἀποκαλύφθηκε τῆς θεῖας Ἀποστόλης
 Καὶ πρότερον ἐν Πνεύματι εἰς τῆς Προφῆτας ὅλης,
 ἵνα γνωθῇ εἰς τὰς ἀρχὰς νῦν ἢ τὰς ἐξῆς
 Τὸ πάνσοφον τὸ τῷ Θεῷ διὰ τῆς Ἐκκλησίας.
 Ἄν τὸ λοιπὸν ἢ αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ἢ ἐξῆς,
 Καὶ Χερσβίμ, ἢ Σερσβίμ, αἱ κρατιαὶ αἱ θεῖαι,
 Ἐμαθάν τὸ μυστήριον Χριστοῦ οἰκονομίας,
 Καὶ ἐξ αὐτῆς ἢ τὰ λοιπὰ διὰ τῆς Ἐκκλησίας,
 Εὐδελον ὅτι ἢ αὐταὶ σπινδαλῶσι ποθῶσι
 Μετὰ πολλῆς σφοδρότητος ταῦτα ν' ἀκροαθῶσι.
 Βαβαὶ τῆς δόξης ἀδελφοὶ ἡμῶν ἢ τῆς ἀξίας.
 Βαβαὶ τῆς τύσης χάριτος τῆς θεῖας Ἐκκλησίας.

Κ Ε Φ ς.

Εὐχή, πίσις, καὶ ἀπολογία τῶν εὐσε-
 βῶν χριστιανῶν.

Ἀλλὰ πρεσβεύεις, Κύριε, Κύριε ὁ Θεός μου,
 Ὁ κτίσης καὶ θεμέλιος ἢ ταύτης ἢ τῆ κόσμου,
 Ὁ ἱεράρχης ὁ φρικτὸς δι' αἱματοχυσίας
 Τῆς ἀνω καὶ τῆς κάτω νῦν ταύτης ἱεραρχίας,
 Ἐλέησον τὸν λάτριν σε, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σε,
 Τὸν παροργίζοντα αἰὲς σπλαγχνάτων οἰκτιρμῶν σε.
 Οἰκτείρησον τὸν δῦλον σε διὰ τὰς ἱκεσίας
 Τῆς ἐπὶ γῆς καὶ ἡσανῶς ἁγίας Ἐκκλησίας,

Ἀξιώσόν με ὁ Θεὸς ἢ τῆς ἐπιφανείας
 Ὁ ἀξιῶσας με Θεὸς ταύτης τῆς ἐπιφανείας.
 Ἐπάνησόν με ὁ Θεὸς διὰ τῆς οἰκτιρμένης σου,
 Καὶ σύνταξόν με ἢ μὲν αὐτὴν αὐτὴ τῇ ἡραυῶσιν.
 Καὶ τὸτο ὅπῃ εἰς πολλὰς ἢ ἀγαθοεργίας
 Ἀξίως ἐπροξένησε, καὶ καλοκαγαθία,
 Ἀς μὲν τὸ προξενήσῃς ἐμένα Κύριε μου,
 Δημιουργέ μου, ἑσθῆ μου, σωτήρ μου καὶ Θεέ μου,
 Ἡ φυλακή, αἱ λύπαις μου, ἢ καταφρονησίς μου
 Αἱ ὕβρεις μου, οἱ κόποι μου, ἢ ἡ ταπεινώσις μου,
 Τὰ ἐξ ἐχθρῶν, μᾶλλον δ' εἰπεῖν, ἐκ τῶν ἀδικιῶν μου
 Κακῶν μου, ἐκκλημάτων μου, ἢ παρανομῶν μου.
 Εἰ δὲ ταῦτα ἀνάξια, καθὼς εἶναι βεβαίως,
 Καθὼς λέγει ὁ Παῦλος σου, ἢ ὅτι εἶναι ἀλλέως,
 Ἀς μὲν τὸ προξενήσῃς τῆς Δείας Ἑκκλησίας
 Ἡ δέησις αἱ πάμπολλαι μητέρος μου τῆς ἁγίας.
 Συνευδοκῆσαν ἔχουσαι τὴν σὴν Φιλανθρωπίαν,
 Τὴν ἀμετρον συμπάθειαν, ἢ ἀμνησιμανίαν.
 Καὶ συνεργῆσαν τὴν ἁγνὴν, τὴν πελαγισμένην,
 Τῆς γῆς τε, ἢ τῇ ἡραυῶ χάραν γεννησαμένην.
 Τὴν νύμφην τὴν ἀνύμφευτον, τῶν ὅλων Δεισιτέραν,
 Τῶν Χερυβίμ τῶν Σεραφίμ τῶν Δεσποτῶν ἀνωτέραν.
 Τὸ ἱσοπτερον τὸ καθαρόν τῆς Δείας ἡσίας,
 Θεμέλιον μετὰ Θεὸν τῆς Δείας Ἑκκλησίας.
 Τὴν ἀρετὴν τῶν ἀρετῶν, τὴν χάριν τῶν χαρίτων.
 Τὴν ὑπεραπολαύσαν καλῶν τῶν ἀποζητητῶν,
 Χεῖρ τῇ γλυκυτάτῃ με Δεσπότῃ τῇ Μητέρᾳ,
 Τῶν εὐαλεῶν Ἰωαννίμ καὶ Ἀννῇ θυγατέρᾳ.
 Τὴν προσάσιν τῆς ἡμέας ψυχῆς ἢ σωτηρίαν,
 Τὴν φύλακά μου τῆς ζωῆς, τὴν Δέσποσαν Μαρίαν.
 Οὐ μοῖον ὅμως εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα
 Τέκνα ὅπῃ τ' ἀναδρεψέ με τὸ αὐτό της γάλα.

Διὰ τὰ εἰμώθεν μαζὶ ὅλοι να κατοικῆμεν
 Οἱ ἀδελφοὶ ἐν τῷ αὐτῷ, να σὲ δοξολογῆμεν.
 Καὶ να ἀπολαμβάνομεν κατὰ τὴν προφητείαν
 Τὸ ἀγαθόν, ἢ τὸ τετιόν, τὴν δόξαν τε τὴν Δείαν,
 Τὴν δόξαν σου, τὴν ἀρετὴν, τὴν ὄντως εὐλογίαν,
 Ζωὴν εἰς ἀτελευτήτον, ἀφθαρτον, μακαρίαν.
 Ἀλλ' ὦ Χερεῖ μου βασιλεῦ σώσον μας τὸν λαόν σου
 Κύριε σώσον τὸν λαόν τὸν ἀνατολικόν σου,
 Λαόν σου τὸν ἐξοδόξον, καὶ τὴν κληρονομίαν,
 Ἡν ὁ Πατήρ σου ὁ ἑδωκε κατὰ τὴν προφητείαν.
 Λαόν τὸν περισίον, τὸν εὐσεβῆ, τὸν Δείον,
 Τὸν φύλακα τῶν ἀληθῶν δογμάτων καὶ ἁγίων,
 Τὸ ἱδιος σου τὸ ἅγιον, τὸν Ἰσραὴλ τὸν νέον,
 Τῆς ἀληθείας σου πίστεως πρόμαχον τὸν γενναῖον.
 Ὅπῃ παθαίνει βάσανα, καὶ πένει τόσας πόνους
 Διὰ τὴν Δείαν πίστιν σου τραποσίνε τόσας χρόνους.
 Ἐχασ' ἐκείνην τὴν λαμπρὰν μεγάλην βασιλείαν,
 Ἐξίπτεσιν εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν δουλείαν.
 Ὅμως ποτὲ δὲν ἔχασεν, ἀλλ' ὅτε Δεία χάσῃ
 Πίστιν σου τὴν ἐξοδόξον, ὁ διάβολος να σκάσῃ.
 Τὴν δόξαν ὑπερήθνη, καὶ τὴν τιμὴν ἐκείνην,
 Τὴν πρὶν τὴν οἰκουμενικὴν, ἢ τὴν μεγαλωσύνην,
 Δὲν Δεία ὅμως τελεθῇ τῆς πίστεως τῆς Δείας,
 Τῆς εὐσεβῆς λατρείας σου ἕως τῆς συντελείας.
 Λαὸς ὑπέρχει ζηλωτῆς, τεθιμελιωμένος
 Ἐπὶ τὴν πίστιν πίστεως ἀσάλευτα βαλμένος.
 Ἡ πίστις εἶσαι σὺ Χερεῖ, καὶ δὲν μετακινεῖσαι,
 Κι εἰς τὸ πᾶν ἢ ἄλλοις σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶσαι.
 Καὶ ὁ λαὸς λοιπὸν αὐτὸς, ὅπῃ ἐπακαμπίζει
 Ἐπὶ τὴν πίστιν τὴν αὐτὴν, τροπὴν δὲν ἐγνωρίζῃ.
 Ποτί τῃ δὲν σπέννεται, ὅτε μετακινεῖται,
 Καὶ ἂν πάντα παρδύεται, ἢ πάντα τυραννέται.

Διὰ τὴν πίσιν τὴν ζωὴν, πασίχαρος προδίδει,
 Τὸ αἷμά τε διὰ αὐτὴν ὁλόφυχα τὸ χύνει.
 Γιατὶ πῆς καλῆτερον, πῆς ἀληθεύει·
 Στὸν κόσμον δὲν εὐρίσκεται, καὶ θαυματούργει.
 Κ' ὅπῃ νὰ ἐξετάχθῃ, καὶ νὰ ἐξερευνηθῇ,
 Καὶ ἀπὸ τόσαις σὺνοδαίς τόσον ἐκοσμηθῇ,
 Ἀπὸ τὴν πίσιν τῆς σεπτῆς ἀρχαίας Ἑκκλησίας
 Αὐτῆς τῆς ἀνατολικῆς τῆς κραταιᾶς καὶ θείας.
 Ταύτην τὴν πίσιν ὁ Χεῖρὸς διὰ τῆ αἱματός τε
 Ἐγραψε, καὶ ὑπέγραψεν αὐτὴν διὰ χεῖρός τε.
 Ἡ παναγία δεχεται οἱ Ἄγγελοι τιμῆσι,
 Καὶ τῇ τιμῇ τῇ Σταυρῷ τὰ θαύματα πικρῶσι.
 Ταύτην ὁ Θεὸς Προδρόμος, καὶ πρῶτος ἐρημίτης
 Ἐκήρυξεν ἐπέλεγε τοῖς πᾶσιν ὡς Προφήτης.
 Ταύτην οἱ παναοίδιμοι Ἀπόστολοι Κυρίῳ
 Ἐκήρυξαν ἀπανταχῇ πάσης τῆς ὑψηλῆς.
 Μάρτυρες ὁμολόγησαν ἐνώπιον τυράννων
 Γεωργιοί, Δημήτριοι, διὰ πολλῶν βασάνων.
 Ταύτην οἱ Θεοὶ Βασιλεῖς, Λέοντες, Κωνσταντίνοι,
 Ἐδέχθησαν προσκύνησαν ἐν ἀνὰ εὐφροσύνῃ.
 Ταύτην οἱ ἁγιώτατοι, καὶ πάνσιφοι Πατέρες,
 Τῆς ἐπιγείῃ σφαίρας μας οἱ πάνφωτοι ἁγέτες,
 Γρηγόριοι, Ἀθανάσιοι, Βασίλειοι, καὶ ἄλλοι,
 Ἐδίδαξαν, ἐξηγήσαν, τῆς ἀπλώσαν τὰ κάλλη.
 Ταύτην οἱ ὁσιώτατοι Πατέρες Θεοφόροι
 Ἀντώνιοι, Εὐθύμιοι, οἱ ὄντες εἰς τὰ ὄρη,
 Καὶ εἰς τὰ μοναστήρια, καὶ λαύρας τὰς ἁγίας,
 Ἐδέχθησαν ἐφύλαξαν ἐξ ὅλης τῆς παρθένου.
 Ἡ οἰκειότερον εἰπεῖν, αὐτὴ τῇ ἀληθείᾳ
 Αὐτὴ ἐφύλαξεν αὐτῆς, ὡς μήτηρ τὰ παιδιά.
 Αὐτὴ καὶ τῆς ἐγενήσεν ἐν Πνεύματι ἁγίῳ,
 Αὐτὴ καὶ τῆς ἐφύλαξεν ἁγίως ἐν τῇ βίῳ.

Αὐτὴ ἀνέδειξεν αὐτῆς ὅσιν ἐρημίτας,
 Ἐπὶ τῆς γῆς Θεόφρονας, καὶ θεανοπολίτας.
 Αὐτὴ ἐκείνης ἔδειξε σοφῆς καὶ θεολόγης,
 Καὶ τῆς ἀποκατάσσει πυρπόλης καὶ ὑδολόγης.
 Αὐτὴ καὶ ἐδυναμωσε, καὶ ἐκεῖθεν ἀξίως
 Τῆς ἀθλοφύρου Μαρτύρας καὶ νῦν καὶ αἰωνίως.
 Αὐτὴ τῆς αὐτοκράτορας ἔδοξεσεν ἐνδόξως
 Ἐν ἡραν καὶ ἐπὶ γῆς, ζήσαντας ὁρθοδόξως.
 Αὐτὴ τῆς κοσμοκράτορας ἐνδόξης Ἀποστόλης
 Ὡς παῖδας πρωτοτόκης τῆς ἀνέδειξεν εἰς ὅλης.
 Αὐτὴ τὸν ἄδην ἄδιασε διὰ δυνάμεώς της,
 Τὸν θάνατον ἐγλύκανε διὰ τῆς χάριτός της.
 Τῆς δαίμονας κατεπλήξε καὶ τῆς καταχθονίης,
 Καὶ τῆς ἐπιχθονίης τε, καὶ τῆς ἐναερίας.
 Αὐτὴ τὴν γῆν ἐγέμισε μὲ λαύρας καὶ μὲ σκήτας,
 Τὴν ἐρημον ἐπόλισε μὲ τόσους ἐρημίτας,
 Τὰς πόλεις τῆς ἐμέθυσε μὲ αἷματα Μαρτύρων,
 Τὸ πρῶτον τῆς ἐπλυνεν εὐώδες ὡς μὲ μύρον,
 Τὰς χεῖράς της ἐξέτεινε πρὸς ἀγαθοεργίαν,
 Ἰς πόδας της ἐτήρειν εἰς τὴν θεογνωσίαν,
 Τὰ πόδια της εἰς ἀφῆψε τῇ βάσει τῶν εἰδώλων,
 Τὸ εἶμα τῆς πρὸς αἵεσιν ἤνοιξε τῶν ὅλων.
 Γυναῖκας ἐδυναμωσε κόρας πρὸς μαρτυρίαν
 Βερίφη, παιδιά, γέροντας, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν.
 Ὡς εἰς παιηγύρια ἐτερχαν εἰς ἀγῶνας,
 Ὡς εἰς περιβόλια εἰς ὄρη εἰς δεσμώνας.
 Τὴν ἡμετασχεῖωσε τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων,
 Τὴν ἄλλαξε, τὴν ἔκαμε λίθου σιδήρου τρόπον.
 Αὐτὴ τὸν μέγαν ἡραὶν κατοίκησεν ἀνθρώπος
 Καὶ Παραδείσῳ τῆς τετραπλῆς καὶ ἀνικῆτης τόπος.
 Ἐπ' ἡρώσει ὡς ἡδεῖα μονὰς τὰς ἡραίας,
 Ἄγγελικῆς ἐξέωσεν αὐτῆς δόξης ἀξίας.

Τὸ τάγμα ἀνεπλήρωσε τῇ πρὶν καταπεσόντος,
 Τῇ ἐκτραχηλιάσαντος κατὰ Θεῶν τῇ ζῶντος,
 Αὐτὴ ὑπὸ τῶν Προφητῶν πάντων ἐπροσδοκᾶτο,
 Ἐπεροκηρύττετο σαφῶς, ἢ ὑπερετιμᾶτο.
 Καὶ ὑπὸ τῶν πατριαρχῶν πάντων ἢ προπατόρων
 Ἐπιθυμᾶτο πάντοτε, ὡς θεῖον μεγαδωρον.
 Ταύτην Ἰνδοὶ ἠγάπησαν, οἱ Πέρσαι ἐτιμῶσαν,
 Ἰβηρες, Σκύθαι, Ἀραβες, ἢ ἄλλοι ἐζητῶσαν.
 Ὁ Θεὸς ταύτης πανταχὴ ἰσχυρὴν ἐνεγύησε,
 Τὸ ὄνομά της δαίμονας εὐδὺς ἀπεσοβῆσε,
 Ὁ λόγος της ἰάματα, θαύματα ἰτελῆσεν,
 Ἡ δύναμις της ἢ νεκρὸς τὸς ἐζωοποιῆσεν,
 Ὁ ἰσχυὸς της (ὡς δύναμις) δυνάμεις ἐποίησεν,
 Ἡ ὄψις της ἐφώτισε, καὶ ἐπαρηγορήσεν,
 Ἡ μνήμη της ἐδίδασκε, καὶ ἐναθοδηγῆσεν,
 Αὐτὴ καὶ ἐβασίλευε τὸ πᾶν κ' ἐεργετῆσεν.
 Αὐτὴ ῥομφαία τρέκομος εἶναι κατὰ δαίμονων.
 Αὐτὴ κατέρξαζεν αὐτῇ τῇ σαταῖα τὸν θρόνον.
 Τὸ ὄνομά της Φρίτῃσι, τρέμειν τὴν οὐρανὸν της,
 Πονῶσι καὶ πληγώνονται μετὰ τὴν ἐνθυμησίαν της.
 Χίλις ἀπίστος ἀσεβεῖς ποσῶς δὲν τὸς ψηφῶσι,
 Καὶ πιστὸν ἓνα μοναχὰ τρέμειν ἢ δειλιάσι.
 Αὐτὴ πιστῶν ὁ θώρακας, Αὐτὴ πιστῶν ῥομφαία,
 Κοντάρι, τόξον, καὶ ἀσπίς, ἢ περικεφαλαία.
 Αὐτὴ φυλάττει τὸς πιστοὺς ἀόπλους ὀπλισμένους,
 Καθεύδοντας ἢ ξυπνῆτας, ζώντας ἢ πεθαμμένους.
 Καὶ ζωντανὸς τὸς ἀγαπᾷ, ἢ τὸς διαφειδεύει
 Καὶ πεθαμμένους τὸς ποιῇ, ἢ τὸς ἐσυντροφεύει
 Ἔως τὸν θρόνον τῇ κριτῇ Χριστῇ τῇ βασιλείας,
 Ἐκεῖ αὐτὴ παρῆκαται μετὰ δόξαν ἢ μετὰ κλέος.
 Ταύτην Πατὴρ ἠγάσεν, ἐδίδασκεν ὁ λόγος,
 Καὶ τὴν ὑπερασπίζεται τὸ Πνεῦμα ἀναλόγως.

Ἡ πίστις εἶναι ὁ Θεὸς, Τριὰς ἢ παναγία.
 Ἡ πίστις εἶναι ὁ Χριστὸς, Χριστὸς ἢ παρυσία.
 Αὐτὰ εἶναι ἡ πίστις μας ὅλης τῆς εὐσεβείας,
 Καὶ τὰ λοιπὰ μυστήρια τῆς θείας Ἐκκλησίας.
 Εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ καλοὶ χριστιανοὶ πιστεύουν,
 Εἰς αὐτὴν σέβονται καλὰ, ἢ ἄλλην δὲν γυρεύουν.
 Στῶμεν λοιπὸν πάντες καλῶς, μέχρι θανάτου σῶμεν,
 Ὅτι τῆς πίστεως ἡμῶν σῶμεν ἀγωνισθώμεν.
 Στῶμεν ὁρθῶς, ἢ σερεῶς, ἢ ἀπαρασταλεύτως.
 Στῶμεν καλοὶ μὲν ἀδελφοὶ καλῶς ἢ ἀνοθεύτως.
 Οὔτε νὰ τὴν νοθεύσωμεν φεῦ νὰ τὴν ἀνηθώμεν,
 Οὔτε νὰ τὴν νοθεύσωμεν, νὰ μετασταλεῦθῃμεν.
 Κ' ἐκεῖνο πῶς αἰώνιον, κανεὶς δὲν ἀμφισβᾷλει,
 Καὶ τὸτο ἁθὴς γίγναται, ἐλπίς δὲν εἶναι ἄλλη.
 Καὶ ἡ τελεία ἀρετὴς κακὴ ἢ κολασμένη,
 Ἀμὴ καὶ ἡ μετάθεσις ἀναθεματισμένη.
 Μετάθεσιν, ἀλλοίωσιν, ὅσο μικρὴ ὀλίγη,
 Ἡ πίστις μας δὲν δέχεται, ἁθὴν εὐδὺς ἀνοίγει.
 Τὸ τέλειον μόνον ζητεῖ, τὸ τέλειον δοξάζει,
 Δὲν εἶναι τέλειον, κανὸν, νόμον, ἢ τὸ κολάζει.
 Ὅτι τέλειον ἢ αὐτὴ, ἁμωμος, καὶ τελεία,
 Πατὴρ τῶν καὶ Πνεύματος παναληθὲς λατρεία.
 Ἐμάθωμεν τὴν πίστιν μας τίς εἶναι, πόθεν εἶναι;
 Καὶ πόσον ὑπερθαύμασθαι, ἢ πόσον δεῖ θαυμάζειν;
 Ἀκῆσθωμεν τῶρα λοιπὸν τί λέγει ἢ ἐκεῖνος
 Ὁ μαρτυρῶν, ἢ φιλόσοφος ἢ θεῖος Ἰησοῦς.
 Νὰ μάθωμεν τί εἰμασθὲν ἡμεῖς σὺν κρατῶμεν.
 Τὴν πίστιν ταύτην τῇ Χριστῇ διὰ νὰ εὐφρανθῶμεν.
 Καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν ἢ τὸς γεννητορας μας,
 Ὅτι σ' αὐτὴν γεννηθῇμεν, ἢ τὸς προπατορας μας.
 Ὅτι εἶναι, λέγει, ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα, παρομοίως
 Ἐτὸτο εἰ χριστιανὸς εὖν κόσμον ἢ οἰκίαν.

Σ' ὅλα τὰ μέλη ἡ ψυχὴ εἶναι διεσπαρμένη,
 Στὰς πόλεις οἱ χρεῖσταιοι τῷ κόσμῳ μοιρασμένοι.
 Οἶκετ' μὲν ἐν τῷ σώματι ψυχὴ καὶ παραμένει,
 Οὐκ ἐστὶ δ' ἐκ τῆς σώματος αὐτῇ γεγεννημένη.
 Καὶ πάλιν οἱ χρεῖσταιοι τὸν κόσμον κατοικῶσιν,
 Ἀλλ' ἐκ τῆς κόσμῳ ἐκ εἶσιν, ἀλλ' ἡδὲ τὸν ποθεῖσιν.
 Ἀόρατος μὲν ἡ ψυχὴ, διότι δὲν θεωρεῖται,
 Ἐν ὁρατῷ δὲ σώματι, ὑπάρχει καὶ θεωρεῖται.
 Καὶ πάλιν οἱ χρεῖσταιοι γνωστοὶ τὸν κόσμον εἶναι,
 Ἡ πίστις δὲ δὲν φαίνεται, ἐκ εἶναι ὁραθῆναι.
 Τὴν ψυχὴν μάχεται ἡ σὰρξ μηδὲν ἀδινημένη,
 Τὰς ἡδονὰς τῆς νὰ ποιῇ ὡς ἐμποδιζομένη.
 Μισεῖ καὶ τὴς χρεῖσταιων ὁ κόσμος παρομνίως,
 Διότι ἀντιμάχονται τὰς ἡδονὰς ἀξίως.
 Ἡ ψυχὴ πάλιν ἀγαπᾷ τὴν σὰρκα καὶ τὰ μέλη,
 Ἐτξὶ καὶ οἱ χρεῖσταιοι, ὅπῃ κακὸν τὸ. Θίλει.
 Ἡ ψυχὴ μίσα τὸ κορμὶ εἶναι ἐγκλεισμένη,
 Αὐτὴ συνέχει τὸ κορμὶ ὅμως καὶ διαμένει.
 Εἶναι καὶ οἱ χρεῖσταιοι τὸν κόσμον ὡς κλεισμένοι,
 Ἀπὸ αὐτῆς συνέχεται ὅμως ἡ οἰκισμένη.
 Ἀθάνατος μὲν ἡ ψυχὴ, καὶ κατοικεῖ εἰς σῶμα,
 Εἰς οἰκητήριον θνητὸν. ἔσονται ἀπὸ χῶμα.
 Καὶ πάλιν οἱ χρεῖσταιοι ἐν τοῖς φθαρτοῖς οἰκῶσι,
 Τὴν ἀφθαρσίαν προσδοκῶν ὅμως καὶ κατεργάσθαι.
 Κακωγενημένη ἡ ψυχὴ ἀπὸ φθαρτῆς καὶ πόσιν,
 Γίνεται κακωτέρη, λαμβάνει πλέον ἔωσιν,
 Καὶ πάλιν οἱ χρεῖσταιοι πλείονοι πλεονάζειν
 Ἄν καὶ νὰ τὴς παιδεύσῃ πάντα νὰ τὴς κολλάσθαι.
 Τὴν δόξαν τὸ νὰ χάσωμεν, καὶ τὴν λαμπρότητα μας
 Δὲν εἶναι ἀτιμία μας, ἡδὲ ἐλάττωμά μας.
 Ὁ κόσμος τῆτος ἐξ ἀρχῆς τῆτοιας λογῆς ἐπιδόη
 Νὰ καὶ, καὶ νὰ ἀναίρη, ἐτξὶ ἐδοξείδη.

Τῇ τροχῇ ταύτης τῆς ζωῆς ἡ χάρις τὸ νὰ τρέχῃ,
 Ποτὲ τὴ νὰ μὴ σέκεται, εἰσμον νὰ μὴ ἔχῃ,
 Ἄλλως μὲν τῶρα ὑψηλὰ εἰς τὴν ν' ἀνεβάσῃ,
 Ἄλλως δ' εἰς τὰ κατώτατα πάλιν νὰ κατεβάσῃ,
 Ἄλλως νὰ κἀν ἄρχοντας, χεῖρ νὰ τὴς ἐνδύνη;
 Ἄλλως πτωχὸς παντάπασιν, ἔσχο νὰ μὴ τὴς δῶν.
 Ἄλλως νὰ μὴ δῶν παρὰ, ψωμὶ νὰ ἀγοράσῃ,
 Καὶ ἄλλως τόσα φαγητὰ, ὥστε ὅπῃ νὰ σκιάσῃ.
 Ἄλλως παλάτια λαμπρὰ, ἀχώρητοι νὰ εἶναι,
 Καὶ ἄλλοι νὰ μὴ ἔχῃσιν τὴν κεφαλὴν πῶ κλῖναι.
 Πῶ Αἰγυπτίων ἡ μακερὰ καὶ πρώτη βασιλεία,
 Ἡ πάνσοφος, ἡ πάνδημος, καὶ ἀρετὰ ἐξουσία;
 Πῶ Ἀσσυρίων ὑπερὸν; πῶ δὲ ἡ τῶν Χαλδαίων;
 Πῶ καὶ ἡ τερατοποιὸς ἐκείνη τῶν Ἑβραίων;
 Πῶ τῶν Περσῶν ἡ δυνατὴ, πολυανθρωποτάτη,
 Ἡ σοβαρὰ, ἡ ἐνδοξος, καὶ ἡ πλεονεξία,
 Πῶ τῶν Ἑλλήνων ἡ λαμπρὰ, καὶ ἡ ἀνδρειοτάτη,
 Ἡ ἐκείνη ἡ ἡρώϊκῃ, καὶ πολυμαθεστάτη;
 Πῶ ἡ τῆς ἐρώμενης δύναμις; καὶ πῶ ἡ ἐξουσία;
 Ἡ ἐκείνη ἡ ἀνίκητος ἀμαχος βασιλεία;
 Πῶ εἶναι; πῶ ἐπήγασι; καὶ πῶς ἀπώλεσθαι;
 Ὡς κόνις ἐσκορπίσθαι, ὡς ὄνειρον χαθῆναι;
 Ὁ κόσμος τῆτος μιὰ φορὰ τὰς ἐκαμὲ, καὶ πάλιν
 Ὁ κόσμος τὰς ἀναιρέσει με δύναμιν μεγάλην.
 Ὁ τροχὸς ταύτης τῆς ζωῆς ἀνάστη νὰ γυρίσῃ,
 Καὶ τὰ βασιλεία λοιπὸν ἀνάστη ν' ἀφανίσῃ,
 Δὲν εἶναι ἀτιμία μας λοιπὸν καὶ ἐλάττωμά μας
 Νὰ χάσωμεν τὴν δόξαν μας, καὶ τὴν λαμπρότητα μας.
 Ἡ μὴ νὰ τὴν κρατήσῃμεν χρόνος τετακτισμένος;
 Ἡμεῖς τὴν ἐκρατήσαμεν καὶ ὑπὲρ τὴς χιλίους.
 Καὶ εἰς καὶ ὅπῃ πολλὰ πλεονέξαι αἱ κακίαι,
 Οἱ φθόνοι, καὶ οἱ πόλεμοι, καὶ αἱ πλεονεξίαι.

Ὅπῃ ἔμορφε μόλις τινὰς ἀτάραχος νὰ ζήσῃ,
 Καὶ ἥσυχος τὸ σπῆγί τε ὡς θέλει νὰ καθίσῃ.
 Ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως ἔτιζι τὸ διορίζει,
 Ὁ κόσμος νὰ κυκλοφορῇ παντοῦν ὀρίζει,
 Διὰ νὰ μὴν εὐρίσκηται πρᾶγμα σεπτεωμένον
 Στὸν ἄσπετον κόσμον αὐτὸν, ἢ δαμιωμένον.
 Ἀλλ' ὅλα ἀνατάσσεται νὰ εἶναι συγχισμένα,
 Ἀβίβαια, προσωπικά, ψευδῆ, τεταραγμένα.
 Καλὸ νὰ μὴν εὐρίσκηται ποτὲ ἢ εὐτυχία,
 Ὅπῃ νὰ μὴν εἶναι κακὸν μαζὶ ἢ δυστυχία.
 Καὶ τῆτο ὅλον γίνεται, τὴν ἀνατασάσαν
 Διὰ νὰ βλέπωμεν ἡμεῖς, καὶ τὴν ἀδυναμίαν
 Καὶ νὰ τὰ συγχαυνώμεσθαι, ἢ νὰ τὰ ἀψηφῶμεν,
 Καὶ μόνον τὰ ἡράνια πάντοτε νὰ ζητῶμεν.
 Ὡς τῆς σοφίας σε Χεῖρὲς τῆς ἀνατασάσης,
 Καὶ τῆς οἰκονομίας σε τῆς ἀνεξίτητης.
 Σφόδρα μὲν ἐβαδύνθησαν οἱ διαλογισμοί σε;
 Εἶναι ἀνεξίτητοι Κύριε αἱ ὁδοί σε.
 Ἐγὼ ἐλπίδες δὲ καλὰς πῶς τὰ ὑπερῶνά μας
 Εἶναι πολλὰ καλῆτερα ἀπ' τὰ προηγουμένα μας.
 Καθὼς ὁ δίκαιος Ἰωβ ὑπερον ἀξιώσθαι
 Πλιότερα καὶ καλῆτερα, ἢ τόσον ἀνελῶσθαι.
 Οὕτω καὶ ὁ πικρὸς λαὸς λοιπὸν θέλει νὰ ἔχῃ
 Καλῆτερα ὑπερῶν, ὅλως νὰ υπερέχῃ.
 Ἐγὼ ἢ φανερώτερα τῇ λόγῳ με σημεία,
 Ἀλλὰ σιγῇ τιμαῖωσαν, τῇ λέγειν τίς ἡ χεῖρα.
 Ὁ ἀνατείλας ἢ Θεὸς ἐκ τῆς ἀγῆς Μαρίας
 Σώσας τῆς ἀνατολικῆς τὰ γένε' Ἑβραίων.
 Ποία γὰρ ἄλλῃ ἀνυμνεῖ με τοσας ψαλμωδίας
 Με ᾠσματα μελῶντα, ὕμνων ἀπολυθίας,
 Τὸ θεῖον καὶ πανάγιον ὄνομα τῷ Πατρὶ σὺ σε,
 Καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὁμῶς ἢ τὸ αἰκό σε;

Καὶ τὴν Μητέρα σε αὐτὴν, ἢ πάντας τῆς Ἀγίας
 Ἀγγέλους ἢ ἀνθρώπους τε, ὡς δούλους σε γνησίους;
 Αὕτη τὴν ἀνεμνηνευτον ἄσπερον σύλληψεν σε,
 Τὴν γέννησιν, τὴν βάπτισιν, ἢ πᾶσαν ἐορτήν σε
 Στοιλίζει με τῆς θαυμαστῆς ὕμνης ἢ μεγαλύνει,
 Ὅπῃ καὶ τὰ Σεραφίμ εὐφραίνει ἢ ἡδύνει.
 Τιμὰ με τὰ τροπάρια ἐκεῖνα ἢ τὰ μέλη
 Ὅπῃ εἰσι γλυκυτέρα πολλὰ ὑπὲρ τὸ μέλι.
 Περὶ ὅπως ὁλόκληραις εἰς τὴν δοξολογίαν,
 Ψάλλοντας παναρμόνιον ᾠσμα ἢ ὕμνωδιαν,
 Φαίνεται ἄλλος ἡρανὸς με μίαν ἁρμονίαν
 Καὶ πάνσοφον, ἢ ἑμμεσον, ὡσάν τὴν ἡρανίαν.
 Βίβαια καὶ οἱ Ἀγγελοι αὐτοὶ χοροστατοῦσι
 Συμφάλλουσι μαζὶ μ' ἐμᾶς, καὶ συνδοξολογοῦσι.
 Τὴν ἐβδομάδα τῶν σεπτῶν παθῶν σε τὴν μεγάλην
 Αὕτη δοξάζει ἢ τιμὰ παρὰ καμμίαν ἄλλην.
 Ψάλλει τῆς ὕμνης ἐκεῖνης, καὶ ταῖς δοξολογίαις,
 Ὅπῃ εἰσι καθολικά Ἀγγέλων μελωδίας
 Καὶ κἀνθρῶπον, ἂν καὶ πολλὴ ἢ λύπη,
 Ἀπὸ τὴν Ἑβραϊστίαν σε ποτέ τι νὰ μὴ λείπῃ.
 Ἀκῶντας τὰ πάθη σε, καὶ τῆς ὀνειδισμῶν σε,
 Τῆς ἐμπλυσμῶν, τῆς ἐμβαδισμῶν, τῆς κολαφισμῶν σε.
 Τῇ φίλῃ σε ἢ μαθητῇ αὐτὴν τὴν προδοσίαν,
 Τῶν Ἀποστόλων τὴν φυγὴν, λαὸν τὴν ἀσπλαγχνίαν.
 Τὴν τῇ κριτῇ κατάκρισιν, ἢ τῶν ἀρχιερέων
 Τὴν λύσαν τὴν ἀσέβειαν οὐκ ἢ γεαυματοῦσαν.
 Τῆς θρήνης ἢ τὰ δάκρυα πάλιν τὰ τῆς Μητρός σε,
 Τῆς λόγῳ τῆς μερικῆς, ἢς ἔλεγεν ἐμπρὸς σε.
 Καὶ τέλος φησὶ νὰ τὸ πῶ, αὐτὴν τὴν σάβεσίν σε,
 Θεέ μου ἀνέξικα με, ἢ τὴν φρικτὴν ταφὴν σε.
 Πῶς δὲ τῆς ἀναστάσεως τὴν ἄλλην ὕμνωδιαν
 Νὰ περιγεράψω ἄρετὰ Χεῖρὲς ἢ μελωδίαν;

Ἐκείνην τὴν χαρμόσυνον, ἢ τόσον τετραπόδατον,
Ἐκείνην τὴν εὐφρόσυνον, ὅπως χαραῖς γεμάτων,
Τὴν ὄντως ἐπινίκιον τὴν ὄντως λαμπροφύρον.
Ἐγὼ δὲ πάλιν ὑπερβάς τὸ μέτρον ἢ τὸν ὄρον,
Τῆτο ἀνόμι ἐκβοῶ, ὅτι εὐχαριστῶ σε.
Εἰς τρεῖς πράγματα Χεῖρέ, κ' ἓνα παρακαλῶ σε.
Πρῶτον τὸ πῶς μὲ ἔκαμες ἀνθρώπον ἢ ἐμένα,
Καὶ ὅχι ζῶον ἄλογον, ἢ ἄλλο τι κἀνένα.
Δεύτερον πῶς χρεῖσιανόν, καὶ ὅχι ἰσθαῖον,
Ἀλλὰ ἡδὲ ἀγαθόν, ἢ ἓνα τῶν ἀθέων.
Τρίτον τῆς ἀνατολικῆς ταύτης σε Ἑκκλησίας,
Καὶ ὅχι ἄλλης ἀπ' αὐτὴν ζήτησ καὶ ἀλλοτρίας.
Τέταρτον δὲ παρακαλῶ καὶ τῆς ἐπιθεωρίας
Νὰ μ' ἀξιώσης Κύριε, ὡς χάριτος τελείας.
Ἄλλο δὲν ἔμεινε νὰ πῶ, καὶ νὰ μὲ συγχαρήσης
Νὰ κάμω τέλος τῇ λοιπῇ, ἢ νὰ μὲ ἐλεήσης.
Ἵνα δοξάζω τ' ὄνομα Πατρὸς σε τῇ ἀερίτῃ,
Καὶ σὺ τῇ Λόγῃ ἢ Τιῇ, ἢ τῇ Πατρὸς προβλήτῃ.
Τὸν τρισυπόστατον Θεόν, καὶ Κύριον μὲ μόνον,
Νῦν, ἢ αἰεὶ, ἢ πάντοτε, αἰῶνας εἰς αἰώνων.

Ἦ μ ν ο ς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς μὲ.
Τὸν ἄρανόν τε ἢ τὴν γῆν μετὰ πάντος τῇ κόσμῳ,
Διὰ τῇ Λόγῃ βίβαντα δίχως ἀντιλογίαν,
Ὅπῃ ὁ Λόγος τῇ υἱὸς δίχως ἀμφιβόληαν.
Τῆτος ὁ λόγος ἢ υἱὸς καὶ σὺς ἀναμφιβόλως,
Οἱ Ἀγγελοὶ τὸ μαρτυρεῖν, ὁ κόσμος σχεδὸν ὅλος.
Ἄρα ἢ γῆν ἢ ἄρανόν δύνασαι νὰ ποιήσης
Καὶ σὺ ἢ Μήτηρ τῇ Θεῷ, μόναν νὰ εὐδοκήσης.
Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐδοκεῖς, μὴ ὄντας εὐδοκία
Καὶ τῇ Θεῷ Πατρὸς αὐτῇ, διότι τίς ἢ χεῖρα:

Εὐδοκήσον λοιπὸν ἐγὼ, φθείρας τὸ κατ' εἰκόνα,
Καὶ κατ' ὁμοίωσιν Θεῷ, καὶ ἡ ἀνθρώπῳ μόνῃ,
Νὰ γένω κατ' εἰκόνα σὴν, ἢ κατ' ὁμοίωσιν σε,
Εἰς δόξαν τῇ υἱῇ τῇ σῇ, ἢ δόξαν μερικὴν σε.
Μῆτερ κοσμοσωτῆρι, υἱὲ ἢ σωτῆρι,
Παρδίνε παντεξήσει, Λόγε ἢ ἐξουσία.
Κόρη χαριτοπλήρωτε, Θεὲ πηγὴ χαρίτων,
Ἀρεττοτόκε Δέσποινα, Δέσποτα τῶν ἀρετῶν.
Ἵνα σοὶ Μῆτερ τῇ Θεῷ χαρὰ τὸ χαῖρε κράζω
Ὅπως υἱὲ Λόγε Θεῷ τὴν δόξαν σε δοξάζω.

Δόξα σοὶ Χεῖρέ Θεέ μὲ, χαῖρε Μαριὰμ ἀγνή.
Δόξα σοὶ ὁμιληγε μὲ, χαῖρε Ἀχραντε γυνή.
Δόξα σοὶ ὁ Κυριὸς μὲ, χαῖρε ἢ ἐμὴ Κυρά.
Δόξα σοὶ τὸ ἔλεος μὲ, χαῖρε ἢ ἐμὴ χαρά.
Δόξα σοὶ ὁ βασιλεὺς μὲ, χαῖρε ἢ παμβασιλὴς.
Δόξα σοὶ ὁ προμυθεύς μὲ, χαῖρε ἢ ἐν ὑψηλοῖς.
Δόξα σοὶ τὸ βαπτισμὰ μὲ, χαῖρε ἢ προσκυνητή.
Δόξα σοὶ τὸ πνεῦμα μὲ, χαῖρε ἢ προσκηρευτή.
Δόξα σοὶ μυστήριον μὲ, χαῖρε σέβας μὲ καλόν.
Δόξα σοὶ σωτήριον μὲ, χαῖρε δόγμα ὑψηλόν.
Δόξα σοὶ λαμπρὰ μὲ πίστις, χαῖρε βασίς τῶν πιστῶν.
Δόξα σοὶ ὁ ἐν ὑψίτοις, χαῖρε πρέσβυς πρὸ Χειρόν.
Δόξα σοὶ πνοή, ζωὴ μὲ, χαῖρε προνοητική.
Δόξα σοὶ τέλος ἀρχῇ μὲ, χαῖρε συντηρητική.
Δόξα σοὶ Χεῖρέ σωτῆρ μὲ, χαῖρε Κόρη σωστή.
Δόξα σοὶ Θεῷ Πατρί μὲ, χαῖρε κορυφὴ μητρική.
Δόξα σοὶ Χεῖρέ ἐλπίς μὲ, χαῖρε ἀγκυρὰ ἐμὴ.
Δόξα σοὶ Χεῖρέ ἐχθὺς μὲ, χαῖρε προσάτις θερμὴ.
Δόξα σοὶ ὁ φωτισμὸς μὲ, χαῖρε ἢ καταφυγή.
Δόξα σοὶ ὁ ὁδηγὸς μὲ, χαῖρε ἢ ἁγία γῆ.

Δόξα σοι ἡ ὕμνησίς μου, χαῖρε ἄσμα τὸ γλυκύ.
 Δόξα σοι ἡ ἁφεςίς μου, χαῖρε συμπαθουτική.
 Δόξα σοι δεδοξασμένη, χαῖρε δόξα τῶν πιστῶν.
 Δόξα σοι λαμπρυσμένη, χαῖρε Φῶς μετὰ χερσίν.
 Δόξα σοι ὁ Πανοικτίρμων, χαῖρε ἡ εὐσπλαγχνική.
 Δόξα σοι ὁ ἐλεήμων, χαῖρε ἡ χαριτική.
 Δόξα σοι Θεὲ προνοίας, χαῖρε πάντων κηδεμών.
 Δόξα σοι Θεὲ σοφίας, χαῖρε σύνεσις ἡμῶν.
 Δόξα σοι Θεὲ ἐλέης, χαῖρε Μητὲρ οἰκτιρμῶν.
 Δόξα σοι Θεὲ δικαίας, χαῖρε χάριτος λειμῶν.
 Δόξα σοι τροφὴ πεινῶντων, χαῖρε Μητὲρ οὐρανῶν.
 Δόξα σοι πηγὴ διψῶντων, χαῖρε σιέπῃ τῶν γυμνῶν.
 Δόξα σοι ὁ νομοθέτης, χαῖρε Κόρη τηλαυγής.
 Δόξα σοι ὁ εὐεργέτης, χαῖρε Μητὲρ φεραυγής.
 Δόξα σοι Φῶς τῶν φωστῆρων, χαῖρε τῶν ψυχῶν Φωστὴρ.
 Δόξα σοι λαμπρὰ μαρτύρων, χαῖρε πάσης γῆς λαμπτήρ.
 Δόξα σοι Φῶς Ἀρχαγγέλων, χαῖρε τέλει Χερσβίμ.
 Δόξα σοι Φόβος Ἀγγέλων, χαῖρε κάλλος Σεραφίμ.
 Δόξα σοι ὁ πρὸ αἰῶνων, χαῖρε ἡ μετὰ Θεόν.
 Δόξα σοι ὁ ἐπὶ θρόνων, χαῖρε ἡ ἐκ δεξιῶν.
 Δόξα σοι αἰδιότης, χαῖρε ἡ θεοπρεπής.
 Δόξα σοι μακαριότης, χαῖρε ἡ θεοτερεπής.
 Δόξα σοι ἐν ἡεραίοις, χαῖρε Φῶς Ἑλλησιῶν.
 Δόξα σοι ἐν ἐπιγείοις, χαῖρε μυτική Σιών.
 Δόξα σοι ἐν βασιλεῦσι, χαῖρε ἡ Δαβιτική.
 Δόξα σοι ἐν ἱερεῦσι, χαῖρε ἡ Λευιτική.
 Δόξα σοι Χεῖρ ἐν πᾶσι, Δόξα σοι Μητὲρ ἀγνή.
 Κεῖσθαι ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ ἀπαύτω τῇ Φωτῇ.
 Δόξα σοι τῷ Ἀγεννήτῳ, Δόξα σοι τῷ Γεννητῷ,
 Δόξα σοι τῷ Πατρὶ Ἀληθῶν, τῷ Θεῷ τῷ αἰνετῷ.

Τέλος τῆς ἐκκλησίας τῆς θείας Λειτουργίας.

Εἰς τὸν Ἅγιον μέγαν Νικόλαον.

Ὅλα τὰ ἀνὰ τὰ τῆς γῆς εὐμορφα καὶ ὠρεῖα,
 Ὅλα καλὰ, ὅλα τετὰ, εὐώδη, καὶ ἡδέα,
 Ἡδύνῃσι τὸν ἄνθρωπον, χαρὰν τὸν ἐγεμίζον,
 Τὴν γῆν καὶ θωραίζον, τὰς κάμπους τῆς σολίζον.
 Ἀλλ' ὅμως τὰ γαρόφαλα, τὰ ῥόδα, καὶ οἱ κρήνοι,
 Ἡ χάρις τῶν καὶ ἡ θωρεὰ πολλὴν γλυκάδα δίνει.
 Ὅλα τὰ ἄστρα τ' ἡεραῖα λαμπρὰ, πεφωτισμένα,
 Ὅλα ἀξιοθέατα, Φῶς ὅλο τὸ καθένα,
 Καὶ κάθε ἓνα τὰ θωρεῖ, καὶ εὐφραίνεται μέγας,
 Καὶ ὅλα εἶναι τ' ἡεραῖα χαρὰ σολὴ καὶ κάλλος.
 Οἱ δύο οἱ Φωστῆρες δὲ, καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται
 Ἐχονσι χάριν περιεργῶν, οὐκ ἢ οἱ κομήται.
 Τῷ βασιλεῖ παρέστανται πολλοὶ καὶ ὁμιλῶσι,
 Καὶ εὐγενεῖς καὶ ἄρχοντας ὁ κόσμος τῆς καλλῶσι,
 Καὶ ὅλην ὁ βασιλεὺς βλέπει, τιμᾷ, πλητίζει,
 Καὶ τὴν μεταχειρίζεται καθὼς αὐτὸς γνωρίζει.
 Οἱ δὲ σιβατοκρατορες, καίσαρες, λογοθέται,
 Εἶναι οἱ τιμιώτατοι τῶν ἄλλων ὑπηρεταί.
 Ὅλοι λοιπὸν οἱ Ἅγιοι δίχως ἀντιλογίας
 Ἀπὸ τῆς πλάσεως Ἀδάμ ἕως τῆς συντελείας,
 Ὅλοι καλοὶ καὶ τίμιοι Θεῷ τε, καὶ Ἀγγέλοις,
 Καὶ λίαν τίμιοι καλοὶ, παρέκει πλὴν τῆς θέλεις.
 Ἀνὰ πανευωδέστατα, ὑπερλαμπροὶ ἄστρες,
 Ἀρχοντες ἐνδοξότατοι ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις,

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁμῶς χρεῖσταινοί μιν,
 Ὁ θαυμαστός Νικόλαος ὁμῶς ἀγαπητοί μιν,
 Ὁ μέγας μιν Νικόλαος εἶναι ἐν τοῖς ἁγίοις,
 Τοῖς ὑπὲρ λίαν θαυμαστοῖς καλοῖς τε καὶ τιμίσις,
 Ὡς ἔοδον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐν ἀσρασι πλανήτης,
 Ὡς καίσαρ ἐν τοῖς ἀρχαῖσι, ὁ μέγας ἀρχιεπίτης.
 Ἀλλὰ δεῖξτε αὐτῇ νὰ με καταξιώσῃ.
 Ἀλλὰ πεισβεύσατέ αὐτῇ νὰ με ἐνδυναμώσῃ.
 Τὸν νῦν με τὴν καρδίαν μιν τυφλὴν νὰ τὴν φωτίσῃ,
 Τὸ σῶμα μιν τὴν γλῶσσαν μιν πλῶχην νὰ τὴν πλητίσῃ,
 Νὰ γίνῃ τὸ ἔγκωμιον διὰ τῆς χαριτὸς τῆς
 Ὅχι καδῶς θέλω ἐγὼ, καδῶς θέλει ἄπός τῆς,
 Ὅτι ἀλλίως πῶς τολμῶ νὰ τὸν ἐγκωμιάσω;
 Καὶ ἀντολμήσω, πῶς μπορῶ ἵως ἐκεῖ νὰ φθάσω;
 Νὰ ἐπανίσω ἀμαθὲς τὴν καίσαρα Κυρίν,
 Τὸν μεγαῖνον τῆς Θεῆς, ἀνακτος ἡρανίης;
 Τῆς ἐπιγείης ἀνακτος ἕναν τῶν μεγαῖνων
 Νὰ ἐπανίσω δὲν μπορῶ τὸ πρεπον ὡς μὴ φθάνων.
 Καὶ πῶς μᾶλλον τῆς Θεῆς τόσον ἐκλελεγμένον
 Φίλον τῆς μεγαῖνον τῆς, καὶ πολυτιμημένον;
 Ἐγὼ τυφλὸς, καὶ τὸν θεωρῶ ὅλως τιμὴ καὶ πάθος,
 Καὶ λάμπει εἰς τὰς ἡρανίης ὡς ἕτερος μέγας.
 Κρυφὸς, καὶ ἀκροάζομαι, ὡς Ἄγγελος καὶ ψάλλει
 Τριᾶδι τὸ τρισαγίου ἄσμα Φωτὴ μεγάλη.
 Δίχως ὁσμὴν, καὶ αἰσθάνομαι μυρίζει ὡς ἄνθρωπον
 Τῶν ἡρανίων μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ συνόδων.
 Ἀμὴν ἂν εἶχα ὀφθαλμοὺς ὡς ἄνθρωπον θεολόγον
 Νὰ θεωρῶ τὰ ὑπὲρ νῦν, καὶ ὑπὲρ πάντα λόγον;
 Νὰ βλέπω τὸν Νικόλαον χερσοειφανωμένον,
 Ἐν ἱματίοις τε λευκοῖς καὶ περιβεβλημένον;
 Καὶ κυκλοθεῖ τῆς θεῆς θεῶν ἐνδουλισμένον,
 Μὲ τὰς εἰκοσιτέσσαρας καὶ τῶτον τεταγμένον,

Νὰ πίπτῃ καὶ νὰ προσκυνῇ ὁμῶς μετὰ τῶν ἄλλων
 Τὸν ἐπὶ θεῶν Κύριον, ὡς ἄνθρωπον συμψάλλον,
 Παρεκαμένον κύκλῳθεν Ἀγγέλων χιλιάδων,
 Χιλίων χιλιάδων τε, μυρίων μυριάδων,
 Πῶς ἐτολμήσα εἰς αὐτὸ ὁ βεβοηρωμένος;
 Πῶς τὸ ἐπιχειρῶμεν ὁ κατακτενημένος;
 Ἐτῆτος εἶναι (ἀδελφοί) ὁ πολυπόθητός μιν
 Ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ βοηθὸς τῆς κόσμου.
 Ἐτῆτος εἶναι (ἀδελφοί) ὁ μέγας τῶν μυρίων
 Ἀρχιερεὺς Νικόλαος καὶ τῶν ἀρχιερέων.
 Ἐτῆτος εἶναι (ἀδελφοί) ὁ ἱερεὺς Ἀρεῖν,
 Καὶ τῆς κακοδασκαλίας τῆς ἀντάμα τῆς ἀχρείας,
 Ἐτῆτος ὅπῃ ἔλαμψεν ὡς τὸ λαμπρὸν χρυσίον
 Εἰς τὴν μεγάλην σύνοδον Πατέρων τῶν ἁγίων.
 Ἐτῆτος, ὅπῃ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς Κυρίου
 Τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον μετὰ ὁμοφορίης.
 Τῆτος, ὅπῃ τῷ βασιλεῖ σὺν ἅμα Ἀβλαβίῳ
 Πολλὰ ἐφάνη φοβερός σὺν ὑπνῳ καὶ τῶν δύο.
 Τῆτος, ὅπῃ ἀπ' τὸ σπαθί χωρὶς φόβον τελείως,
 Τὴς τρεῖς ἀνδρας τῆς ἀσπαζεν ὡς Ἄγγελος κυρίως.
 Τῆτος, ὅπῃ ἐγένισε τὸν κόσμον θαύματά τῆς,
 Τῆτος, ὅπῃ ἀνέσθη παντὶ τὸ ὄνομά τῆς.
 Τῆτος, ὅπῃ τὴν θάλασσαν μερῶν κατευνάζει;
 Τῆτος, ὅπῃ τὰς δαίμονας διώχνει καὶ τρομάζει.
 Ἐτῆτος εἶναι ἀδελφοί χάριν βραχυλογίας
 Ὁ θαυμαστός Νικόλαος μέχρι τῆς συντελείας.
 Ὅπῃ καὶ ἐγενήθη πολλῶν εἰς σωτηρίαν,
 Ὅπῃ καὶ ἐπολιτεύθη με πάντων ἀπορίαν,
 Ὅπῃ καὶ ἐτελεύτησε γιὰ δόξαν ἡρανίαν,
 Ὅπῃ καὶ ἱερταίνεται παντὶ με εὐθυμίαν,
 Ὅπῃ καὶ ζῶν ὄντας ἐν γῇ, ἐν ἡρανοῖς διῶγε,
 Καὶ ὄντας εἰς τὰς ἡρανίης, ὅπῃ ταῦν ἐπῶγε,

Δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γῆν, ὅπῃ γὰρ τὸν ζητήσεις,
 Τὸν ἅγιον Νικόλαον ἐξάπαντος εὐρίσεις.
 Ὁ ἥλιος τόσον μικρὸς, ἢ ὅλῃς μᾶς φωτίζει,
 Ὁ μέγας δὲ Νικόλαος τὸ πᾶν αὐτὸ μὴ γεμίζει;
 Ὁ ἄρ' εἶναι πανταχῇ, ἐν ἄλλοις τοιχεῖον,
 Καὶ νὰ μὴν εἶναι πανταχῇ ὁ ἐκλεκτός Ἁγίων;
 Τὸ πῦρ κ' ἐδὼ καί τω τὴν γῆν, καὶ τῶν τὸν αἰθέρα,
 Αὐτὸς ἐν γῇ ἢ ἡρανῶ ἢ νύκτι ἢ ἡμέρᾳ.
 Καὶ ἂν τὸ ὕδωρ ἢ ἡμᾶς ἢ τ' ἄλλα ποτίζει,
 Τῆτος ἀπίστοις ἢ πιστοῖς τὰς δωρεὰς χαρίζει.
 Καὶ ἂν ἡ γῆ ἢ μᾶς βασιλῆα, ἢ τόσα μᾶς βλαστάνῃ,
 Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἢ τί δὲν μᾶς ἐκάνει;
 Τίς εἶπεν, Ἄγιε πεινῶ, ἢ ὅτεν ἐχω νὰ φάγω,
 Καὶ δὲν τῷ ἐδῶκεν εὐδύς; ἢ εἶπε δὲν τῷ πᾶγω;
 Τίς εἶπε, Φθάσαι δὲν μπορῶ, δόσαι μοι τὴν ὑγίειαν,
 Καὶ δὲν ἐπεφθασεν εὐδύς ἢ μὲ τὴν Θεραπείαν;
 Τίς, Ἄγιε Νικόλαε, εἶπεν ἐν τῇ θαλάσῃ,
 Καὶ τὸ τιμὴν παρευδύς δὲν ἐτρέξε νὰ πιάσῃ;
 Τίς τὸ παιδί, τὸν ἄνδρα μὴ, εἶπε νὰ λειψωσῃς,
 Καὶ δὲν τὸν ἐλευθέρωσες, τὸν λόγον περὶ νὰ σώσῃς;
 Τίς ὡς ἐμὲ ἀμαρτωλὸς τὸν εἶπε νὰ πρεσβεύσῃ,
 Καὶ ἐν ταύτῳ πρὸς τὸν Θεὸν δὲν εἶχε μεσιτεύσῃ;
 Καὶ δὲν τῷ ἐδῶκεν εὐδύς τὴν τῶν ἀμαρτιῶν τε
 Συγχώρησιν ὁ Κύριος διὰ τῶν πρεσβειῶν τε;
 Θεὸς εἶναι ἐπίγειος ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς
 Ὁ ἐπεράνιος Θεὸς ἕτως ὁρίζει ἕτος.
 Ἐτζί ὁρίζει ὁ Θεὸς, ἔτζί καὶ τὸ φανάζει,
 Ἐγὼ εἶπα Θεοί εστε ἔτζί τὸ κάνει χάζι.
 Ἐτζί τὸ ἀναπαύεται, ἢ ἔτζί τὸ γυμνῇ,
 Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος Θεοπρεπῶς ν' ἀρχεύῃ.
 Εἰκόνα εἶναι τῷ Θεῷ, ἢ νὰ Θεοποιητῇ
 Ὁ ἄνθρωπος κατὰ Θεὸν τὸ οἰκαιοποιεῖται.

Οἰκεῖαν δόξαν ὁ Θεὸς ἐτῆτο τὸ γνωρίζει,
 Καὶ τῆτο πάλιν ὁ Θεὸς τὸ δίνει τὸ χαρίζει,
 Εἰς δόξαν τῆς εἰκόνης τε, ταῦτόν εἶπεῖν, ἰδίαν,
 Διὰ πολλὴν ἢ ἀφᾶτον αὐτῇ Φιλάνθρωπίαν.
 Τῆς γὰρ εἰκόνης ἢ τιμῇ, καθὼς τὸ ἐναντίον,
 Εἰς τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ἀνάγεται τὸ θεῖον.
 Πνεῦμα ἢ πῦρ ὁ Κύριος λέγεται πρὸς τοὺς ἄλλοις,
 Ἐτῆτα ἢ οἱ Ἄγγελοι, ὡς δωρεὰς μεγάλης.
 Τὸ λέγει ὁ Περὶ τῆς τιμῆς τὸ ψαλτήριόν τε
 Ἐκεῖ εἰς τὸν ἑκατοστόν ἢ τρίτον τῶν ψαλμῶν τε.
 Φθόνος ποτὲ εἰς τὸν Θεόν, μὴ γένοιτο, δὲν εἶναι,
 Ἀλλὰ ἢ θέλει, κ' ἐνεργεῖ, τῆς πάντας Θεωθῆναι.
 Καὶ διὰ τῆτο ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν Ἀπόστολόν τε,
 Λέγει ἢ Θεολόγον τε, καὶ σεκρετάριόν τε,
 Ταῖς Ἐκκλησίαις νὰ εἰπῇ, πᾶσι νὰ φανερώσῃ,
 Καὶ ὡς ἀπὸ προσώπου τε νὰ μᾶς ἐβεβαιώσῃ,
 Ὅτι πῶς εἰς τὸν νικητὴν, ἵναν ὅπῃ πασχίσει
 Δαίμονα, κόσμον, ἢ κορμὶ τελείως νὰ νικήσῃ,
 Μαζί τε εἰς τὸν Θεόν τε θέλει νὰ τὸν καθίσῃ
 Τόσο πολλὰ τὸν νικητὴν θέλει νὰ τὸν τιμήσῃ.
 Τόσο πολλὰ Φιλάνθρωπος, τόσο πολλὰ ἀφθόνως
 Παρεκτινὸς τῶν ἀγαθῶν εἶναι ἐκ τῆς αἰῶνος.
 Ἄνθρωπος γίνεταί Θεὸς μὲ τὸ Ἐλεησόν με,
 Ἐλεησόν με ὁ Θεός, ἢ νομοθέτησόν με.
 Καὶ ὅχι ὡς ὁ σατανᾶς, κακὸν ψυχρόν τε χρονον
 Θέσω ἐπὶ τῶν νεφελῶν τῆ ἡρανῇ τὸν Θεον.
 Καὶ ἴσομαι (ὁ μασκαρεὺς) ὁμοιος τῷ ὑψίστῳ
 Ὅθεν καὶ ἐπείσε κακῶς ἐνβόδῳ παγκρίτῳ.
 Ὁ Θεὸς θέλει τὸ λοιπὸν τῆς πάντας Θεωθῆναι
 Καὶ δι' αὐτὸ ἠθέλησεν ἐλθεῖν καὶ σαρκωθῆναι.
 Καὶ διὰ τῆτο πανταχῇ ναὺς ἢ Ἐκκλησίας
 Τῇ Νικόλῃ προσκυνῶ πάντῃ ἐπ' ἀληθείας.

Ναὺς ἢ μοναστήρια πολλὰ εἰς ὀνόματι
 Πολλὰ ἢ μεγαλοπερετῇ κατὰ τὴν χάριτά τῃ.
 Πόλις δὲν εἶναι ἢ χωριὸν νὰ μὴν ἔχῃ ναόν τῃ,
 Καὶ ἂν τῷ λελήτῃ ὁ ναὸς, ἢ τὸτο σπανιόν τῃ,
 Πρέπει νὰ εἶναι καὶ καλὰ μέσα τὴν Ἐκκλησίαν
 Τῇ Νικολάῳ ἢ εἰκὼν διὰ σολὴν οἰκίαν,
 Σπῆτι δὲν εἶναι, καὶ αὐτὸς εὖ σπῆτι νὰ μὴν εἶναι,
 Ὁ Χριστὸς λείπει, ἢ αὐτὸς ἀνάγκη εὐσεβῆναι,
 Θαῤῥῶ πῶς αἱ εἰκόνες τῇ εὐφθασαν τῆς ἀσέβειας,
 Ἰσως ἢ τῆς περάσθωιν ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.
 Μάλιστα τάχα ἀρχίσαν ἢ μὲ τὸν ἑσμπορὸν,
 Ὁ κόσμος γὰρ νὰ ἤμπορῇ ὅλος παντὶ νὰ πάρεν.
 Καὶ τὸτο διὰ τὴν πολλὴν αὐτῇ θαυματουργίαν,
 Τὸτο διὰ τὴν πρὸς Θεὸν πολλὴν τῇ παρρησίαν,
 Τὸτο διὰ Θεοφιλῆ ζωὴν καὶ πολιτείαν,
 Αὐτὸ διὰ τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην τῇ τελείαν.
 Στὸ μνημεῖον φαίνεται εὖ μοναστήριόν τῃ
 Ὁ Ἅγιος μ' ἕνα γυμνὸν σπαθί εὖ δεξιόν τῃ.
 Ἐπὶ θαῤῥῶ ἔφάνηκε μέσα εἰς τὴν Ῥωσσίαν
 Ὅταν ἐπολεμήσασιν εἰς τέτον σωτηρίαν.
 Εἰς τὴν Κεαγιόβα τέκεται ἡ δεξιὰ ἐκείνη,
 Ὅπῃ πνευματοκίνητος, καθὼς γνωστὸν ἐγίγη,
 Ἐξέσπισε τὸν Ἀρειὸν, τὸν ἄξιον θανάτων,
 Ὅχι ῥαπισματος ἐνός, ἀλλ' ἔδὲ ῥαπισμάτων.
 Εἰς ἕνα μοναστήριον τῇ εἶναι καὶ προσκυνεῖται,
 Καὶ τοῖς προσερχομένοις ἐκεῖ ἰάματα δωρεῖται.
 Καθὼς ὅπῃς τῇ βαπτισθῇ, εἶναι εἰς Μπυργανίαν,
 Ὅντως μεγάλοι θαυματοὶ δίχως ἀντιλογίαν,
 Ἐνὰ Φελάνι σώζεται πάλιν εἰς Μολδαβίαν
 Τῇ Θεὸς χρυσοῤῥήμονος χωρὶς βλάβην καρμῖαν,
 Οἱ Ῥῶσοι ἢ οἱ Βούλγαροι σχεδὸν Θεοποιῶσι
 Τὸν ἅγιον Νικόλαον, τόσοι τὸν ἀγαπῶσι.

Καὶ τὸν πανηγυρίζουσι μὲ περικαλὴν τιμὴν τῃ,
 Ὡς πάσχα τὴν πανήγυριν ἔχου ἢ εὐοχῇ τῃ,
 Δὲν εἶναι ἔθνος εἰς τὴν γῆν ἔξω ἀπ' τῆς ἐβραίας,
 Καὶ ἔξω ἀπ' τῆς ἀσεβεῖς τελείως τῆς ἀδείας,
 Ὅπῃ νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ μὴ τὸν εὐλαβῆται,
 Νὰ μὴ τὸν ἔχῃ εὐοχῇ, ἢ νὰ τὸν ἐπαινῆται.
 Μεγάλος ὁ Ἀντώνιος, Δημήτριος, ἢ ἄλλοι,
 Μὰ μόνον εἰς τῇ λόγῃ μας αὐτοὶ εἶναι μεγάλοι.
 Ὁ μέγας δὲ Νικόλαος εἶναι παντὶ μέγας,
 Τῶν πανταχῇ Ἐκκλησιῶν πανήγυρις ἢ κάλλος.
 Μεγάλος ὁ Νικόλαος διὰ τὰ μεγαλεῖα,
 Ὅπῃ ἐποίησεν αὐτῷ Τεῖας ἢ μακαρία.
 Μεγάλος ὁ Νικόλαος, ὡς μέγας ἱεραρχῆς,
 Καὶ πάντων τῶν ἱεραρχῶν ἑξαρχος ἢ χοραρχῆς.
 Μεγάλος ὁ Νικόλαος, ὡς πάντων τῶν ὁσίων
 Συμμέτοχος. καὶ ὁσιος ἢ τέτος ἐκ νηπίων.
 Ὅτι ἀπόμει εὖ βυζὶ τῆς μάνας τῇ ὁ Θεός,
 Καὶ τετραδοπαράσκειν δὲν βύζαντε τελείως,
 Ἰδέτε γιῶσιν ἀδελφοὶ ἐνός βρέφους νηπί.
 Ἰδέτε χάριν ἀρετῇν τέττημας τῇ ἁγίῃ.
 Ἀπὸ τὴν κηνα ἀσκητῆς, ἐνάρετος παιδιόθεν,
 Ἀπὸ σπάργανα ἅγιος, μέγας νηπιόθεν.
 Ἀμὴν ἂφ' ἧς μεγάλωσεν, ἂφ' ἧς πλέον ἠδυνῆθη,
 Τὴν ἀσκητῆς ἔφάνηκε; πόσον ἐμεγαλύνθη;
 Τόσον ἐμεγαλύνθηκεν, ὅπῃ ἡ Φύσις πλέον
 Δεύτερον δὲν ἑαναγενῆσθαι Νικόλαον Μυρέων.
 Μεγάλος ὁ Νικόλαος, καθὼς ἢ τῶν Μαρτύρων
 Συμμέτοχος ἢ συναβλος ὡς δωρεῶν ἀπειρῶν
 Τέττη τῇ Νικολάῳ μὴ, τέττη μὴ τῇ ἁγίῃ,
 Τῇ πρὸς βεῖος μὴ πρὸς Θεὸν, τῇ γηραιῇ ἢ θείῃ,
 Τῇ παλαιῇ τῶν ἡμερῶν, ἢ ὅλων θαρσεύων,
 Τῇ πλήρῃς τόσων ἀρετῶν, χαρίτων ἀπορέων.

Ὅτι ἰφυλακώθηεν, ὅτι ἱμασιγώθη
 Καὶ τῆτος ὑπὲρ τῆ Χρυσῆ, καὶ τὸ ἀξιόδη.
 Κ' ἐβάσταζε τὰ εἴγματα Χρυσῆ εἰς τὸ πορμίτη,
 Καθὼς οἱ Μαρτύρες Χρυσῆ, καὶ οἱ Ἀπόστολοί τε.
 Μεγάλος ὁ Νικόλαος κατὰ μύτης τρέπης,
 Μέγας κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, μέγας εἰς τῆς ἀνδρώπης.
 Ἀνδρῶπος κοσμαγαπητός, ἀγάπη ὁλωνῶν μας,
 Πολλὰ γλυκός μας Ἅγιος, μέλι τῶν καρδιῶν μας.
 Εἰς τῆς μεγάλης καὶ μικρῆς παρηγοριᾶ μεγάλη,
 Νίκη λαὸν κοντολογίης, καὶ τῶν δαιμόνων ζάλη.
 Αὐτός, καὶ ὁ Γεώργιος, αὐτοὶ μόνον οἱ δύο
 Εἶναι μεγάλοι πανταχῇ, καὶ θαυματοὶ ἐν βίῳ.
 Γεώργιος, Νικόλαος, ἔχον τὸ πᾶν γεμάτον
 Ἀπ' ἀκρῶν ἕως ἀκρῶν γῆς ἐν τῶν πολλῶν θαυμάτων.
 Τιμῆσατε Νικόλαον τὸν συνωνόματόν μας
 Τὸν Ἅγιον Νικόλαον, ὡς μέγαν βοηθόν σας.
 Τιμῆσατε Γεώργιοι τὸν συνωνόματόν σας
 Τὸν Ἅγιον Γεώργιον, τὴν σπένην τῶν ψυχῶν σας.
 Τιμῆσατε χριστιανοὶ μετὰ τῇ Γεωργίᾳ
 Τὸν Ἅγιον Νικόλαον, τῆς δούλης τῆ Κυρίᾳ.
 Δοξάσατε οἱ εὐσεβεῖς μετὰ τῷ Νικόλαῳ
 Τὸν Ἅγιον Γεώργιον, Φωτὸς τῆ ἀεινᾶν.
 Αἰνεῖτε πάντες πανταχῇ πλήρη λαῶν ἀπέλειων
 Τὸ ὕψος τῶν ἱεραρχῶν, τὸ εὖρος τῶν Μαρτύρων.
 Αἰνεῖτε πάντες τὸν Χρυσόν, τὸν Ἅγιον ἁγίων,
 Μαρτύρων, καὶ ἱεραρχῶν, καὶ Κυρίων κυρίων.
 Αἰνεῖτε πάντες τὸν Χρυσόν, καὶ τὴν ὑπεραγίαν,
 Τὴν ἀπεισόγαμον αὐτῇ Μητέρα καὶ Κυρίαν,
 Αἰνεῖτε πάντες τὸν Θεόν, τὸ ὄνομα Κυρίᾳ,
 Πατρός Τῆς καὶ Πνεύματος, Θεῷ τῇ τρισαγίᾳ,
 Ὡς πάντες καὶ λατρεύομεν, ὅν καὶ δοξαλοῦμεν
 Νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ πάντοτε, Ἀμήν, καὶ προσκυνῶμεν.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τὸ γλυκύτατον τοῖς πιστοῖς, ὄνομα καὶ
 πρᾶγμα, ἱεράρχα θαυματουργεῖ· χαίροις ὁ μεγά-
 λος, ὑπὲρ τῆ κόσμου πρέσβυς, πρὸς τὸν Θεὸν θεό-
 φρον μέγα Νικόλαε.

Εἰς τὸν Ἀ' γιον Ῥηγῖνον.

Τὸν ἄριστον ποιμένα μὲν ἂν δὲν ἐγνωμάσω,
 Καὶ τὸν Ἀρχιερέα μὲν ἀνίσως δὲν δοξάσω.
 Τὸν Ἅγιον Ῥηγῖνον μὲν εἰδὲν εὐφρημῶ,
 Ὁ δὲλος τὸν δεσπότην μὲν ἀφ' ἧ δὲν τὸν τιμήσω,
 Δικαίως ἔπρεπε τινὰς ἐμὲ νὰ ἀτιμάσῃ,
 Καὶ μ' ἕνα δὲλον ἄγνωστον νὰ μὲ παρουσιάσῃ.
 Ὅπῃ τῆς ἄλλης ἀγαπᾷ, ἢ πρόθυμα δηλεύει,
 Τῆς ἄλλης τῆς ὑπηρετᾷ, τιμᾷ, ἢ θεραπεύει,
 Καὶ διὰ τὸν αὐθέντην τῇ ποτὶς δὲν τὸν ἐνιάζει,
 Δὲν τὸν δηλεύει ὁ τρεῖλος, ἢ δὲν τὸν ἐκτιάζει.
 Χρέος λοιπὸν ἔχω κ' ἐγὼ ὅλως μὲ τῆς Ἀγίας
 Ὅσο ἔχω νὰ τῆς τιμῶ, κατὰ ἀνθρώπου θείης.
 ἔχω δὲ περὶ πλεονέκτητον εἰς τὸ νὰ ἐπανέσω
 Αὐτὸν τὸν ἀξιεπαῖνον, ὅμως ἂν ἠμπορέσω.
 Ἐὰν δὲ μὴ, ὅπως ἐστὶν ἐπαύλαγες νὰ γένη,
 Ἀπὸ τὰς χάρις τὰς πολλὰς αὐτὸ πλέον συμβαίνει.
 Ἀπ' ὅλα τὰ χαρίσματα, ὅπῃ ἡ ἀνθρωπίνη
 Φύσις ἐπῆρεν ἐκ Θεοῦ, αὐτὴ μὲς ἡ πηλὴ,
 Ἀπ' ὅλα τὰ σοφίσματα, ὅπῃ τὰ ἐπολύθη,
 Καὶ ὡς Θεὸς ἐπίγειος ἐτήτη ἐγνωρίσθη,
 Τεῖα χωρὶς ἀντίρρησης ἔχουσιν τὰ πρωτεῖα,
 Τὰ ἄλλα ἀπαξ-ἅπαντα ἔχουσιν τὰ δευτερεῖα.
 Πολλὰ εἶναι αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς τῆς Φύσεώς μας,
 Ὅπῃ ὁ ὑπερήσιος τῆς ἔδωκε Θεὸς μας
 Πολλὰ τὰ καλλωπίσματα, μεγάλα τῆς τῆς καλλῆς,
 Ὅπῃ τὴν κατεξίωσε Θεότης ἡ μεγάλη.

Τὰ τεῖα ὅμως μοναχὰ αὐτὰ ὑπερετεῖσι,
 Τῶν ἄλλων ὑπερέχουσιν, ὅλων πλεονεκτήσι.
 Καὶ ἡ Θεότης βέβαια αὐτὴ τελειομένη,
 Ἡ Φύσις ἡ ὑπερφύης, ἢ ἀγαλλιωμένη
 Εἰς ἀριθμὸν τριαδικόν, ἢ εὐαρεστημένη;
 Ἐν ὑποστάσει τρεῖς κατὰ λατρευομένη.
 (Ὡς ἀριθμὸς προσκυνητὸς ὑπὸ ἀναριθμητῶν
 Ἀγγέλων ἢ ἀνθρώπων, ἢ ἀριθμῶν ὁ κρείττων.
 Ὡς μίτρον τελειοποιῶν Φύσιν ὑπετελείαν,
 Τὴν ὑπὲρ πάντα ἀριθμὸν, ἢ μέτρον, ἢ ἡσίαν.)
 Μὲ τεῖα ἐτελείωσε τὴν Φύσιν τῶν ἀνθρώπων
 Εἰς ἐντελὴ ὁμοίωσιν τῶν ἑαυτῆς Προσώπων,
 Μὲ τεῖα λέγω ἔξοχα χαρίσματα μεγάλα,
 Ὅπῃ δὲν εἶναι σὰν αὐτὰ, ὡς εἶπαμεν, τὰ ἄλλα.
 Μὲ τὴν σοφίαν δηλαδὴ, μὲ τὴν ἰερωσύνην,
 Καὶ μὲ τὴν ἀθλησιν αὐτὴν, Χρειστὴν χαρμοσύνην.
 Καὶ τῆς σοφίας μὲν θρόνῳ ἐφάνη ἐγενήθη
 Ὁ Σολομὼν ὁ βασιλεὺς, ἢ ἀπεκαταστήθη,
 Θεὸς τῶν θρόνων τῶν αὐτῆς τὴν πάρεδρον σοφίαν
 Μὲ τὸ νὰ τῷ τὴν ἔδωκε δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.
 Πολλοὶ δίκαιοι ἔλαβαν τὴν χάριν τῆς σοφίας,
 Πολλοὶ ἐγενήθησαν αὐτῆς τῆς ἀρετῆς τῆς θείας.
 Ὁ Νῶε παλαιὸς δι' αὐτῆς σοφίζεται μανθάνει
 Κατασκευάζει κιβωτὸν, καὶ τῆς ἀνθρώπου βάνει.
 Ἐκεῖνος ὁ Βεσελεὴλ πάλιν μὲ τὴν σοφίαν
 Τῇ μαρτυρίᾳ τὴν σκητὴν κἀν τὴν θαυμασίαν.
 Ὁ Μωϋσῆς θεολογεῖ, ἢ κηρύττει τὰς ἐβραίας,
 Νομοθετεῖ τῆς ἱερῆς νόμου τῆς ὡραίας.
 Ὁ Ἀχιτόφελ ἢ αὐτὸς Προφῆτην συμβαλεῖ
 Τὸν θεοπάτορα Δαβὶδ ἀσφαλτα ἐρμηνεύει.
 Προφῆται προφητεύουσιν, τὰ μέλλοντα γνωρίζουν
 διὰ σοφίας ἢ αὐτοὶ, ἢ τὰ προσαφηνίζον.

Ἐπὶ τοῦ δὲ ὁ ἄνθρωπος μόνος ἐτελειώθη
 Εἰς τὴν σοφίαν ἅπασαν, διὸ ἐθαυμασιώθη.
 Ὁ Θεὸς δὲ Μελχισεδεκ ἱερωσύνης πάλιν
 Ναὸς ἐφάνη ἀληθῶς μὲ δόξαν τε μεγάλην.
 Μεγάλος ἢ ὁ Ἀαρὼν εἰς τὴν ἱερατείαν,
 Ὁ πρῶτος χειροτονηθεὶς εἰς ταύτην τὴν ἀξίαν.
 Προφῆται ἐσαθῆκαν ἢ τόσοι ὑπερότεροι
 Ἀπὸ τοῦ γένους τῆ Λευὶ πολλοὶ διάδοχοί τε.
 Κανένας δὲ ὥσπερ αὐτὸν δὲν ἐφθασε νὰ γένη,
 Ὁ ἀγενεαλόγητος ὅλης τῆς ὑπερβαίνει.
 Αὐτὸς εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἐτελειώθη,
 Γιὰ τῆτο ἢ μὲ τὸν Χριστὸν αὐτὸν ἀφωμοιώθη.
 Τῆς δὲ ἀθλήσεως αὐτῆς, ἦγαν τῇ μαρτυρίᾳ,
 Ἐσάθη εὐλος ἢ κριτὴς Σταυρὸς ὁ τῇ Κυρίᾳ.
 Τῶν χαρισμάτων τῶν τριῶν αὐτῶν ἦν τὸ ταμιεῖον
 Ἐσάθη ὁ Ῥηγίνος μὴ, Τριάδος ὡς δοχεῖον.
 Σοφὸς ὁμῶς, ἢ ἱερεὺς, ἢ Μάρτυς χρηματίσας,
 Τὸν θησαυρὸν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν πλητίσας.
 Διότι τῷ ἐχάρισεν ὁ μὲν Πατὴρ σοφίαν,
 Ἱερωσύνην ὁ Χριστὸς, τὸ Πνεῦμα μαρτυρίαν.
 Ὁ γὰρ Πατὴρ ἐστὶ δότης, ἢ χορηγὸς σοφίας
 Ὡς τῆς σοφίας τῆς οὐκ γεννητικὸς τῆς θείας.
 Ὁ δὲ υἱὸς ἐστὶ πηγὴ πάσης ἱερεγίας,
 Ὡς ποιητὴς ἢ πληρωτὴς τῆς θείας λειτουργίας.
 Τὸ Πνεῦμα δὲ ἐστὶν ἰσχύς Χριστοῦ τῆς μαρτυρίας,
 Ὡς ὃν τὸ τελεσιουργὸν πάσης ἀγαθουργίας.
 Μάρτυρα τοῦτον, ἢ σοφόν, ὁμῶς ἢ ἱερεῖα,
 Καὶ ἓνα δὲ ἢ τὸν αὐτὸν, μάλιστ' ἀρχιερεῖα.
 Τίς ἐπαξίως δύναται νὰ τὸν ἐγκωμιάσῃ;
 Τὸ ὕψος τῶν ἐπαίνων τῆς ἀξίας νὰ φθάσῃ;
 Ὅσο πολλὰ ἑμπορὸς, ὅσο πολλὰ ὕψις,
 Ὅσον πολλὰ πολυμαθὴς ἂς εἶναι ἢ ὀξύτης.

Πῶς τῆς τριάδος τὸν τριπλῆν ἄνθρωπον τὸν σεπτὸν μὴ
 Νὰ ἀνυμνήσῃ σῶμα ἐν, μάλιστ' ἐδικόν μιν;
 Τί πρῶτον, καὶ τί ὑστερον νὰ πῶ νὰ περιθμῶσω;
 Ποθεν νὰ κάμω τὴν ἀρχὴν, ἢ πῶς νὰ καταστήσω;
 Τὰ περὶ τῆς σοφίας τε τῶρα ν' ἀνευφημήσω;
 Τὰ τῆς ἱερωσύνης τε πάλιν νὰ ἀνυμνήσω;
 Ἡ τὰ τῆς μαρτυρίας εἰς πᾶσαν γῆν νὰ δείξω;
 Τῆς ἀθλῆς, τὰ παλαισμάτα, τὴν νίκην νὰ κηρύξω;
 Ὅπῃ καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ χρειάζεται βιβλίον
 Εἰς δόξαν τε ἢ ἑπαινον, καὶ ἀθηνῶν σχολεῖον.
 Ὅτι αὐτὸς ἀληθινὰ, ἐσαθῆ ἐκμαγεῖον
 Τῇ θεανθρώπῃ Ἰησοῦ, σφραγίστε, ἢ φορεῖον.
 Μιμητὴς ὅλος τῇ Χριστῷ διὰ τὴν μαρτυρίαν,
 Καὶ τὴν ἱερωσύνην τε, καὶ διὰ τὴν σοφίαν
 Ὡς ἐφικτὸν, καὶ δυνατὸν θεῷ ἐκωμοιώθη,
 Διότι τῶν τριῶν αὐτῶν χαρίτων ἡξιώθη.
 Ἐὰν λοιπὸν ἓνας σοφὸς μόνον καὶ θεολόγος
 Διὰ νὰ ἐγκωμιάσῃ ἀξίως ἢ εὐλόγως,
 Χρειάζεται ἓνα σωτὸν βιβλίον, καὶ σχολεῖον,
 Καὶ μίαν πολυχρόνιον ζωὴν, καὶ ἓνα βίον.
 Καὶ τῆτο εἶναι φανερόν ἀπὸ αὐτὸν ἐκείνου
 Τὸν ὁμηρεὺν τὸν ποιητὴν, τὸ κάλλος τῶν Ἑλλήνων,
 Ὅπῃ τὸν Ἀχιλλεῖα τε γιὰ νὰ ἐγκωμιάσῃ,
 Ἐνα βιβλίον σὰν αὐτὸ εἶχεν ἐξοδιάσῃ.
 Ἐνα βιβλίον τέτοιον, ἦγαν, τὴν Ἰλιάδα,
 Ὅμως τῶν τῆς μαθητείας καλῶν μηρυμνιαδῶν,
 Καὶ Ἀχιλλεῖα μάλιστ' ἐλλήνα, καὶ ἀνδρείον,
 Ὅχι σοφόν, ὡς εἰπομεν, ὁ γὰρ σοφὸς καλλίων.
 Ἀλλ' ἢ ἓνας ἱερεὺς, ὥσπερ αὐτὸν, ἢ θεὸς,
 Ὅπῃ ἐπείρασεν ζωὴν ἐνθεον θαυμασίως;
 Καὶ ἓνας ἀπερίγραπτος μάρτυς τῆς ἀληθείας,
 Πῶς ἄλλος νὰ περιγραφῇ μετὰ βραχυλογίας;

Ἐδὼ σὲ πρέπει βίβαια ἢ ἕνας Ἰωάννης,
 Ἀλλίως ἰσὺ τίποτες ταλαίπωρε δὲν πάντες,
 Τῆς Δασμασκῆ τὸ γέννημα, ὁ τρίτος Θεολόγος,
 Τῆς Ἐκκλησίας ἡ σοφὴ, ὁ πρῶτος ὑμνολόγος.
 Ἡ πάλιν ἕνας Μανασῆς, ἢ τῆτος Κωνσταντῖνος,
 Σὺ δὲ ῥανίδος, ἢ ῥανὶς ἢ ποταμὸς ἐκεῖνος.
 Καὶ τρίτος, σύλχερονος αὐτὸς, Ἠλίας μηνιάτης,
 Τῆς εὐφραδίας ὁ πολὺς ἢ εὐφροσύνης εὐφράτης.
 Αὐτοὶ νὰ ἐπαινέσῃσι τὸν ἑργάσθ' Ῥηγῖνον,
 Καὶ τὸν Ἀρχιερέα σὲ τὸν ἄξιον ἐκεῖνον.
 Αὐτοὶ νὰ σεφανώσῃσι τὴν θείαν κορυφήν τε,
 Διὰ νὰ εἶναι πάντοτε εἰς δόξαν ἢ τιμὴν τε.
 Πλέκοντες Στέφανον καθ' εἰς ἐκ λογικῶν ἀνθέων,
 Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν νέων.
 Καὶ τίς μὲν νὰ τῷ ἐπαινῇ ἐκείνην τὴν σοφίαν,
 Ἐκείνην τὴν δογματικὴν αὐτῆς Θεολογίαν.
 Τίς δὲ νὰ λέγῃ τὴν καλὴν αὐτῆς διδασκαλίαν,
 Τῶν Θεοπνεύστων μας γεφυρῶν τὴν τόσῃν ἐρημείαν.
 Ποῖος νὰ τῇ κηρύττῃ δὲ πάλιν τὴν παρρησίαν,
 Καὶ τῶν βασιλέων τε αὐτῶν τὸν τόσῃν κατεργίαν.
 Ὁ ἕνας νὰ τὸν θεωρῇ μέσον πολλῶν Πατέρων
 Νὰ λάμπῃ ὡς ὁ ἥλιος ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων.
 Ὁ ἄλλος λυχνὸν φαεινὸν ἢ ἐπὶ τὴν λυχνίαν,
 Νὰ φέγγῃ νὰ φωταγωγῇ τὴν λογικὴν οἰκίαν.
 Ἄλλος ὡς λαμποντα χρυσὸν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ,
 Ἡ ὡς ἀδάμαντα σερεῖν ἐν τῷ κολλαστηρίῳ.
 Τώρα τὰς τῶν αἰρετικῶν νὰ κόπῃ γλωσσαλγίας
 Διὰ τῆς Θεολογίας τῆς γλώσσης τε καὶ σοφίας.
 Τώρα νὰ κατακόπτεται τὰς σάβρας καὶ τὰ μέλη,
 Καὶ νὰ τευγάται κατεργῶς, καθὼς τευγῇ το μέλι.
 Καὶ τώρα νὰ ἱερεγγῇ ἀναίμακτον θυσίαν,
 Νὰ ἀγιαζῇ τὸν λαόν, τὴν τέττε Ἐκκλησίαν.

Τώρα νὰ θυσιάζεται, τὸ αἷμα τε νὰ χύνῃ,
 Εἰς τὰς τυράννας τὸ κορμὶ ὡσὰν Φαγλὶ νὰ δύνῃ.
 Τώρα νὰ θυσιάζῃ δὲ τὸ σῶμα τῷ Κυρίῳ
 Εἰς βρώσιν τῶν χειριανῶν, τῇ ἔθνης τῇ ἁγίῃ.
 Τώρα τὴν ἐπαρχίαν τε νὰ τὴν διαφυλάττῃ,
 Καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν αὐτὴν νὰ ἀπαλάττῃ.
 Τὴν ποιῶν τε, τὰ τέκνα τε νὰ τὰ ἐπισυνάξῃ
 Ὅσους καθ' ἃ τῆς νεότης, νὰ τὰ περισυεπάξῃ.
 Πότε νὰ τ' ἀναθρέφῃ μὲν μὲ γάλα εὐσεβείας,
 Πότε νὰ τὰ σπείρῃ δὲ μὲ ἄρτον σωτηρίας.
 Τώρα νὰ κἀνῃ θαύματα, ἰάματα νὰ χύνῃ,
 Ἄλλο παρὰ τῷ Σιλωάμ ἢ πολυμβήθεα κείνῃ.
 Τίς τὸ ποταμὸν ἐπεργεν, εὐθὺς ἰατρευμένον,
 Καὶ ἔτρεχεν εὐχαριστῶν μὲ τόμα γεμισμένον.
 Τίς ἐπῆκε τὸ χερί τε ἔξαφνα μὲ ὕγειαν,
 Καὶ τὸ ἐσίπλωνεν εὐθὺς καὶ πρὸς εὐχαριστίαν,
 Τίς ἐβλεπε τὰ μάτια τε νὰ βλέπῃν ὡς τὸν ἄλλον
 Ἐκεῖ ὅτῃ δὲν ἐβλεπαν ἢ εἶχε καὶ μὲν μεγάλον,
 Παράλυτοι ἐχόρευαν, χαίροντες ἐπηδῶσαν,
 Στόματα διηνοίγοντο βιβῶν ἢ ἐλαλῶσαν.
 Κεφοὶ ἢ τῆτοι ἄκυσαν τόσας θαυματουργίας,
 Κ' ἐθαύμαζαν, ἢ ἐχαίρονταν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας.
 Καὶ τὰ δαιμόνια αὐτὰ, (ὡς τῆς δυνάμεώς σε
 Ῥηγῖνι μεγαλῶνυμε, ἢ Ἀγιότητός σε)
 Ἐκέρυτταν τὸν ἅγιον ὡς ἀποβέβλημένα,
 Ἐκ θείκης δυνάμεως ὄντας βεβιασμένα.
 Τώρα πτωχὸς νὰ ἐλθῇ, νὰ κυβεργῇ τὰς χεῖρας,
 Ἡ ἀπλῶς εἰς βοήθειαν πάντων ἀπλῶς τὰς χεῖρας.
 Τώρα νὰ ἐπισκέπτεται ἀξέως κακῶν κακῶν,
 Καὶ νὰ ὑπερασπίζεται πάντας ἀδικημένους.
 Τώρα δὲ πρὸς καλῶν, ἢ ἐκείνης νὰ προφθάνῃ
 Τίς ἐπὶ ἑστῇ ἢ μακρῇ, βοήθειαις νὰ κἀνῃ.

Καὶ νὰ γεμίξῃ θάύματα, ἢ τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
 Ἀπανταχῇ προφθάνοντας εἰς κάθε χώραν πόλιν.
 Ἐυεργετῶν ἢ ἔπειρον, ἢ ἡσυχίας τῶν Κυπλάδων,
 Καὶ περισπῶν ὡς φυτὸν ὑπὸ σκιά τῶν κλάδων.
 Καὶ πότε μὲν τὴν θάλασσαν αὐτὴν νὰ κατευνάξῃ.
 Μὲ τὴν ἐπιστάσαν τα νὰ τὴν καταδαμάξῃ.
 Τῆς ὅσης κινδυνεύουσιν εἰδὺς νὰ τὴς γλυττώῃ,
 Ὡς ἐκ παμφάγῃ σώματος νὰ τὴς ἐλευθερώῃ.
 Ὅπῃ ὥσαν ἀνήμερον θηρίον φοβερίζει
 Νὰ τὴς ἐμφύξῃ ζωντανὸς, ἢ πόνον δὲν γνωρίζῃ,
 Πότε τὸν ἀδίκον θυμὸν κριτὴ νὰ ἡμερώῃ,
 Ν' ἀρεπάζῃ τὸν κατὰδικον, ἢ νὰ τὸν διπαιώῃ.
 Πότε νὰ πέρῃ ἀνδρωπὸν ἀπὸ αἰχμαλωσίας,
 Νὰ τῇ χαρίξῃ τὴν καλὴν εἰδὺς ἐλευθερίαν.
 Τώρα τὸν κακοαρεῖον μετὰ τῶν μαθητῶν τε
 Νὰ καταβάλλῃ νὰ νικᾷ μὲ λόγον ἰσχυρόν τε.
 Τὰ δόγματα τῆς πίστεως νὰ τὰ διαφεντεύῃ,
 Τὴν Ἑκκλησίαν τῇ Χριστῷ καλῶς νὰ προσατεύῃ.
 Τώρα τὸν Ἰησιανὸν κέκνον τὸν παραβάτην,
 Τῶν βασιλείων εὐσεβῶν τὸν μόνον ἀποστάτην,
 Νὰ καταισχύνῃ θαῤῥετὰ μὲ ἄκραν ἀφοβίαν,
 Ὅμῃ ἢ τῶν υπηρετῶν αὐτῇ τὴν ἀδείαν.
 Ἐκεῖ μὲν εἰς τὴν σαρδίκην νὰ χύῃ τῆς σοφίας
 Τῆς ποταμὸς ἐκ σώματος, ἢ τῆς θεολογίας.
 Ἐδῶ δὲ εἰς τὴν Σκόπελον κρητὸς τῆς τῶν αἱμάτων
 Ἀπ' ὅλη τῇ τῇ σώματος διὰ τῶν παθημάτων.
 Ἐκεῖ νὰ φαίνεται σοφὸς Μάρτυς τῆς ἀληθείας
 Διὰ τῇ λόγῃ μοναχᾷ, ἢ γλώσσῃ τῆς ἰδίας.
 Ἐδῶ νὰ φανεῖται Μάρτυς τῆς εὐσεβείας
 Διὰ θανάτῃ, ἢ σφαγῇ, ἢ αἱματοχυσίας.
 Ἐκεῖ τὴν Ἑκκλησίαν μας νὰ τὴν μὲ χιτῶνα
 Ὁρθοδοξίας τῇ Χριστῷ, λευκὸν ὑπὲρ χιτῶνα.

Ἐδῶ νὰ τὴν τολίξῃ δὲ μὲ αἱμάτων πορφυρίδα,
 Ὡς τῇ Παντανάντος Χριστῷ νύμφῃ ἢ βασιλίδι.
 Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι καλοὶ, ἢ ἴσως ἠμπορέσῃ
 Ῥηγῆον τὸν αἰοδιμον καλῶς νὰ ἐπαινέσῃ.
 Νὰ σεφανώσῃ ἢ οἱ τρεῖς τὴν θείαν νεφελὴν τε
 Μὲ τρεῖς σεφάνης εὐπερεῖς εἰς ἐντελὴ σολήν τε.
 Τὸ λοιπὸν εἴτις ἀρετῇ, πρέπει τῷ τρισολβίῳ,
 Εἴτις τιμῇ ἢ ἔπαινος, αὐτῷ τῷ μακαρίῳ.
 Οὗτος γὰρ ὁ μακάριος ἐξ εὐσεβῶν γονέων
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα γεννηθεὶς, τὸν τόπον τὸν ωραῖον,
 Σκεῦος Θεῷ δι' ἀρετῆς ἐφάνη παιδίρθεν,
 Ἀπεσταλμένος Ἀγγελος βέβαια ἡρανόθεν.
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἀγγελικὴν ζωὴν τῶντι ζήσας,
 Καὶ τῷ Θεῷ ὡς Ἀγγελος ἄλλος εὐαρεστήσας.
 Πᾶσαν παντοίαν ἀρετὴν προθύμως κατορθώσας,
 Τὸν ἅγιον Ἀχιλλεὺς τὸν θεῖον τε ζηλώσας.
 (Διότι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀρχιερεὺς Λαζάρου,
 Θεὸς Ῥηγίνῃ ἦτονε, ὡς ἐρευνῶν εὐρήσεις.)
 Διὸ τὸν δεῖκοντα ποτὲ, ὅπῃ ἐκατοικῆσε
 Εἰς τῶν Σκοπέλων τὸ νησί, τόσον καιρὸν ἐξῆσε,
 Τὸν ἐπὶ τῇ θάλασσῃ μόνον μὲ προσαγῆν τε,
 Ὁ δεῖκων δὲν ὑπόμεινε, ἀκήσας τὴν φωνὴν τε.
 Ἐχυσαν οἱ ἐλχόμενοι ἐκεῖ ἢ διηγῶνται
 Λόγον ἐκ παραδόσεως, ἢ ὅλοι βεβαίῃνται,
 Πῶς τὸ νησί ἢ Σκόπελος ἀφ' ἧς ἐκατοικῆθη
 Πάλαι ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἢ ὅπως ἐκοσμήθη,
 Καὶ εἶναι ὡς τῆς σήμερον ἑλληνικὰ σημεῖα,
 Κτίρια, λίθοι, μάρμαρα, μονόλιθα μνημεῖα,
 Μὲ γραμματα ἑλληνικὰ, ὀνόματα ἑλλήνων,
 Σοφῶν ἀνδρώπων ἢ γνωστῶν τῶν παλαιῶν ἐπέων,
 Ὅτε ἐρημώθητε, τίς οἶδε τὴν αἰτίαν,
 Καὶ ἀνδρες εἰς τὸ νησί δὲν εἶχαν κατοικίαν.

Τότε ἐγενήθηκε λοιπὸν ὁ δράκωντας ἐκεῖνος,
 Ὅπῃ τὸν ἐξωστράκισεν ὁ ἅγιος Ῥηγῖνος.
 Ἦ ἴσως ἐγενήθηκεν ὅταν ἱνατοικῆσαν
 Οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ νησί ἐτῆτο ἡ ἐξῆσαν.
 Καὶ ὑπερ᾽ αἰαχώρησαν διὰ τὴν κατοικίαν
 Τῇ ὄφιος τῇ φοβερῇ τέττι ἡ τὴν ζημίαν.
 Ἦ ἦσαν ἡ οἱ ἀνθρώποι, ἴπον ἡ τὸ θηρίον,
 Καθὼς ἱκκάθη ἡ ἀλλῇ, εἰς τὸ αὐτὸ νησίον.
 Καὶ διὰ τῆτο ἐρέπταν ἐκ τόπων τῶν πλησίον
 Τῶν καταδίκων περιστῆς, κ' ἔτρωγε τὸ θηρίον.
 Ὅταν λοιπὸν μπαρκαρίζαν μίαν φορὰν ἀνθρώπων
 Γὰρ νὰ τῆς εἴλυν εὐ νησί ἐκεῖ ὡς πανοτρύπης.
 Τυχάει καὶ ὁ ἅγιος, μαρτυρεῖ τὴν αἰτίαν,
 Κ' ἐπὶόνειεν ὡς συμπαθῆς, ἐπλήγη τὴν καρδίαν.
 Καὶ εἰνεται, παρακαλεῖ, ἡ τέλος καταπείθει
 Νὰ ἐμβῇ ἡ αὐτὸς μαζί παθάρει ἐβυλήθη.
 Ἰδέτε σὰς παρακαλῶ ἐδὼ Φιλανθρωπίαν,
 Τῇ Φιλανθρωπῇ Ἰησοῦ βέβαια παρομοίαν.
 Γιατὶ διὰ τὸν δίκαιον ἴσως τινὰς τολμήσει
 Ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἡ ἀδικοθανατήση.
 Ἀμὴν διὰ ἁμαρτωλῆς, θανάτῃ τῆς αἰῆτος,
 Τὸ εἶδαμεν εἰς τὸν Χριστὸν μόνον ἡ εἰς ἁγίους.
 Μετὰ τῶν καταδίκων ἦν ὁ ἅγιος ἐμβαίνει,
 Καὶ εἰς τὴν Σκόπελον μαζί μ' ἐκείνους ὑπαγαίνει.
 Ἐγένιν ὡς καταδίκος ὁ δικαστὴς θηρίον,
 Διὰ νὰ σώσῃ τὰς ψυχὰς, ὡς μιμητὴς Κυρίου.
 Μετὰ ἀνόνων ἡ αὐτὸς ομοίαν ἱλογίσθη
 Διὰ τὸν νόμον τῇ Χριστῇ, διὸ ἐμακαρίσθη.
 Ὁ μέγας μὴ Νικόλαος γλυτῶναι πλὴν ἀγίους,
 Ὁ μέγας δὲ Ῥηγῖνος μὴ τῆς ἐπιθανατίες
 Ἐκεῖνος τόκαμε θαρρῶν εὐν μέγαν Κωνσταντῖνον,
 Δὲν εἶναι δὲ τοῦτων τι ἐδὼ εἰς τὸν Ῥηγῖνον.

Τρέχει λοιπὸν εὐγαίνωντας ἐξω νὰ πολεμήσῃ,
 Ἰπάγει μετὰ τῇ ἐχθρῇ μάχην νὰ συγκροτήσῃ.
 Δράκωντας εἶναι ὁ ἐχθρὸς, οἱ ἀνυχες τὰ βέλη,
 Καὶ οἱ ὀδόντες μαχαίρα, τί ἔν ποιῆσαι μέλλει
 Ἀνθρώπος ἕνας μοναχὸς, καὶ αὐτὸς δίχως δοξάρι,
 Δίχως σκιντάρι, ἡ σπαθί, ἡ δίχως κἄν κοντάρι;
 Ὁ ἅγιος Γεώργιος κἄν ἦτον καββαλλάρης,
 Καὶ μὴ κοντάρι, μὲ σπαθί, ἡ ἐν συντόμῳ ἄρης.
 Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε σπαθί, ἡ εἶχε ἡ Φωτίαν,
 Εἶχε ἡ τὸν Ἰόλαον, καὶ ἔναμε ἀνελίαν.
 Αὐτὸς ἕνας καλόγηρος, μόνον μὲ τὸν Σταυρὸν τῇ,
 Μὲ τὸ ἐπιτραχήλι τῇ, ἡ τὸν εὐλογητόν τῇ.
 Ἐνίκησεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ δράκωντας νικῶται,
 Ὁ ἀσπλος δὲν βλάπτεται, ὁ ἐνοπλος χαλᾶται.
 Ἐνίκησ' ὁ καλόγηρος τὸν ὄφιν τὸ θηρίον,
 Τὸ φοβερὸν εἰς ὀλβιῆς, ἐκτὸς δὲ τῶν ἁγίων.
 Ἐνίκησεν ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ τῇ Κυρίῃ,
 Νικήσας ἡ τὴν δύναμιν τῇ νηστῇ θηρίῃ.
 Ὁ τόπος ὅπῃ ἐγένιν ὁ πόλεμος ἡ μάχη
 Ἐτυχε κάποιον βυθὸν ἐκεῖ κοντὰ τῇ νάχῃ.
 Προσάξει ἔν ὁ νικητὴς τὸν δράκοντα νὰ σχίσῃ.
 Ὅλον ἐκεῖνο τὸ βυθὸν εἰν μέσῃ νὰ χωρίσῃ,
 Καὶ νὰ περάσῃ ἐν ταύτῃ τῇ λόγῃ τῇ νὰ εἴξῃ
 Εἰς τὴν πλησίον θάλασσαν ὀγλήγορα νὰ πνίξῃ,
 Καθὼς ἡ ὁ ὑπάτιος τὸν προσάξει νὰ πάγῃ
 Νὰ πέσῃ μέσα εἰν Φωτιά, κ' ἐπῆγεν, ὑπετάγῃ.
 Καὶ τῆτα διὰ τὴν Φωτὴν τὴν φοβεράν ἡ θείαν,
 Τὴν, ἰδὼ δίδωμι ὑμῖν χυλὴν ἡ ἐξῆσαν
 Τῇ νὰ πατήτ' ἐπάνωθεν φεων καὶ σκορπίων,
 Καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς φαίνονται εἰς τόπον τὸν οἰκίον.
 Καὶ ἐν τῷ ἅμα σχίζεται τὸ ὄρος ἀοράτως,
 Καὶ Φεύγει μέσα ὁ ἐχθρὸς, φθίρεται κατακρηάτος.

Καὶ εἶκει ὡς τῆς σήμερον ὁ τόπος χωρισμένος,
 Τὸν λὲν ἢ δρακοντόσχιμα, ὡς σεσημειωμένος.
 Τὺτο ἱκνᾷη πανταχῇ, ἢ τείχην νὰ ἰῶσι,
 Καὶ βλέποντες οἱ ἀνδρωκοί, τὸν νικητὴν τιμᾷσι.
 Συναζονται ἀπὸ παντὲ, ἔρχονται, κατοικῆσι,
 Καὶ τῆς Σκοπίης τὸ νησί γεμίζουσι πληθεῖσι.
 Πάλιν ἡ Σκόπελος αὐτὴ λαμβάνει τὴν εὐχὴν της,
 Καὶ εἰς τῆς ἐβνατοῖκας της δείχνει τὴν ἀρετὴν της.
 Ἀπλώνει πνέει εἰς αὐτῆς νυκτός τε ἢ ἡμέρας
 Ἐκείνης τῆς ὑγιεινῆς, ἢ δεοσευῆς αἰέτας.
 Πηγάζει, χύνει εἰς αὐτῆς ἱκετὰ τὰ γλυκιά
 Ὑδατὰ τὰ κρυφαῖνα τὰ τόσα ἢ πηγαῖα.
 Τῆς κτισμένης μὲ καρπῆς πολλῆς ἢ μὲ ὑπώρας,
 Ὅπῃ θάξῃ εἰς δύο τρεῖς μόνον νὰ εἶναι χώρας.
 Τῆς τρέφει ἢ μὲ τὰ κρεσσινὰ κῆνα τὰ νεκταρώδη,
 Τὰ ἀληθῶς ἰατρικὰ, τὰ ὄντως βαλσαμώδη.
 Τῆς σχηματίζει ἐν ταύτῃ τόσας τοποθεσίας,
 Γεμάτας ἀραιότητος, ἢ πάσης εὐπρεπειας,
 Ὡς ἢ λιμένα τέτοιον σ' αὐτῆς κατασκευάζει,
 Ὅπῃ διὰ τὴν χάριτι πάντοτε μὲν ὀνομάζει.
 Καὶ τῆς καίρης τῆς συλκηνᾶ, ἢ τῆς συμμετριάζει,
 Φύχαν, ἢ ζέστην περιώην, ποτὶ δὲν τῆς ἐμβάζει.
 Γύρῃ τεγγυῆν ἱκανὴν ἄλλα μικρὰ νησινια,
 Καὶ τὴν ἑωρῆν τὴν μέσην τῆς σὰν κλώσα ἰὰ πυλάκια.
 Ἀντὶ κροτάτης ἔβαλε τὸ Ἅγιον τὸ ὅρος,
 Διὰ νὰ ἀγιαζῶνται ἢ τῆτοι καταλόγως.
 Ἐπῆρξεν εἰς τὸ πλάγιτις ἢ τὴν εὐρώπην πάλιν,
 Διὰ νὰ ἔχῃ ἀπ' αὐτῆς ἰσοθέσιας μεγάλην.
 Μέσα εἰς γῆν τόσο μικρὴν, ἢ στενωχευμένην,
 Μιλλίων τεσσαράκοντα ἐμπειριχομένην,
 Τόσα μεγάλα ἢ πολλὰ ἰσχυρεῖ νὰ φυτεύσῃ
 Καὶ ἢ οὐκ καὶ ἀρετὰς, καὶ νὰ διαφεντεύσῃ.

Ὅπῃ ἐγὼ ἐσμάρκυνα, εἶπα μὲ συντομίαν,
 Διὰ νὰ Φύγω τῶν πολλῶν τὸν μῶμον τὴν αἰτίαν,
 Πῶς τόσα εἰς τὴν Σκόπελον καλὰ δὲν εἶναι μόδος,
 Ὅμως, ἰδὲ τὸ πτόημα, ἰδὲ δὲ ἢ ἡ ῥόδος.
 Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔν ὃ ἔργας τῆς Ῥηγίνος,
 Ἀπὸ τὸ ἄλλο ὃ πολὺς ὁ εὐλισμός ἐκεῖνος,
 Ὡς ὁ μαγνίτης ἔστυραν πολλὰς νὰ κατοικήσῃν,
 Καὶ τὸ νησί ὡς ἔπρεπε πάλιν νὰ τὸ εὐλίσσῃν.
 Εἶχεν ἐκλάμψῃ πρότερον ἢ ἡ ὁδοδοξία,
 Ἡ πίσις τῶν χριστιανῶν ἢ ἀληθείας ἢ θεία,
 Ὅταν ὡς ἥλιος λαμπρὸς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος,
 Κεκτοτε ἢ καλλιμαεπὸς γῆ ἢ εὐλογημένη
 Ἀπὸ καλῆς ἢ περισπῆς μένει κατοικημένη.
 Ταῦτα ἐγρέφθησαν ἐδὼ μόνον κατὰ τὴν Φήμην,
 Καὶ κατὰ τὴν παρὰδοσιν ἐκεῖνων ἢ τὴν μνήμην.
 Εἰς δὲ τὸν συναξαριστὴν ὁ βίος τε, μᾶς γραφεί
 Διὰ τὸν Ἅγιον αὐτὸν, ὅπῃ τὸν περιγράφει
 Εἰς τῇ μηνὸς ταῖς εἰκοσι πέντε Φεβρουαρίᾳ,
 Μετὰ τὴν μνήμην τῇ κλεινῇ τῇ βαπτιστῇ ἢ θεῇ,
 Ὅτι διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν εὐσεβεῖάν τε
 Ἐλαβε τὴν ἐπισκοπὴν εἰς ἐπιμέλειάν τε.
 Λαβὼν ἔν τὴν ἐπισκοπὴν, λαβὼν τὴν προσασίαν,
 Τόσων ψυχῶν κυβέρνησιν, ἢ τὴν οἰκονομίαν,
 Τέκνων πολλῶν γενόμενος ἐν Πνεύματι πατέρας,
 Ἐσπευδεν ἠγωνίζετο νυκτός τε ἢ ἡμέρας,
 Νὰ τ' ἀναθρεφῇ εὐσεβῶς γιὰ νὰ τὰ παρὰσῃ
 Ἐνώπιον Θεῷ Πατρὸς, ἢ ἄτω νὰ βοηθῇ,
 Ἰδὲ ἐγὼ ὁ ὁμιλὸς σου, ἰδὲ καὶ τὰ παιδία,
 Ὅπῃ μοι ἔδωκες Θεε, τὰ ἔργα σου τὰ θεῖα.
 Οὐδεὶς αὐτῶν ἀπώλετο, κανένας δὲν ἐχάθη,
 Ἐμπρὸς εἰς σὲ τὸν πλάστην μας ἑκαστος παρὰσάθη.

Ὁθεν δὲν ἔπαυε ποτὲ αὐτὴς νὰ συμβαλεῖται,
 Νὰ τῆς διδάσκη πάντοτε, ἢ νὰ τῆς ἐξηγητῇ
 Τὰ δόγματα τῆς πίστεως, τὰς ἐντολὰς τὰς θείας,
 Τὴν τεράτιαν τῆς τῶν ἡρακῶν χώρας ἢ βασιλείας.
 Ἀφ' ἧς τῆς ἐκρέεωσεν εἰς τὴν ὁδοδοξίαν,
 Καὶ τῆς ἐναθοδόγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν θείαν,
 Καλεῖται εἰς τὴν σύνοδον, ὅπῃ συνεκροτήθη
 Πάλιν κατὰ αἰρέσεως, ὅπῃ ἐξέφωνήθη,
 Τῷ εἰσεβίῃ ἢ λοιπῶν τῶν μαθητῶν Ἀρεῖν,
 Ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ οὗτος τῷ Κωνσταντίνῳ,
 Εἰς πόλιν τῇ Ἰλνυρικῇ, Σαρδινὴν λεγομένην.
 Εἰς ταύτην ἦν τὴν σύνοδον ἐκεῖ ἀδελφίζομένην,
 Καλεῖται ἢ ὁ Ἅγιος διὰ νὰ συμμαχήσῃ,
 Καὶ τῆς ἐχθρῆς τῆς πίστεως νὰ τῆς ἐξοστρακίσῃ.
 Τὴν ἀληθεῖ ὁδοδοξίαν δοῦναι νὰ δογματίσῃ,
 Καὶ τὰ θεάρεστα αὐτῆς δόγματα νὰ σοκίσῃ.
 Καλεῖται ἵνα ἢ ἐκεῖ τὸ σῶμα τι ἀνοίσῃ,
 Τὴν δύναμιν τῶν λόγων τε ἢ τοῖς ἐκεῖ νὰ διείῃ.
 Καὶ ἵνα λάμπῃ βέβαια ἐμπρὸς τῶσων Ἀγίων
 Τὸ φῶς τῶν τῶσων ἀρετῶν αὐτῇ τῶν θαυμασίων.
 Καλεῖται ἵνα δοξαζῇ, καὶ διὰ νὰ δοξάσῃ
 Θεὸν τὸν δοξαζόμενον ἐν τοῖς ἁγίοις πᾶσι.
 Καλεῖται ἵνα τιμηθῇ, καὶ διὰ νὰ τιμησῇ
 Τὴν τῶν Πατέρων σύνοδον, ἢ νὰ τὴν εὐπρεπίσῃ.
 Ἀπῆλθεν, ὑπερμάχησεν, ἐνίκησε, γυρίζει,
 Καὶ πάλιν εἰς τὸν θρόνον τε ἔρχεται καὶ καθίζει.
 Ἀπόλαυσε τὸν θρόνον τε, εἶδε τὴν ἐπαρχίαν,
 Ἐχάσῃ, τὸν ἐχάσῃκαν, ὡς δεύτερον Μεσσίαν.
 Μὰ πάλιν Ἰηλίου ὁ μέγας παραβάτης,
 Ὁ ἑσσαρκὸς διάβολος, ὁ ἄλλος ἀποστάτης,
 Παραχωρήσῃ τῷ Θεῷ ὑπερὰ βασιλεύσας,
 Περωνώντας τὸ βασίλειον, μάλλον εἰπεῖν, κηρύσσας,

Ἄλλο παρὰ ἡ αἵρεσις κατὰ Χριστὸν κινεῖται,
 Καὶ τῇ Χριστῷ τὸ ὄνομα νὰ σβύσῃ προδυμεῖται.
 Ὁθεν ἢ, ἔπειλε παντὶ ὁμοίως τῇ τυράννης
 Νὰ κἀνεν εἰς χεικτιανὴς τρομαντικὰς βασάνης,
 Ἠλθαν ἢ εἰς τὴν Σκόπελον, ἢ ἔκαμαν μυρία,
 Ἐσπάραξαν, ἐξέσχισαν τῆς πάντας ὡς θηρία.
 Ἐβλαψαν ἢ, τὰ χρώματα πατρίδος τῆς καλῆς μὲ
 Μὲ αἱματὰ μαρτυρικὰ, ὡς τῆς πολλῆς τιμῆς μὲ.
 Ὁθεν καὶ τέτῃ ἔβαψε τὸν πρῶτον τῶν καρπῶν τῆς
 Μὲ τὴν καλὴν αὐτῶν βαφὴν, οἶνον τὸν κάλλιστόν τῆς.
 Διὰ νὰ εὐκολύνῃ δὲ τὴν ἀδελφόν τῆς πρᾶξιν,
 Τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ κατεβῇ μὲ γνώσιν ἢ μὲ τάξιν,
 Τὸν Ἅγιον ἐσπῆδαξαν πρῶτα νὰ καταπίσῃν,
 Στύλον τὸν ἀδιάσειστον ἐπάσχισαν νὰ σείσῃν,
 Διὰ νὰ πίσῃ ἐν ταύτῳ ὅλη ἡ Ἐκκλησία,
 Νὰ ἔλθῃ ἡ ὑπόθεσις πολλὰ ἐν εὐκολίᾳ,
 Τὸν πῦργον ἐπολέμησαν πρῶτα νὰ κυριεύσῃν,
 Διὰ νὰ ἐμβῇ ὑπερὰ τὴν χώραν νὰ κηρύξῃν.
 Ἐν πρῶτοις νὰ πιάσῃν ἡθέλαν τὸν ποιμένα,
 Καὶ ὑπερὰ τὰ πρόβατα εἶναι παραδομένα.
 Πρὸ πάντων τὸν ἐπίσκοπον νὰ βάλῃν εἰς τὸ χεῖρ,
 Ἐπειτα ὅλος ὁ λαὸς ἀκολυθεῖ καὶ χαίρει.
 Τὸ φῶς πρῶτα νὰ σβύσῃ τὸ ἐπὶ τὴν λυχνίαν,
 Καὶ ἔτω νὰ ἀρπάξῃν εὐκόλα τὴν οἰκίαν.
 Καὶ πάλιν ὁ Ῥηγγνός μὲ εἰς θέατρον ἢ πάλιν,
 Ὅμως μεγάλῃ φοβερᾷ, ὅχι ὡσαν τὴν ἄλλην.
 Τῆτος δὲ ὅπῃ ἔμαθεν ἀνδρείως νὰ παλεῖται,
 Καὶ νικητὴς μὲ σέφανον πάντοτε νὰ μισεῖται,
 Λότελα δὲν τὸν ἐνοίασε διὰ τὸν ἑαυτὸν τε,
 Δὲν ἐδείλῃσεν ποσῶς τελείως τὸν ἐχθρόν τε.
 Πάραυτα εἰς τὸν πόλεμον χαλῶντας ὑπαγαίνα,
 Ἐμπροσθεν εἰς τὸν τύραννον μετ' εὐτολμίας βγαίνα.

Δέσποτα κύριε, εἰπὸν τὸ ἅγιόν τι σῶμα,
 Ὑψίστας χεῖρας παρευθὺς πρὸς ἡρανὸν ἢ ὄμμα,
 Δέσποτα πάντων βασιλεῦ, σοὶ τῆτον τὸν λαόν μου,
 Σοὶ παρατίθω αὐτὸν νῦν εἰς τὸν θάνατόν μου.
 Σὺ μοὶ τὸν ἐπαράδωκας εἰς σὲ τὸν παραδόνω,
 Ὅτι ἐγὼ νῦν διὰ σὲ τὸ αἷμά μου τὸ χύνω.
 Τώρα ἐγὼ νὰ καίωμαι ἐσὼ νὰ ὀπγῆμαι
 Τὰ ὅσα ἐγίναν ἐκεῖ, ἢ νὰ τὰ ἐξηγῆμαι.
 Πρῶτον τὰ λόγια τὰ γλυκὰ, ἦνν τὰς κολακίας
 Τῇ καταράτῃ ἀρχόντος, καὶ τὰς μωρολογίας.
 Τὰ ὅσα εἰς τὸν ἅγιον εἶπε νὰ τὸν γυρίσῃ
 Ὁ ἄφρων εἰς τὴν γνώμην τι, τάχα νὰ ἀσεβῇ.
 Ὅπῃ ἢ μόνον εἰς αὐτὸς, ἴσως, κ' ἐξ ἀγραμμάτων,
 Μὰ ἢ ὁ Ἰηλιανός, γεμάτος μαθημάτων,
 Τί λέγω Ἰηλιανός; ἢ ὁ διδασκαλὸς τι,
 Ἐκεῖνος ὁ διάβολος, ὁ ἢ ὁμότροπός τι,
 Δὲν ἰσχυε, μὴ γένοιτο, ποτὲ νὰ τὸν γυρίσῃ,
 Ἀπ' τὴν ἀγάπῃ τῇ Χριστῇ Ῥηγῖνον νὰ χωρίσῃ.
 Ἰσχυεν εὐκολώτερον αὐτὸς νὰ καταπέισῃ
 Σατὰν ἢ Ἰηλιανόν, νὰ τὴν χρεϊανίσῃ.
 Ἡ πάλιν τὰλλα τὰ σιληρὰ τὰ λόγια τῇ Θερί.
 Δεύτερον ταῖς ἀπόκρίσεις ἐκείναις τῇ ἁγίῃ.
 Καὶ τρίτον τὰ μαρτύρια, τὰς τόσας τιμωρίας,
 Ὅπῃ ἰδέχθη ἔλαβε μετὰ πολλῆς ἀνδρείας,
 Τώρα νὰ τὸν ἐξείπισι, εἰν γῆν νὰ τὸν ξαπλώσῃ,
 Καὶ νὰ τὸν δεξιῶν ἀσπλαγχνά, ἢ νὰ τὸν μαρτυράσῃ.
 Καὶ νὰ τὸν ὀξυρὸν ἀσπλαγχνά, ἢ νὰ τὸν ἐκκριμῇ,
 Μὲ σιδηρὰ οὐχία νὰ τὸν καταβεσχῇ,
 Τώρα νὰ τὸν ξαπλώσῃ ἀπάνω εἰν φωτίαν,
 Καὶ νὰ τῇ κατακαίγῃ ἢ τέτην τὴν καρδίαν.
 Τώρα δὲ εἰς τὴν Φυλακὴν νὰ τὸν ἐβάνῃ πάλιν,
 Ἐν ὧσιν νὰ συλλογιᾶν καὶ τιμωρίαν ἄλλην.

Εἶτα νὰ τὸν εὐγάνῃσι, καὶ νὰ τὸν κολακεύῃν,
 Νὰ τὸν μιλήν λόγια γλυκὰ, τάχα τὸν συμβλεύῃν.
 Ἀπίνει ὡς παρήκοον πάλιν νὰ τὸν μαρίζῃν,
 Μὲ παιδεύσεις καὶ νῆειας αὐτὸν νὰ βασανίζῃν.
 Μὲ σήβλας μὲ περῶνα νὰ τὸν κατακεντῇσι,
 Θηρία, ὅχι ἀνδρώποι, νὰ τὸν κατατρεπῇσι.
 Τώρα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὰς τείχας νὰ τὸν δένῃν,
 Μὲ πέτρας εἰς ποδάρια διὰ νὰ τῇ βαρένῃν.
 Τώρα τὴν θεολόγον τι γλώσσαν νὰ τῇ τραβῇσι,
 Καὶ νὰ τῇ ξερίζωνουσι, τὰ δόντια ὃ ἀνασπῇσι.
 Τώρα νὰ τῇ ξεσκαφθῇσι, (βαβαὶ ἢ πῶς ἢ μπόρῃσι.
 Εἰς τῆς ἀνδρώπης ἀνδρώποι αὐτὰ ἢ τὰ ποιῇσι.)
 Καὶ τῆς ἁγίης ὀφθαλμοῦς, ἢ νὰ τῆς ἀφαιρῇσι,
 Καὶ νὰ τῆς εἴπτεν κατὰ γῆς νὰ τῆς καταπατῇσι.
 Τώρα ἢ εἰς τὰ νύχιά τι καλαμία νὰ βάζῃν,
 Εἶτα κ' ἐκεῖνα ἢ αὐτὰ ἀντάμα νὰ τὰ βγάζῃν.
 Τώρα δὲ εἰς τὴν Φυλακὴν νὰ τὸν ἐβάνῃν πάλιν,
 Ἐν ὧσιν νὰ συλλογιᾶν ἢ τιμωρίαν ἄλλην.
 Νὰ τὸν βασῇσι νηκόν, μαζὶ ἢ διψασμένον,
 Διὰ νὰ τὸν ἰεῦρῃσι πάντα βασανισμένον.
 Εἶτα νὰ τὸν εὐγάνῃσι, ἢ πάλιν κολακείας
 Νὰ τῇ μεταχειρίζονται, ἢ ἀπειλὰς παντοίας.
 Ἐπειτα ὡς παρήκοον πάλιν νὰ τὸν γυρίζῃν,
 Γυμνὸν νὰ τὸν πομπεύσῃ, ἢ νὰ τὸν δεατρίζῃν.
 Ἀγγέλους τὸν αἰδέσιμον, τὸν ἄγγελον τὸν τρέπον,
 Γέλωτα νὰ τὸν κινῇσι, παίγνιον τῶν ἀνδρώπων.
 Τώρα δὲ πάλιν τὸν γλυκὺν τὸν ἔργα μου Ῥηγῖνον,
 (Ἀλλ' ὅτι ἐχθρὰ τὸν Χριστὸν, ἢ τυφλὰ τῶν ἑλλήνων)
 Τώρα δὲ λέγω τὸν γλυκὺν Δεσπότην μου Ῥηγῖνον;
 Ἐκεῖνον τὸν ἱσάγγελον, τὸν ἕνα τῶν πυλῶν,
 Ἐκεῖνον λέγω τὸν γλυκὺν νὰ μὲ τὸν ἐποτίζῃν
 Θανατηφόρα βότανα, ἢ νὰ τὸν φαρμακίζῃν.

Πότε μ' ἐκείνης τῆς τροχῆς νὰ μὴ τὸν τραυγῆλίζῃ,
 Πότε νὰ μὴ τὸν βράζῃσι, πότε νὰ τὸν μελίζῃ.
 Καὶ ἀγλαὰ τῇ πῆρασι τέλος τὴν κεφαλὴν τε,
 Καὶ τὸν ὑπέρῃσαν αὐτὴν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν τε.
 Ἐκεῖνος τῆς τὴν ἔδωκε, γιὰ νὰ τὴν λάβῃ πάλιν
 Μὲ σέφανον βασιλικὸν, μὲ δόξαν τε μεγάλην,
 Καὶ μὲ ζωὴν ἀθάνατον, κρείττονα, μακαρίαν,
 Καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ποθεινὴν, καθ' ὅσον ἑβραϊαν.
 Αὐτὰ λέγω νὰ κάθωμαι ἐγὼ νὰ ἐδυμῆμαι
 Ἐνα πρὸς ἕνα ἅπαντα, καὶ νὰ τὰ διηγῆμαι,
 Χρειάζεται καιρὸς πολὺς νὰ ἐπαριθμηθῇσι,
 Καὶ δυνάμεις ῥητορικὴ γιὰ νὰ καλωπιωθῇσι.
 Ἐγὼ ἂν ἔχω τὸν καιρὸν, τὴν δυνάμιν δὲν ἔχω,
 Τί γὰρ ἐστὶ ῥητορικὴ δὲν ζεύρω δὲν κατέχω.
 Ὅθεν τὰ ἀποσιωπῶ ὅλα ἢ τὰ ἀφίνω,
 Διὰ νὰ μὴ κατήγορος αὐτ' ἐπανέτα γίνω.
 Τόσον δὲ λέγω μοναχὰ ἐδῶ μὲ συντομίαν,
 Μὲ τῇ Ἀγίᾳ τὴν εὐχὴν, ἢ μὲ τὴν εὐλογίαν,
 Ὅτι ὁ Ἅγιος νικᾷ, καὶ κατασχύνει πάλιν
 Τὴν τυραννὸν τὸν ἄρχησον μὲ δόξαν τε μεγάλην.
 Ὡς σύλος ἀδιάσειτος νὰ πῆσῃ δὲν ἀφίνα
 Τὴν Ἐκκλησίαν τε ποτὶ, ἐρείπιον νὰ γίνῃ.
 Ὡς πύργος ἀπροσμάχητος τὸ κατὸν δεφεντεύει,
 Δὲν δίνει χωρὰν τῇ ἐχθρῇ τὴν χώραν νὰ κησεύῃ.
 Ὡς δὲ καλὸς ὄντως ποιμὴν τὰ πρόβατα φυλάττῃ,
 Ἀπὸ τῇ λύκῃ τὸν λαὸν μαρτυρεῖ ἀπαλλάττῃ.
 Ὡς ἀληθὴς ἐπίσκοπος ἐπίσκοπῶ καὶ βλέπει,
 Καὶ δὲν ἀφίνα τὸν λαὸν εἰς τὸ κακὸν νὰ ῥέπῃ.
 Ὡς φῶς πάντοτε ἀσβεστον ἢ φέγγει ἢ φωτίζει,
 Καὶ τὴν οἰκίαν ἀβλαβῇ καὶ σώζει καὶ σολύζει.
 Καὶ τέλος ὡσὰν νικητὴς πάντοτε ἐπανῆται,
 Ἐνδόξως σεφαινέται, ἀθάνατα τηρεῖται

Μαζὶ μὲ τὸν Γεώργιον, ὡς Μάρτυς δοξασμένος,
 Μαζὶ μὲ τὸν Νικόλαον, καθ' ὅσον ἱερωμένος.
 Καὶ τῶρα εἰς τὰς ἡρανὲς δοξάζεται αἰωνίως
 Μὲ τέτης, ἢ μὲ τὰς λοιπὰς Ἁγίας ἐξαισίως.
 Καὶ μέσα σὸν Παράδεισον χαίρεται θαυμασίως,
 Καὶ τέτης τῆς χαίρετισμὸς δίδεται παγκοσμίως.

Χαίροις ἀεὶ Πατὴρ ἡμῶν ἅγιε Θεοφόρε,
 Πατὴρ τῶ ἐν τοῖς ἡερανοῖς υἱὲ σεφανοφόρε.
 Χαίροις Θεοφιλέστατε Ἀρχιερεῦ Κυρίε,
 Ὁ ἱερός ἢ προσφιλέης φίλων Θεῷ Ἀγίε.
 Χαίροις ἀναταγώνων Μάρτυς τῆς εὐσεβείας,
 Εὐπρέπεια τῶν σεβαστῶν Μαρτύρων τῆς χορείας.
 Χαίροις ὁ Μάρτυς ἐν σοφοῖς, καὶ ἐν ἀρχιερεῦσι,
 Ἀρχιερεῦς ἐν Μάρτυσι, ἢ ἐν τοῖς σοφιστεῦσι,
 Χαίροις Θεόσοφε σοφὲ, ἢ σὴλη τῆς σοφίας,
 Τὸ ἐπείγμα τῆς πίστεως, ὁ σύλος Ἐκκλησίας.
 Χαίροις Τριᾶδος τῆς σεπτῆς τρισόλβιον δοχῆον,
 Ἡ μάχαιρα ἢ τρέισμος κατὰ τῶν ἄλλοτείων.
 Χαίροις ὡ μεγαλῶνουμε μεγαληγογὲ Ῥηγίτε,
 Τῶν μεγαλειῶν μάρτυρες αἱ πράξεις σου ἐκείναι.
 Χαίροις Ἐλλάδος τῆς κλεινῆς κατακαεσπὸς ἐλαία,
 Ἐλέω ἢ δοξάσασα Χριστὸν τὸν βασιλέα.
 Χαίροις τὸ κλέος, ἢ τιμὴ, ἢ τῶν Κυκλαδῶν νήσῳ,
 Τῆς ἀπισότητος αὐτῶν τῆς πρὸς Θεὸν τὸ ἴσον,
 Χαίροις τὸ ἀγαλλίαμα, ἢ δόξα τῶν Σκοπέλων,
 Πλήτος ἀγαλλιάσεως, ἢ δόξης σκοπὸς πέλων.
 Χαίροις ὁ τῆς πατρίδος μὲ πολυφωτος ποιμήτης,
 Ἐμὲ δὲ ὁ πολῦτιμος ἐκλαμπρὸς μαργαρίτης.
 Χαίροις ὁ τῶν χερικιανῶν πρὸς τὸν Χριστὸν εὐχέτης,
 Ἐμὲ δὲ τῇ χερικιανῇ ἀρχεῖ ἐναργέτης,

Χαίροις ἡ σὺ ἡ Σκόπελος πατερίς μου ἡ τιμία:

Καὶ δεῖξαι τὰ ψελλίσματα ταῦτα ἐν εὐθυμίᾳ,
Τῖσιν τὰ ψελλίσματα, ἡ τὴν σεμνολογίαν

Ὅπως προσφέρει τῷ Πατρὶ ἡμῶν εἰς εὐφροσύνην.

Σὺ δὲ ὦ ἀγιωτάτε Πατέρ ἡ Διάποτά μου

Σύγγνωθι, ἡ συγχώρησον τὴν τὸ τόλμημά μου.

Εἰς τὴν ἀναξιοσύνην τῶν λόγων μὲ ἐπίσης.

Καὶ ὡς ἀνάξιον ἐμὲ, ἡ τολμηρὸν παῖδός.

Ἐπίδε εἰς τὴν πόθον μου, ἡ εἰς τὴν προθυμίαν,

Καὶ πρόσδεξαι τὸν λόγον μου, ἔάν ἡ παρ' ἀξίαν.

Διότι καὶ ὁ Ἰησοῦς Θεὸς δὲν ἐτιμάτο.

Τόσον, ἡ δὲ εὐφραίνεται, ἡδὲ εὐχαριστᾷ

Στὸν ἕμνον ἡ εὖν ἐπαινον ἐκείνων τῶν παιδίων,

Ὅσον γιὰτὶ ἐγίνετο ἐκ σώματος νεπίων.

Καὶ ἔσω πάντα βοηθός τῆς νῆσιν ἡ εὐεργέτης.

Ὡς αἰετὸς πρὸς τὸν Θεὸν μεσίτης ἡ εὐχετής.

Ἐπιμελῆ τὴν πόλιν σου, Φύλαττε τὸν λαόν σου,

Ὅπως τιμᾷ πανευλαβῶς τὰ Φρον τὸν ἅγιόν σου.

Σκέπε τὴν ἐπαρχίαν σου, σῶζε τὸ ποίμνιόν σου,

Ὅπως δοξάζει ἐκτελεῖ ἡ τὸ μνημόσυνόν σου.

Φύλαττε πάντοτε αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν

Καὶ ὀρωμένων τε ἐχθρῶν τῶν θεοκαταράτων.

Δώκε πάντοτε ἀπ' αὐτὴν ἐνόχλησιν παντοίαν,

Πᾶσα λογικῆς ἀδίνειαν, ἡ πᾶσαν δυσυχίαν.

Αὐτὴν ὅπως τὴν ἐβρεχες με τόσα αἵματά σου,

Καὶ διὰ τῆτο προσκυνεῖ τιμᾷ τὸ ὄνομά σου,

Βρέχε τὴν μὲ τὸ ἔλεος παντοῦν τὸ θεῶν,

ἵνα βλαστῇ ἡ γεννᾷ καρπὸς καλῶν παντοίων.

Αὐτὴν ὅπως ἰατρυνες ζῶν διὰ παρησίας,

Ἰατρυνε τῶρα αὐτὴν διὰ ἀρεσίας.

Ἡ χάρις δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἔτε ἀποθάλλει,

Ἀθανάτος εἰς τὴν ψυχὴν δικαίων διαμένει.

Ἰκέτευσον, μεσίτευσαι ἡ εἰς τὴν Παναγίαν

Διὰ τὴν ἐπαρχίαν σου ταύτην ἡ Ἐκκλησίαν.

Διότι βλέπεις πῶς αὐτὴ ὅλη προσηλωμένη

Στίκεται εἰς τὴν χάριν της, καὶ ἀφιερωμένη.

Ὅλοι της εἰς τὸ ὄνομα πέτονται τῆς Μαρίας,

Τὴν Παναγίαν ἔχουσιν ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς ἀγαπᾷ διὰ τῶν πρεσβειῶν σου

Καὶ νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται πάντοτε ὡς λαόν σου.

Νὰ ἐπακὴ πάντοτε τὰς ταπεινὰς δεήσεις,

Καὶ νὰ χαρίζῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἀγαθὰς αἰτήσεις.

Νὰ εὐλογῇ πᾶσας ἡμῶν τέχνας ἡ πραγματείας,

Νὰ εὐλογῇ πάντα εἰς ἡμᾶς τὰς θείας εὐλογίας.

Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν μέλλουσαν κείσιν νὰ βοηθήσῃ,

Νὰ πάγῃ εἰς τὴν κόλασιν τινὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ.

Ὅλος εἰς τὸν Παράδεισον ἡμᾶς ὅλος νὰ βαλῇ,

Γιὰ νὰ ἰδῶμεν ἡ ἡμεῖς τῇ ἡραν τὰ κάλλη.

Γιὰ νὰ ἰδῶμεν ἡ αὐτὴν ἐκεῖ τὴν Παναγίαν,

Πάντων καλῶν τῇ ἡραν τὴν ὑπερθαυμασίαν.

Καὶ τὸν Ἀρχιερέα μας ἑσένα νὰ εὐξῶμεν,

Ποιμὴν τε ἡ τὸ ποίμνιον ὅμως νὰ ἐκδοῦμεν,

Νὰ βόσκωμεν τῇ ἡραν τὴν χλόην τῆς λειμῶνας,

Καὶ νὰ δοξάζωμεν αὐτὴν ἀπείρους εἰς αἰῶνας.

Ὡς πρὸ αἰώνων ἐκ Θεῶν ἦσαν προωρισμένην

Εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ ὑπερδοξασμένην.

Ὡς πρέπει δόξα ἡ τιμὴ ἡ παρ' αὐτῆς ὁμοίως.

Καὶ παρὰ πάσης κτίσεως ἀπαύτως αἰωνίως.

Μεγαλυνάριον.

Πνεύματος ἁγίου τὸν Θεσαυρὸν, συνόδῃ Πατέρων,
ἀντιλήπτορα τὸν Θεμὸν, τὸν Ἀρχιερέα, καὶ Μάρ-
τυρα Κυρίη, τὸν ἅγιον Ῥηγῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ὑμνος.

Ἀλλ' ἐπειδὴ Κυρία μὴ (πρὸς σέ γυρίζω πάλιν
Τὸν λόγον μὴ ὁ δῆλος σε μὲ συκολὴν μεγάλην)
Τετὲ ἀπ' τῆς χαιρετισμῆς, καὶ τὰς δοξολογίας
Χρηιάζομαι ἢ δέησεις ὡμῇ ἢ ἰκεσίας.
Ὅτι ἐνταῦθα δείχνουσιν ἔργα τὰ μικρά μὴ,
Ἐκείναι Φανερώουσιν δὲ τὸ τί εἶσαι Κυρία μὴ,
Διὰ τῆτο κ' ἐγὼ ἐδῶ εἰς τέλος ἐηλυτεύω
Τὰ βδελυρά μὴ ἔργατα, ὡμῇ ἢ ἰκετεύω
Νὰ τὰ ἔαλειψῃς Δέσπονα διὰ τῆς χάριτός σε,
Καὶ σῶσον κραζῶ ταπεινῶς ἱάμενος ἐμπρὸς σε.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ἢ τῶν γεγενημένων,
Καὶ γνομένων Δέσπονα, ἢ τῶν γενησομένων.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ ἰσχύς τῶν σεβωμένων,
Μετά Θεόν σε Δέσπονα, ἢ τῶν κατεξουσιωμένων.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τῶν καταπονημένων.
Καταφυγὴ ἢ βοηθὸς τῶν σ' ἐπικαλημένων.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν εὐρηγετημένον
Παρὰ τῆς σῆς χρηστότητος, ἢ ἐξηγορημένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν παρωραμένον
ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς σῆς, κατὰ πεπωρωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἐπιλελησμένον
Ἀπὸ Θεῶν διὰ πληθύνειν κακῶν ἢ ἀπωσμένον.

Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ὄντως ὀργισμένον
Διὰ τὰς ἁμαρτίας μὴ, ἢ ἐξεδειγμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν κατακτεριμένον
ὑπὸ τῆ συνειδήτος μὴ ἢ μεμασγωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν τῇ Θεῷ μὴ ξένον,
Καὶ τῇ χορῇ τῶν ἐκλεκτῶν ἀπηλλοτριωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ἐλπίς ἀπηλπισμένων,
Ἵνα σοι χαίρων πάντοτε βοῶ τέτον τὸν αἶνον,

Χαίρε Παρθένε Μαρίαμ, τὸ μετὰ τὸν Χριστὸν μὴ
Σωτήριόν μὴ ὄνομα, ἢ πολυέριστόν μὴ.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἀποβεβλημένον
τῇ Παραδείσῃ τῆς τρυφῆς, ἢ ἀπεστερημένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ἢ γὰρ τρέμων ἢ ξένων
Ἐγὼ εἰμι, ὡς πονηρὸς δῆλος παραπικραίνων.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν βεβορβορωμένον
Ἐν τῷ βορβορῷ τῶν παθῶν καὶ κατηχερωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, καταβεβυθισμένον
Ἐν τῷ πελάγῃ τῶν κακῶν, ἢ ἐξαπωλεσμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν τεθανατωμένον
τῇ ἁμαρτίᾳ, ἢ νεκρὸν κείμενον ἐξήμενον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν περιβεβλημένον
τὰ ῥάκη τῶν ἁμαρτιῶν, ἢ τεταπεινωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν χεῖρας δεδεμένον
Καὶ πόδας, ἢ τῷ σατανᾷ Φεῦ παραδεδωμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἠχμαλωτισμένον
ὑπὸ τῆ κοσμοκρατορίας, ἢ ἠδραποδισμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν τετραυματισμένον,
Ἐδελωσέν τῷ ἐχθρῷ, ἢ τετραχλητισμένον.
Σῶσον με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ζῶν ἀπεγνωσμένων.
Ἵνα σοι χαίρων πάντοτε βοῶ τέτον τὸν αἶνον.

Χαίρε Παρθένε Μαριὰμ, τὸ μετὰ τὸν Χριστὸν με
 Σωτήριόν με ὄνομα, ἢ πολυέτασόν με.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ἡ δόξα τῶν Παρθένων,
 Τὸν ἐν κακοῖς γηράσαντα, ἢ πεκαλασμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, χαρὰ τῶν λυπημένων,
 Παιδόθεν τὸν ἀκάθαρτον, ἢ τὸν μεμιασμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, χευστὴ τῶν πενομένων,
 Παιδόθεν τὸν κενόδοξον, ἢ γεγαστριωμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, λιμὴν χειμαζομένων,
 Παιδόθεν τὸν φιλάεγγρον, ἢ τὸν διεφθαρμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, σωτὴρ τῶν δεομένων,
 Τὸν μαλακόν, τὸν φθονερόν, ἢ τὸν διεστραμμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, λύσις πεπεδημένων,
 Τὸν ἀσιελγῆ, τὸν λαίμαργον, ἢ τὸν κατὰσχυμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, εὐσεὺς ἀδυναμένων,
 Τὸν ἀναϊόη, τὸν φλύαρον, ἢ τὸν μεμεθύσμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν μεματασσωμένον
 Ἐν πᾶσι ἢ διὰ παντός, ἢ τὸν τετυφωμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, καταδεδοικασμένον
 Διὰ τὴν κόλασιν ἡαί, καὶ ἀποφασισμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, Φῶς τῶν ἐσκατισμένων,
 Ἵνα σοι χαίρων πάντοτε βοῶ τῆτον τὸν αἶνον

Χαίρε Παρθένη Μαριὰμ, τὸ μετὰ τὸν Χριστὸν με
 Σωτήριόν με ὄνομα, ἢ πολυέτασόν με.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, καταδεδοικασμένον
 Τῆς ἀτιμίας πάθει, πᾶσι καὶ πεπρασμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἐκτετυφλωμένον,
 Καὶ τοῖς γήϊοις ἢ φθαρτοῖς ὅλως προσηλωμένον.

Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, καταμεμολυσμένον
 Καὶ ὑπὲρ τῆς ἀγαθῆς, καταγεφυρωμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, νεκατηγορημένον
 Πλεον ὑπὲρ τῆς Ἑλλήνας, ἢ τὸν πεπλανημένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἐξηγορημένον
 Ὑπὲρ τῆς δαίμονας αἰτῆς, ἢ τεθρησμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν πεπονησμένον
 Ὑπὲρ τῆς δαίμονας αἰτῆς, ἢ τὸν συντεταγμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἀπεληλαμένον
 Θεῷ ἀγέλων, ἢ βροτῶν, ἢ τὸν μεμισησμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἐξωστραχισμένον.
 Τῇ κλήρῃ τῶν χειριῶν, ἢ τὸν ἀφωρισμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τὸν ἐξηγορημένον
 Ἐνώπιον τῆς δόξης σου διὰ τῶν γεγεσμένων.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, σωτὴρ τῶν σωζομένων,
 Ἵνα σοι χαίρων πάντοτε βοῶ τῆτον τὸν αἶνον

Χαίρε Παρθένη Μαριὰμ, τὸ μετὰ τὸν Χριστὸν με
 Σωτήριόν με ὄνομα, ἢ πολυέτασόν με.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, σῶμα λελαμπευσμένον.
 Σῶσόν με τὸν ἀμαρτωλόν, ἢ τὸν κατεγνωσμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, πνύμα εὐλογημένον,
 Καὶ δός μοι τὴν συγχώρησιν τῶν τῶν πεπραγμένων.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ὅν κεχαριτωμένον,
 Καὶ ποιήσόν με τῇ Θεῷ, σκευὸς ἡγιασμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, δῶρον πεποθημένον,
 Καὶ ποιήσόν με τῇ Χριστῷ δούλον ἡγαπημένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, ὅμμα Θεὸν γλυκαῖνον,
 Καὶ ποιήσόν με δούλον σε πιστὸν ἐκλελεγμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, τόμα Θεὸν ευφραῖνον,
 Καὶ δεῖξόν με τῇ Πνεύματος ὅλον πεπληρωμένον.

Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, πλάσμα λελατρευμένον,
 Καὶ δεῖξόν με σὺν σκήνωμα ἅγιόν πεκχυσμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, κτίσμα τεθωμένον,
 Καὶ βασιλέας τῇ Θεῷ δεῖξόν ἡξιωμένον.
 Σῶσόν με Μῆτερ τῇ Θεῷ, διὰ τὸν ταυρωμένον
 Τὸν Ἰησοῦν με τὸν Χριστόν, ἐκ σῆ σεσαρκωμένοι,
 Καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι αἰεὶ δεδοξασμένον,
 ἵνα σοι χαίρων πάντοτε λέγω αὐτὸν τὸν αἶον·

Χαῖρε Παρθένε Μαριὰμ, τὸ μετὰ τὸν Χριστόν με
 Γλυκύτατόν με ὄνομα, ἡ πολυδόξασόν με.

Μεγαλυνάριον.

Χαῖρε Παναγία Μῆτερ Θεῷ, χαῖρε Θεοτόκε, Προ-
 τασία χριστιανῶν· χαῖρε τῆς ψυχῆς με Ἀντίληψις
 ἡ σκέπη, ἡ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἡ ἐν τῷ μέλλοντι.

ΤΕΛΟΣ,

τῷ δὲ Θεῷ ἀτελεύτητος δόξα.

© SISMANOOLIO
MEGANO

SISIMANGGILIO

SISMANOGGIO
MEGARO